

Giới thiệu Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà

Nhân vật chính: Nguyễn Âm Thư, Trình Trì/ Phối hợp diễn: Lý Sơ Từ, Trương Mục Chi.

Thể loại: Nhân sinh một lòng ngọt ngào.

Ở mỗi ngôi trường đều có những quy tắc riêng của nó ví dụ như nghe đồn rằng khi Trình Trì xuất hiện, thì đã có 300 nội quy "thép" của trường học, không ai dám vi phạm.Sau khi Trình Trì đến, vì một trận đánh nhau tập thể long trời lở đất mà kể từ đó, quần chúng nhân dân trong trường liên tục giác nhớ thêm một cái: "Trình Trì ngang ngược hung hãn, là một tên cường hào ác bá, tuyệt đối không thể chọc!"

Là học sinh chuyển từ lớp năm đến lớp một, trước khi đi, Nguyễn Âm Thư đã sớm nghe thầy cô và bạn bè dọa một trận: Hình như tên Trình Trì kia là học sinh bên đó, em/cậu phải cẩn thận một chút!

Nguyễn Âm Thư chớp chớp đôi mắt nai yếu đuối, dịu dàng nói đồng ý, vô cùng ngoan ngoãn, lúc nào cũng cẩn thận cách xa người kia quá mười mét.

Chỉ là, sau đó, Trình Trì bước đến chỗ của cô...

Có một chân lý đã nói thế này: Tình khí của Trình Trì không tốt, bạn mà không nghe lời hắn, chết chắc rồi!

Nhưng lần đó Nguyễn Âm Thư lại không thèm quan tâm đến cậu ta, cuối cùng môi cô bị bóng hết một miếng.

Hôm sau tan trường, có ai đó tới truyền tin, vừa nói vừa run rẩy: " Âm Âm, Trình...Trình...Trình...Trình Trì bảo bảo cậu lên sân thượng gặp...gặp hắn..."

Lần này bạn Âm Âm vẫn ngoan ngoãn nghe lời dặn dò, không đi tìm cậu ta. Nhưng mà sau đó, lúc lên sân thượng làm bài tập, cô bị Trình Trì mạnh mẽ kéo vào một góc.

Nguyễn Âm Thư sợ đến khiếp vía rồi, không ngờ thiếu niên lại lấy từ túi ra một lọ thuốc, bắt đầu thoa lên môi cô.

Anh cau mày, nhưng đáy mắt lại tình ý cuộn cuộn, yết hầu không tự chủ được mà lén lén xuồng.

Nguyễn Âm Thư xiết chặt góc áo, tự nói với chính mình: " Nếu cậu ta mà tức giận, muốn đánh mình, mình phải chạy thật nhanh! "

Không ngờ giây tiếp theo, Trình Trì xoay mặt sang hướng khác, giọng phát ra khàn khàn, vừa hăm dọa, vừa dè dặt mà lẩm bẩm: " Bôi thuốc bôi thuốc, không được hôn. "Nguyễn Âm Thư: "..."

Lời tác giả:

Ác bá trường học VS em gái dịu dàng

Biệt danh của bốn văn: 《 Làm sao để thuần phục một tên thiếu gia quần áo là lượt? 》《Bản về hiện trường kiểm chế một tên hung dữ thích thống trị 》《Từ lão đại trở thành thể nô? Chỉ cần một Nguyễn Âm Thư!》

Tag: Ngọt văn, cuộc sống hằng ngày.

#Cam kết ngọt văn, không ngọt livestream ăn nón sắt

#Nhưng mà tôi không có nón sắt

#Đừng dụ tôi mua! Tôi sẽ không ăn đâu!

Weibo: Lộc Linh - Lorine

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tưởng (1)*

Editor: Selene Lee

* Tưởng ở đây là nhớ, mình để vậy thấy hợp hơn.

Muốn nhìn thấy em mỗi ngày, muốn nắm tay em, và cả...ôm em

.....

Tám giờ tối, tiệc chia tay của lớp 5 vừa dịp kết thúc.

Đám học sinh dự lễ đã sớm không đợi được nữa, vội vã đeo cặp vào định bỏ chạy, cuối cùng bị Trần Lệ - chủ nhiệm lớp gọi ngược lại, miễn cưỡng đành quay trở về vị trí.

"Thầy còn chưa nhận xét tổng kết gì đâu, sao mấy đứa đã vội bỏ của chạy lấy người cả rồi? Bình tĩnh ngồi xuống trước đã, thật là, lần phân ban này sẽ có thay đổi một chút, sợ là người xưa sẽ không còn chung một lớp, các em nên biết quý trọng từng giây từng phút còn lại này."

Đám nam sinh nghe vậy thì hi hi ha ha kéo nhau ngồi xuống, sau đó là một trận cười loạn xạ.

Nguyễn Âm Thư ngẩng mặt lên, đôi con ngươi sáng như nước hồ thu khẽ chớp, chuyên tâm nhìn về phía Trần Lệ.

Mà người kia cũng hướng ánh mắt về phía cô, mỉm cười: "Ngày mai chúng ta sẽ chia lại ban học dựa theo kết quả kỳ thi vừa rồi, các lớp cũng được xáo lại. Các em sẽ được chia đều ra năm lớp, nên sau này lớp chúng ta có thể sẽ không còn học chung với nhau nữa."

"Cơ hội đã mở ra rồi, hy vọng các em có thể sớm hòa đồng với các bạn mới, quen dần với thầy cô mới. Nhưng, phải luôn nhớ kỹ, tuyệt đối không được buông thả bản thân mình, luôn luôn nỗ lực, cố gắng phát huy. Nếu gặp vấn đề khó khăn cũng có thể đến tìm thầy, thầy luôn sẵn sàng giúp đỡ các em."

"Tốt lắm, buổi tiệc hôm nay kết thúc ở đây, sáng mai các em nhớ đến sớm một chút để dọn dẹp chỗ ngồi của mình nhé! "

Tiếng vỗ tay vang như sấm, đám nam sinh vội vàng đứng dậy nói chào nhau đi ra ngoài, còn không quên nói " hẹn gặp lại " với Trần Lệ.

Mà Nguyễn Âm Thư vốn đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình, cũng nhanh chóng đem phần nền thừa và diêm quẹt bỏ vào một cái hộp nhỏ, sau đó cùng bạn học bước ra khỏi ghế.

Cô không quên đi về phía giảng đường, nở một nụ cười rồi nói: " Thầy, hẹn gặp lại thầy ạ."

" Chờ một lát. "

Nguyễn Âm Thư không nghĩ Trần Lệ sẽ gọi mình ở lại, hai hàng mi của cô bèn khẽ nâng lên, mắt sáng lấp lánh.

Tính cách của cô vẫn luôn là thế, dù cho không phải nhân vật chính trong một cuộc nói chuyện, nhưng chỉ cần trong lời nói của đối phương có nhắc đến cô, Nguyễn Âm Thư sẽ theo thói quen mà ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt chăm chú và thuần khiết để nhìn người đó, cũng là biểu đạt thành ý tôn trọng của chính mình.

Thành tích của Âm Thư rất tốt, vốn đã ổn định từ khi còn học cấp hai, hạnh kiểm cũng vô cùng hoàn hảo, tính cách lại khá ái dịu dàng, nên hầu như thầy cô giáo nào trong lớp cũng đều yêu mến cô.

Mỗi lần đi dạy đều muốn chú ý đến em ấy nhiều một chút, dù Âm Thư có không nói gì suốt buổi học đi nữa, Trần Lệ cũng cảm thấy tâm trạng mình vô cùng thoải mái, cô học sinh với nụ cười tươi như hoa này quả thật có thể xoa dịu được lòng người.

Trần Lệ hiền lành xoa đầu cô: " Lớp một chính là lớp trọng điểm của trường ta. Trừ một vài trường hợp quý tộc giàu có bỏ tiền để vào học thì đa số mọi người đều rất nghiêm túc.

Thầy thật sự rất thích em, hy vọng em có thể tiếp tục cố gắng, còn có thể mang lại vẻ vang cho cả lớp."

Âm Thư nghe vậy thì nở một nụ cười vui vẻ, thanh điệu trả lời mang giọng mũi đầy dịu dàng, nhưng cũng rất kiên định: " Dạ, em nhất định sẽ không để mọi người thất vọng."

Trần Lệ lại quay sang nói chuyện với Lý Sơ Từ đứng cạnh cô thêm vài câu, sau đó hai người mới rời khỏi phòng học.

Âm Thư và Lý Sơ Từ bắt đầu quen nhau cũng chưa lâu, nhưng quan hệ hai người rất tốt. Hai cô cùng ngồi một bàn, cùng nhau phấn đấu, trong đợt thi phân ban vừa rồi, may mắn là cả hai vẫn được ở cạnh nhau, cùng chuyển đến lớp một.

Ngày mai chính là ngày đầu tiên đến lớp mới sau khi phân ban, vì thế Trần Lệ đã tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ cho lớp, xem như là tổng kết quãng thời gian mà họ đã trải qua cùng nhau.

Mọi người đều đã thu dọn xong xuôi trước khi buổi tiệc kết thúc, bây giờ không còn ai ở lại cả.

Chiều hôm nay Âm Thư bận phải đi phát bài thi, nên đến giờ cô vẫn chưa thu dọn xong cặp sách.

Lý Sơ Từ phải đến lớp bồi dưỡng, không thể đi cùng cô được, nên chỉ còn một mình Âm Thư trở về lớp.

Nhất Cao là trường cấp ba trọng điểm của tỉnh, giáo viên lẫn học sinh đều rất xuất sắc, lực lượng cũng không kém phần giàu có, lại vì học sinh rất đông nên trường có tận ba dãy lầu.

Học sinh đã sớm tan hết, đèn trong trường cũng đã tắt, trời lại tối, từ xa nhìn lại chỉ thấy một mảng đen ngòm.

Âm Thư có bệnh quáng gà, lúc xuống lầu lại vội vàng nên cô đã quên mang theo đèn bin, cũng may là cô còn dư phần nền trong bữa tiệc ban nãy, trong người cũng có sẵn bật lửa để thắp sáng.

Cô bèn nương theo ánh trăng để thắp nến.

Nến được mua đến là để tặng phần không khí, vì thế nhìn qua rất đẹp mắt, màu xanh kem nhạt, bên trên còn đính rất nhiều kim tuyến từ bữa tiệc.

Bây giờ mới miễn cưỡng nhìn rõ hơn một chút, nhưng ngọn lửa yếu ớt theo gió dập chòn không ngừng, Âm Thư thật sự không dám thở mạnh nữa, chỉ có thể ôm chặt cái hộp nhỏ trên tay, tay kia cầm nến, cúi thấp người xuống rồi bước lên cầu thang thật chậm.

Ban 5 nằm ở tầng ba, còn hai tầng nữa mới đến nơi.

Bây giờ Âm Thư đang ở tầng hai, cô vừa định bước tiếp, chợt nghe có tiếng người trách móc lạnh lùng phát ra, trong không gian yên tĩnh, giọng nói kia vang đi như sấm.

" Dám ném cái bật lửa của anh mày vào trong ly Vodka, mẹ nó, cậu thèm ăn đòn lắm phải không? "

Thanh âm rất lạnh đậm, thờ ơ lạnh nhạt, nhưng bên trong lại thêm vào rất nhiều trọng âm, từ đề hỏi cuối cùng còn nâng lên một quãng tám, đầy đe dọa và giận dữ.

Âm Thư giật cả mình, quên cả việc phải nín thở.

Lại đi thêm mấy bước, cô liền nhìn thấy một bóng người ngồi trên thành rề của cầu thang, cả người cậu ta chìm hẳn vào trong bóng tối, chỉ thấy loáng thoáng chút ánh sáng phát ra từ chiếc điện thoại cậu đang bật, hắt nhẹ lên trên phần mặt nghiêng và cái mũi cao đẹp đẽ.

Người bên kia nói gì, tất nhiên Âm Thư không thể nghe được, cô chỉ thấy người ngồi trên cầu thang kia nói như quát: " Bây giờ anh đây muốn hút một điếu, cậu nói anh lấy đâu ra lửa hửm? "

Cho dù cách người đến một khúc quanh, nhưng Âm Thư cũng có thể cảm giác được sự ngang bướng và hung dữ đang bao xung quanh người đó, còn lộ ra thêm mùi phần thiếu kiên nhẫn và nóng nảy.

Chỉ cần nhìn thoáng qua bộ dáng độc hành* trắng trợn phạm quy này, Âm Thư cũng mơ hồ đoán được tên của cậu ta.

* Độc hành: Một mình, đơn thân độc mã.

Dù sao Nhất Cao cũng là một ngôi trường nổi tiếng với kỷ luật " thép ", trừ cái người mà đám nữ sinh trong trường lúc nào cũng đem ra bàn tán kia, còn có ai dám ngang nhiên hút thuốc trong trường như vậy?

Từ nhỏ cô đã là con ngoan trò giỏi, đi học trễ cũng rất hiếm, mấy chuyện vi phạm không phải chưa từng nhìn thấy, nhưng là khi đi chung với bạn bè. Bây giờ cô đơn độc bất gặp, vẫn là lần đầu tiên...

Âm Thư cảm giác có chút hồi hộp, cổ họng khô rát, cõi lòng bất an, cũng không biết có nên đi tiếp hay không.

Bỗng có tiếng bật lửa vang lên, nhưng một chút ánh sáng cũng không nhìn thấy.

Bật lửa bị hỏng.

Trình Trì buồn bực vô đầu, nửa thân trên dựa mạnh vào dọc thành cầu thang, ngón tay khẽ gõ trên đùi, dường như đang chờ đợi một cơ hội nào đó để xoay chuyển tình thế, khiến cho bầu không khí càng thêm căng thẳng...

Người bên kia đầu dây im thin thít, hồi lâu sau mới cười hi một tiếng: " Chắc cậu cũng biết hôm qua tôi uống hơi quá, còn chơi nhau một trận nữa, máu nóng bốc lên thôi..."

" Được lắm "

Trình Trì cau mày, kết thúc cuộc hội thoại với trạng thái mất hứng: " Mẹ nó, cậu cẩn thận một chút. "

Nói xong liền ném cái bật lửa hư ra ngoài thanh vịn, đúng lúc anh cúi đầu, tình cờ lại nhìn thấy Âm Thư đang đứng ở phía bên dưới.

Cơ thể cô gầy hơi gầy, rất nhỏ, trông lại càng mảnh khảnh trong lớp đồng phục rộng rãi mà cô đang mặc, nhưng các đường nét trên khuôn mặt nhuộm qua ánh đèn lay lắt lại vô cùng xinh đẹp, đôi mắt trong veo như nước suối, con ngươi đen óng mề hoặc long người.

Trông biểu hiện của cô ấy lên là lên lút như đang làm chuyện gì đó vô cùng xấu xa, giật mình thon thót...Biểu cảm giống như nai con nhìn thấy thợ săn, đôi mắt kia nhìn anh với chút ý nghĩ gì đó xa vời lắm, chỉ thấy ánh sáng khẽ roi trên đuôi mắt của cô, vô nhẹ ——

Hàng mi khẽ chom chớp, một lần lại một lần.

Trình Trì nháu mày.

Cô có lửa?

Anh bèn chăm chú nhìn cô, con ngươi không thêm chuyển động dù chỉ là một chút.

Bây giờ cảm giác của Âm Thư là sợ hãi, không còn hộp hộp nữa.

Bị cậu ta nhìn với ánh mắt " hồ dữ vô mồi " đó, cô thật sự không dám chạy, hơn nữa người ta cũng chưa động chạm gì đến mình, bỏ chạy có phải là quá mất tôn trọng không?

Đã lao đành phải theo lao thôi, bây giờ cô chỉ có thể nhắm mắt bước qua thật lẹ.

Âm Thư bèn nhấc chân bước lên trên nhưng hai tay siết chặt cái hộp nhỏ trong lòng đầy lo lắng, bước chân của cô lúc nhẹ lúc nặng, vang vọng khắp không gian yên tĩnh.

Cậu ta vẫn còn nhìn về phía này...Âm Thư có thể cảm giác được điều đó.

Khúc quanh cầu thang đang ở trước mặt, cô khẽ dừng lại, ngập ngừng trước chỗ người kia đứng vài giây.

Cô muốn đếm khoảng cách từ chỗ mình đến nơi cậu ta đang đứng, lòng lại mong sao thời gian đau khổ này mau chóng trôi qua nhanh một chút.

Bốn bước.

Ba bước.

Âm Thư muốn nín cả thở.

Cậu ta sẽ không bắt ngờ quát cô chứ?

Hai bước.

Cô đã đứng trên bậc thang cùng với cậu ta.

Người bên kia điện thoại vẫn còn đang lầm nhảm: "Này, bây giờ tôi mới nhớ đến vụ cuộc ngày hôm qua. Tất cả mọi người đều háo hức muốn đoán thử xem ai sẽ thu phục được cậu đấy! Kết quả là....chà được cái quái gì cả..Bọn này đều cảm thấy cậu quá mạnh mẽ, ai dám đề cậu nộp vũ khí đầu hàng?"

"Còn nữa, hôm qua tôi đưa cô nàng mới quen đến trung tâm mua sắm, cậu biết kết quả thế nào không? Có một lão kiến trúc sư đã nói với bọn này: "Mỗi con người đều là một cái ổ khóa, mọi nò, cậu bảo xem khi nào cậu mới tìm được chìa..."

Chữ "chìa khóa" còn chưa kịp thốt ra hết, Trình Tri đã rũ mi, lãnh đạm cúp điện thoại.

Cầu thang lại trở về với trạng thái yên tĩnh đầy đáng sợ.

Hai chân của Âm Thư từ nãy giờ đã gần như mềm nhũn, cô chỉ muốn bỏ chạy, nhưng còn chưa kịp lách người đi thì đã nghe được giọng nói lạnh nhạt khàn khàn kia vang lên: "Này"

Một tiếng gọi khẽ trói cả người cô, tim Âm Thư giống như muốn ngừng đập.

"Cho mượn bật lửa" - Thanh âm hàm chứa sự uy hiếp và bản năng ương bướng, kiêu ngạo.

Rõ ràng là đi mượn đồ của người khác, nhưng khi lời được phát ra từ trong miệng người này, liền biến thành ra lệnh.

Âm Thư nuốt nghẹn, hàm răng run rẩy, ngoan ngoan dâng chiếc bật lửa duy nhất tới trước mặt cậu ta.

Cánh tay được bao phủ bởi bóng tối của Trình Tri cuối cùng cũng được nâng lên, hai ngón tay với khớp xương hẳn rõ ràng khẽ rút ra một điều thuốc, ngậm vào trong miệng, lửa được hơ qua đầu điều, chẳng mấy chốc đã thấy ánh lửa lập lòe cùng với làn khói mỏng lan tỏa trong không khí.

Mượn chút tinh quang kia, cuối cùng Âm Thư cũng nhìn thấy đường xương má của người đó, còn cả vùng sống mũi thẳng tắp, đôi mắt lạnh nhạt buông thõng, xương cằm nam tính, vẻ quyền rũ tự nhiên và trọn vẹn kia khiến Âm Thư nhớ đến những cậu thiếu niên bước ra từ tiểu thuyết.

Chỉ thấy mi tâm cậu ta khẽ nhú lại, rít làn khói tỏa ra một hơi, ánh lửa dù lập lòe vẫn khiến quang cảnh trở nên kỳ ảo và quyền rũ đến lạ thường.

Âm Thư ngần ngại một chập, sau cùng mới nhớ ra mục đích của mình. Cô liền vội vã cầm nén vệt chạy, bước chân gấp gáp như bị ma đuổi.

Trình Tri nghe thấy tiếng roi của một vật gì đó rất nhỏ, bèn cúi đầu nhìn xuống, anh chỉ thấy một phần giấy thủ công đã được cắt sẵn rơi xuống trên mặt đất bên cạnh mình.

Hình dáng này...Là một chiếc chìa khóa?

Anh bèn ngẩng đầu nhìn theo dáng cô gái vừa bỏ chạy, khẽ giật thót, sau đó bật ra một tràng cười thật nhẹ.

///

Bởi vì chiều hôm qua mọi người đều lật đật muốn về nhà, nên việc dọn dẹp chưa hoàn thành nghiêm nhiên trở thành nhiệm vụ chính của buổi sáng hôm nay.

Từ sáng sớm, khối 11 đã ồn ào náo nhiệt.

Lúc Âm Thư và Sơ Từ đến ban năm, đã nhìn thấy đám nam sinh đang kê lại bàn ghế.

Mà lớp trưởng và bí thư của lớp vốn dĩ tốt bụng, không muốn các bạn nữ phải chịu nhọc, không ngừng đi lên đi xuống phụ giúp, thấy hai người vừa đèn liền sốt sắng chạy lại, mồ hôi đầm đìa.

"Không phải hai bạn qua ban nhất à? Sao vẫn còn ở đây?"

Nguyễn Âm Thư rút từ túi sách ra hai cái khăn giấy, đưa cho hai người: "Lát nữa bọn mình mới vào lớp, các cậu lau mồ hôi trước đi."

Bốn người vừa đi vừa trò chuyện, đến cửa phòng học, chỉ thấy lớp trưởng nhắm mắt hít vào một hơi thật mạnh: "Quả nhiên là lớp trọng điểm của trường, ngay cả không khí cũng thơm lây."

Lời còn chưa nói xong liền thấy một cô bạn cầm bó hoa dành dành đi ra khỏi cửa, mặt đỏ bừng bừng.

"..."

Bạn lớp trưởng nào đó ho khan, nhanh chóng chuyển sang đề tài khác: "Phải rồi, hai bạn còn chưa chọn chỗ ngồi đâu, mau dành trước đi chứ!"

Nguyễn Âm Thư nghiêng người vào trong lớp, thử ngó một chút, không biết ban nãy có chuyện gì mà không khí lại náo nhiệt như vậy, bây giờ nhìn thấy cô trước cửa, mọi người trong lớp bỗng dưng vỗ tay ầm ĩ.

Rốt cuộc là như thế nào? - Âm Thư thắc mắc quan sát, bất thành linh mắt cô chạm phải một luồng sáng từ đâu đó, là một đôi mắt sắc nhọn, không rõ cảm tình, tựa hồ còn có chút lạnh nhạt.

- Lại là cậu ta.

Người đã mượn bật lửa của cô trên cầu thang.

Hình như mọi người cũng phát hiện ra hai cô không còn vị trí nào để chọn nữa, liền đồng loạt nhìn tới.

Trình Trì ngồi ở hàng cuối cùng, phía trước vừa vịn có hai chỗ trống.

Lòng Âm Thư đã quyết, bèn đi về phía chỗ ngồi.

Đặng Hạo ở bên cạnh Trình Trì ghé lại gần, nhỏ giọng vừa nói vừa cười: " Cậu đoán thử xem, cậu ấy sẽ ngồi trước mặt chúng ta, hay là chọn chỗ cách một hàng? Cơ hội hiếm có để được gần gũi Trình đại thiếu gia nhà ta như vậy, ai mà không muốn? "

Lời còn chưa dứt, Nguyễn Âm Thư đã ngồi xuống vị trí thứ ba từ dưới đếm lên.

Khoảng cách so với hai người kia giống như sông ngân hà chia đôi bầu trời.

Đặng Hạo nghẹn lời, cổ rụt xuống: " Xem ra bạn học mới không có chút hứng thú nào rồi..."

Trình Trì đương cúi đầu, ánh mắt không biết đi về đâu.

Chuông vào lớp đã điểm, giờ đầu là giờ Sinh học.

Trình Trì nhìn người kia từ đầu đến cuối đều chăm chú nghe giảng, thỉnh thoảng ghi ghi chép chép, vô cùng nghiêm túc.

Sau khi tiết học kết thúc, thầy giáo có đôi lời về thành tích của lớp, ông chọn Nguyễn Âm Thư làm nhân vật đại diện, cười nói: " Thầy nghe nói em là một học sinh xuất sắc, biểu hiện tốt, mỗi lần thầy về nhà đều thấy em ở lại phát bài tập cho mọi người. "

Cuối cùng còn không quên cho bài tập về nhà, và hai đoạn học thuộc.

Tất cả mọi việc liên quan đến bài tập đều đổ lên đầu Âm Thư.

Buổi chiều tan lớp ngày hôm sau, người bên trong phòng cũng không còn nhiều nữa, chỉ mới có vài người đến tìm cô báo cáo bài tập.

Âm Thư vẫn còn đang bận bịu rà soát tên của những người chưa nộp, lại thấy " Trình Trì " đi vòng lên phía trước, chẳng biết từ khi nào đã đến cạnh cô, ngón tay khẽ đẩy lưng cô một cái.

" Này. "

Vẫn là cái giọng trước sau như một đó: tùy tiện và cường ép.

" Giúp tôi làm bài này " - Đầu ngón tay lại di chuyển lên phía trên, rồi ung dung thả xuống, đoạn mới nói tiếp: " Đổi thành câu. "

" Vất vả rồi. "

Ngón tay khẽ dừng lại trên trang sách.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tưởng (2)

Editor: Selene Lee

Loại bài tập này không khó, Nguyễn Âm Thư không thèm để ý đến cậu ta mà tiếp tục công việc, một lát sau nhìn lên thì người đã biến mất.

Cách cậu ta học rất thoải mái, bình thường đều không thấy làm bài tập hay học thuộc lòng gì cả.

Không hiểu cậu ta vào được lớp 1 như thế nào nữa.

Nhưng mà...Quả nhiên Âm Thư không nhớ sai, Trình Trì chính là người đã hút thuốc trên cầu thang tối hôm đó.

Tuy trước kia cô chưa gặp cậu ta bao giờ, nhưng xác suất cậu ta xuất hiện trong đủ thứ bãi quái trong trường cao ngất ngưỡng, vì thế cô có nhắm mắt cũng cảm nhận được.

Nguyễn Âm Thư cầm bút chỉ lên, nguệch ngoạc vài đường trong vở, ngay lúc đó lại có người hỏi: " Cậu giúp mình kiểm tra phần học bài nhé? "

" À, được chứ! "

Lúc hai người xong công việc thì đã tan học được 40 phút, tổ trực nhật cũng đã ra về, chỉ còn một mình Âm Thư ở lại.

Bình thường cô đều được mẹ đưa đón, nhưng mà bà thường hay bận bịu nên bình thường cũng không đến sớm được.

Cậu bạn ban nãy nhờ cô dò bài đứng đợi trước cửa, chờ Âm Thư ra về: " Chúng ta cùng đi đi. "

Lúc lên xe, mẹ Nguyễn lập tức lao sang hỏi: " Nam sinh kia là ai hửm? "

Con gái của bà vừa xinh vừa dịu dàng, từ khi học cấp hai đã nhận được thư tỏ tình, đám học sinh nam trong trường đều xếp hàng dài để theo đuổi con bé. Bà chỉ sợ con mình yêu sớm rồi lo là việc học tập, không tốt cho tương lai, vì thế bà muốn quan tâm hơn một chút.

Nguyễn Âm Thư gài dây an toàn, nở một nụ cười tươi: " Chỉ là bạn cùng lớp, ban nãy cậu ấy nhờ con dò bài giúp nên hai đứa về chung thôi, cũng thuận đường mà mẹ. "

Lúc này mẹ Nguyễn mới hài lòng nói: " Cũng đúng, nếu thật sự Âm Thư nhà ta muốn tìm bạn trai, cũng phải tìm người tốt hơn thế "

....

Sau khi về đến nhà, Âm Thư đều tự giác về phòng làm bài tập, xong xuôi lại chuyển sang luyện nghe Tiếng Anh, còn chuẩn bị cả sách vở cho ngày hôm sau. Lúc này cô mới đi tắm, ăn cơm rồi lên giường ngủ, thói quen tốt đến đáng sợ.

Sáng hôm sau Âm Thư dậy sớm, ăn sáng xong xuôi liền chuẩn bị đeo cặp đi học.

Xe dừng ở trước cổng trường.

Mẹ Nguyễn theo thói quen, cẩn thận dăm dò con gái: " Nhất Cao hai cực Nam Bắc rạch ròi, tốt thì rất tốt, mà xấu cũng không ngoa, con phải chú ý cách đám phụ nữ đại gia xa một chút, có nhớ không? "

" Dạ, mẹ. " - Âm Thư gật đầu trả lời rồi đi vào trường.

Lúc đi ngang qua thùng rác liền nghe được tiếng huýt gió ——

" Ô hay, hôm nay anh Trì đến sớm thế? "

Có người trả lời: " Đêm qua chơi đến sáng, không đến sớm thì làm gì? "

Âm Thư suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nhớ ra giọng nói này là của Đặng Hạo, người ngồi cạnh Trình Trì.

Cậu ta cũng ở đây...Âm Thư nghĩ ngợi, sau đó liền tự giác nhích ra xa một chút.

Đối với đồng " thanh danh hiển hách " kia của Trình Trì, cô thật sự không thể không sợ hãi.

Người nói đầu tiên tiếp tục cười: " Chuyện này cũng đã mấy đêm rồi, liệu có thể thắng không? "

" Cậu, cút... " - Đặng Hạo quăng lon coca trên tay xuống đất, đá vào tường một cái " Được hay không cũng không đến lượt cậu hỏi. "

Âm thanh ồn ào như thế nhưng không một ai đi ngang qua để ý.

Nguyễn Âm Thư rất ít khi thức khuya, một mặt là do thói quen, mặt khác là vì cô nhớ lời dặn dò của mẹ - thức đêm không tốt cho da.

Âm Thư vừa nghĩ vừa bước thật chậm, lúc đó bỗng nhiên có bóng người quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt cô.

Trình Trì rất nổi bật, dường như cậu ta đã chiếm hết tất cả nét đẹp của tạo hóa mà Âm Thư từng tưởng tượng, tỷ lệ vóc dáng cân đối, cả người còn tỏa ra một loại thần thái mạnh mẽ tự nhiên vô cùng đặc biệt.

Bỗng nhiên trong đầu Âm Thư xuất hiện một ý nghĩ kỳ quặc, số cậu ta đồ như thế, không biết lúc thức đêm mắt có bị thâm hay không?

Thế là cô len lén đến gần, khẽ thò đầu ra để quan sát, hướng đến đôi mắt với màn mi đang buông hờ kia.

Mà dường như người bên kia cũng cảm thấy gì đó, nên Âm Thư còn chưa kịp nhìn kỹ, đã thấy ánh mắt của cô và Trình Trì chạm vào nhau.

Hai con người nóng bỏng muốn đốt người.

Giống như một tên trộm bị bắt gặp, Âm Thư vụt bỏ chạy, tuyệt không dám quay đầu lại nhìn.

Rõ ràng là cô nhìn anh trước, còn bày ra bộ dạng bị ức hiếp đó làm gì? Trình Trì chán nản gãi tai, nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng của cô gái vừa biến mất.

Cô ấy cao chừng mét sáu, nhưng vì khung xương nhỏ nên nhìn qua vô cùng mảnh mai, đồng phục trên người cô giống như một lớp chống gió, vẻ dịu dàng khiến người khác sinh lòng muốn bảo vệ.

Đặng Hạo hươu hươu tay trước mặt anh: " Đang nhìn cái gì vậy? Hồn phách lên tiên luôn? "

" Chẳng có gì. " - Trình Trì hạ mắt, thần sắc lạnh nhạt như không. " Một mối. "

///

Lý Sơ Từ tròn tròn mắt sau khi nghe tin "tình báo" của Âm Thư.

"Nani? Không ngủ mấy đêm liền mà chút thâm quầng cũng không có luôn á? Cậu ta là thần chắc? Hâm mộ chết mất! "

Đâu chỉ có mỗi chuyện đó - Âm Thư tự lau bầu, da cũng không thấy chút tí vết nào cả.

Không phải cậu ta "chơi" mỹ phẩm chứ?

Âm Thư cầm ra một xấp bài kiểm tra, nhân tiện phụ họa thêm một câu: "Mình cũng thế. "

Lý Sơ Từ nghe vậy liền vươn tay tới nắm hai má của cô, vừa nắn vừa cười khúc khích: "Cậu hâm mộ cái gì hửm? Xem này, trắng trắng mềm mềm, nói bóp ra nước cũng không ngoa nha. "

"Đó là do mình đi ngủ đúng giờ. "

"Thôi thôi, cậu đừng có kiêu có nét đẹp thiên sinh lệ chất* của cậu nữa, định khinh bỉ bọn bá tánh bình dân bọn này hay gì? " - Lý Sơ Từ vừa làm bài tập, vừa nói tiếp: "Nhưng mà gương mặt của Trình Tri đúng là giá trị nhan sắc cao ngất ngưỡng thật, trường này gái chết mê chết mệt xếp hàng dài từ nhà đến tận phố ấy. "

* Thiên sinh lệ chất: Sinh ra đã đẹp

Âm Thư không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng vùi đầu vào học bài.

Tiếng chuông tiết vào tiết hai reo xon xon mới thấy Trình Tri và Đặng Hạo thong thả xuất hiện.

Người trên bục giảng xem như mất điếc tai ngơ, hoàn toàn không thèm để ý.

Âm Thư ngẩng đầu lên quan sát, chỉ thấy Trình Tri dắt cái áo khoác vắt vẻo trên lưng, đi ngang qua cô, ngồi cái "ạch" xuống ghế gỗ.

Rõ ràng cậu ta đi học rất sớm, không biết vì sao giờ này mới tới nơi.

Mà người kia cũng không thèm học hành gì cả, chỉ thấy cậu ta tháo áo khoác ra đắp lên người để che nắng, xong xuôi liền nhắm mắt ngủ ngay tại chỗ.

"Này, cậu nói thử xem, tên Trình Tri kia có phải dành cả thanh xuân để ngủ không vậy? Có bao giờ thấy cậu ta học đâu? " - Lúc cả hai đi lấy nước, Lý Sơ Từ liền khêu Âm Thư sang đề thắc mắc.

"Vậy làm sao cậu ta vào lớp một được? "

"Tất nhiên là nhờ tiền rồi! Bọn họ đều là do gia đình tốn của đưa vào đấy, hai năm trước Nhất Cao sửa chữa, còn không phải cha mẹ Trình Tri và Đặng Hạo tài trợ sao? Nóc nhà của khối 11 tại mình chính là mái cũ của biệt thự nhà Trình Tri đấy! "

"Người ta giúp đỡ mình nhiều như vậy, chỉ đưa vào lớp một mà thăm thía gì? "

Âm Thư búng tỉnh: "Vậy nên ban giám hiệu mới nhắm nửa bên mắt, xem như không nhìn thấy? "

"Chứ gì nữa, dù sao trường chúng ta cũng có quá nhiều người thêm muốn, thành tích không đủ thì money tiếp viện thôi! " - Lý Sơ Từ vừa nói vừa minh họa bằng tay.

Hai cô gái vừa cười vừa đi đến khu lấy nước, lúc đến nơi liền nhìn thấy rất nhiều bạn bè cũ ở ban 5 đang nói chuyện bát quái.

Đề tài trung tâm chính là "Sáng nay Trình Tri ngồi ở sân bóng, không thèm vô học. "

Quả nhiên cậu ta rất nổi tiếng, 10 chuyện bát quái trong trường thì hết 9 phần đã là về cậu ta.

"Đẹp trai kinh khủng luôn, mấy bạn có coi nhiệt huyết thanh xuân chưa? Giống hệt! "

"Nhưng cậu ấy lạnh lùng quá, hệt như khối băng di động ấy, cơ mà đáng người đó nửa chính nửa tà, bí ẩn hết chỗ nói luôn! "

"Mấy bạn đừng nói nữa, bình của mình đầy nước miếng luôn rồi nè! "

"Haizz, thật là tiếc quá đi mất, bình thường mặt cậu ta lúc nào cũng hầm hầm, có cho tiền mình cũng không dám chọc! "

"Xi, cậu đừng có ảo tưởng người ta sẽ có đến cậu nhé. Mình cảm thấy kiểu người đó chỉ bị hạ gục khi đối mặt với cô gái cậu ta thích thôi. "

"Phải ha, cậu ta ở lớp nào thế? Lần sau mình phải sang ngắm mới được! "

"Hình như là lớp 1...A, Âm Thư....Có phải cậu học chung với Trình Tri không? "

Nguyễn Âm Thư nghe vậy thì gật đầu, chuẩn bị rót nước thì bình đã bị lấy mất: "Để mình giúp cậu, không khéo lại bị bóng. "

Tính cách của Âm Thư rất được lòng mọi người, hiền lành tốt bụng, nên ở trong lớp ai cũng thích che chở cô, xem cô như em gái trong nhà để nuôi dưỡng.

Hà Nghiên vui vẻ xoa xoa má của Âm Thư: "Ôi chao, A Âm của chúng ta mềm mại đang yêu thế này, bóp sướng tay thật! "

Đừng có thấy cô ấy gầy mà xem thường, chỗ nào cần có đều có, chỗ nào không thì không, một chút dư thừa cũng chẳng có nữa, khuôn mặt xinh xắn vô cùng.

" Ai nói mặt tròn mới đáng yêu? A Âm mặt nhỏ của chúng ta cười một tiếng cũng đủ làm lòng người tan thành nước rồi! "

" A, phải ha, nghe nói cậu học chung lớp với Trình Trì? " - Hà Nghiên bày ra bộ dáng nghiêm túc.

" Fuck, A Âm của chúng ta không thể bị hấn khi dễ được, gái tránh xa cậu ta ra một chút cho chị, nhớ chưa? "

Nguyễn Âm Thư cảm môi, sau đó bật cười: " Không còn mọi người nói mình cũng nhớ rồi, cách xa là tốt nhất. "

" Vậy thì tốt, bọn này chỉ sợ cậu bị cậu ta ức hiếp...Tên đó hung hãn bá đạo, chửi nhau khiếp chết được...Hai là sợ cậu ta thích cậu, tụi mình còn phải chăm chỉ học tập, không thể dính vào tình yêu nha! "

" Gì gì cơ? Mình chân thành khi bị cậu! " - Có người phản bác " Trình Trì mà theo đuổi nữ sinh sao? Mình đi đầu xuống đất nhé! "

Chuông vào lớp vang lên, Âm Thư nhận lấy bình nước, kết thúc buổi bát quái để đi về lớp.

Có nam sinh nào đó của lớp 5 cứ đứng tại chỗ nhìn theo người kia mãi thôi, đến nửa bước cũng không thấy di chuyển.

" Cậu vẫn chưa bỏ được à? Người ta đã sớm không thuộc giai cấp của bọn mình rồi, cậu còn luyến tiếc gì nữa? "

" Nên buông đi thôi, biết lượng sức mình vẫn là tốt nhất. "

"... "

///

Tiết cuối là tiết Ngữ Văn, mọi người rồi rít chuẩn bị sách vở.

Phần lớn mọi người đều sốt sắng chuẩn bị vào lớp, chỉ có Trình Trì và Đặng Hạo thì chuẩn bị...tan học.

Nhắc tới mới để ý, bình thường Trình Trì chỉ lên lớp chừng hai tiết rồi bỏ đi, nhưng hôm nay Đặng Hạo giục anh mãi không được, cũng đành phải ở lại lớp.

" Nghe là cô nói bài về nhà nhiều người học rất tốt, đáng khen, thời gian còn lại mọi người tiếp tục làm bài nếu chưa hoàn thành. "

" Cái này là cái gì? Đoạn một đoạn hai đoạn ba? Lão tử cóc quan tâm " - Đặng Hạo xuyt xuyt. " Lão tử không biết Văn là cái quái gì! "

Cảm thán xong, anh ta bèn dùng cùi chỏ chọc Trình Trì một cái: " Cậu học bài chưa? "

" Tôi? " " Xong rồi. "

" WTF? " - Đặng Hạo giật mình. " Xong từ khi nào? Sao tôi lại không biết? Mợ nó, ngay cả sách giáo khoa cậu còn không thèm mua nữa. "

Ánh mắt của Trình Trì quét tới, Đặng Hạo giật mình, im thin thít như gà.

Chỉ thấy anh chăm chú nhìn lên thiếu nữ đang viết bài trên bảng, gò má giãn ra thành một nụ cười: " Tôi nhờ đại diện lớp giúp. "

" Cậu rảnh háng thế khi nào vậy? "

" Còn nữa, đại diện lớp nói chuyện với cậu? " - Đặng Hạo cảm thấy chuyện đó giống như hái sao trên trời vậy, không thể tin được.

Trình Trì không nói không rằng, đến bàn của người kia lấy danh sách kiểm tra bài tập rồi đi về chỗ.

Đặng Hạo nhìn ký hiện phía sau tên của Trình Trì, bật cười: " A, đã đánh dấu tròn đâu? " (xong bài)

Trình Trì mỉm môi, chưa kịp nói thì đã nghe Đặng Hạo trêu chọc: " Đại diện lớp chúng ta đánh cho cậu một dấu chéo nha! "

"..."

Trình Trì một mực im lặng đến khi giờ học kết thúc, đợi đến khi phòng học chỉ còn hai người họ và Nguyễn Âm Thư, anh mới đứng dậy nói với Đặng Hạo.

" Cậu về trước đi. "

" Sao vậy? "

" Có mấy lời muốn nói..." - Âm thanh khẽ thấp xuống. " Với đại diện lớp..."

" Gì nữa? Cậu cần gì phải đi theo cô nàng hả? " - Đặng Hạo nhàu mày " Không nhớ khẩu hiệu của hai đứa hử? Vui chơi mới là chính, học tập khi gì? "

Nhưng lòng kiên nhẫn của Trình Trì đã sớm cạn từ lâu, lời ít ý nhiều: " Cút. "

Đặng Hạo lắc đầu khóc hiều, đoạn bỏ đi mất.

Lúc Âm Thư ra tới cửa, không ngờ bản thân bị chặn lại.

Phát hiện người trước mặt là Trình Trì, cô liền sợ hãi nhớ lại chuyện hôm trước, luống cuống muốn tìm cách thoát...

Nhưng mà cánh tay dài của người kia đã chặn hết cửa, cô không đi được.

Cậu ta cúi đầu, cả lợ phất phơ áp sát cô, đôi mắt sâu hun hút cong cong mang theo ý cười, âm giọng trầm khàn:

"Này. "

"Nghe nói cậu đánh cho tôi một dấu chéo? "

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tưởng (3)

Editor: Selene Lee

Âm Thư bị dọa đến mức không kịp tránh, chỉ có thể để mình vô lực bị người kia kéo lại gần, đôi mắt của cậu ta như được phóng đại trước mặt cô, còn cả cái chớp mắt hơi xạm đi vì nắng nữa.

Giống như quang cảnh đương giữa một bức tranh thủy mặc yên tĩnh, lại bất chợt vì chút mực rây đúng lúc mà khuấy động không gian.

Trình Trì mím môi, đôi chân mày nhíu lại thành một đường, tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn: "Nhìn đủ chưa? "

Âm Thư giật mình, lúc này cô mới kịp lấy lại tinh thần, liền theo phản xạ lùi ra xa hai bước, đôi mắt nai kia so với ấn tượng ban đầu của Trình Trì còn tròn to hơn, nhưng tuyệt nhiên không chớp mắt, rõ ràng đang rất sợ hãi.

Trình Trì thích gây rắc rối như vậy, Âm Thư chỉ sợ cậu ta kiểm chuyện với mình.

Đôi mắt ở phía trước quá to, quá sáng, giống như tất thảy những điều tốt đẹp nhất trên đời đều xuất phát từ nơi đó mà ra... Trong trẻo, thuần khiết.

Bị một ánh nhìn như thế đối diện, lòng Trình Trì bỗng dâng lên một nỗi xúc cảm thất bại ghê gớm mà từ trước đến nay anh chưa từng trải qua bao giờ.

Nhưng Trình Trì ép nó xuống rất nhanh, đôi mắt khê nhưong: "Giải thích? "

Hiển nhiên là Âm Thư vẫn còn thấy bối rối vì tình huống xảy ra quá bất ngờ, đáy mắt long lanh nhẹ sáng lên, nhưng vẫn chưa kịp tỉnh: "Cậu muốn tôi giải thích cái gì? "

"Vì sao cậu lại đánh dấu chéo vào phần bài tập của tôi, hử? "

Nguyễn Âm Thư suy nghĩ lại một chút, sau đó tốt bụng nói: "Có thể là cậu hoàn toàn chưa làm gì, có phải không? "

"Nhưng vì sao những người khác không làm vẫn được cho qua, còn tôi thì không hả? " - Yết hầu Trình Trì trượt xuống. "Huống chi tôi đã nhờ cậu giúp đỡ rồi. "

Âm Thư khó khăn lắm mới chọn được một câu trả lời hợp tình hợp nghĩa, khê cần đôi môi hồng nhuận rồi nói: "Chuyện là thế này, những người khác qua được là do bọn họ không có đi tìm tôi, nên tôi không thể cho rằng họ chưa hoàn thành...Có người thì hơi chậm một chút, tôi cũng có thể xem xét bỏ qua, dù sao không phải ngày nào thầy cũng kiểm tra mà. "

"Nhưng mà riêng cậu, cậu lại cố tình đến tìm tôi để...đi cửa sau. Như vậy chắc chắn là cậu không có ý định làm bài, nếu không thì cậu đã nói cho tôi rồi, ít nhất cậu cũng phải cho tôi một cái hẹn chứ?. Vậy nên tôi mới gạch chéo. "

"Khi nào cậu hoàn thành bài thì đến nói với tôi, lúc đó tôi sẽ sửa lại phần báo cáo. "

Mặc dù cách nói rất nghiêm túc, nhưng giọng cô mềm mại ngọt ngào như kẹo đường, lúc nói chuyện còn có thói quen nháy mắt, nom hệt như một chú chuột bạch đang nhe lưỡi trêu chọc anh.

Nguyễn Âm Thư nhìn Trình Trì cau mày, hai bàn tay đặt bên hông khê nắm lại thật chặt: "Cậu...cậu cười cái gì? "

Cô có nói sai gì à?

"Không có gì, chỉ là cảm thấy cậu nói rất đúng thôi. " - Trình Trì đứng thẳng dậy. "Có chứng cứ gì, rất thuyết phục. "

Mặc dù cô thật sự vẫn chưa thấy chút cảm xúc rõ ràng nào từ cậu ta, nhưng hẳn là đang khen cô đi.

Âm Thư bèn gật đầu một cái, khê môi khê mân: "Ừm, tôi cũng cảm thấy vậy. "

Không hiểu sao khi nhìn cô ưỡn ngực ra oai, Trình Trì lại cảm thấy cổ bứt rứt của mình giảm đi rất nhiều, còn bật cười trước câu hỏi của bản thân.

Ngón tay gõ chậm chậm vào cửa, đoạn lại trêu chọc: "Cậu không sợ tôi? "

Lần trước ở cầu thang, anh cùng lắm cũng chỉ mượn cô bật lửa một chút, không ngờ cô lại sợ đến mức run lấy bầy, linh hồn bay tán loạn.

Vừa nãy anh cũng chỉ định ngăn cô đi tiếp, ánh mắt cô lại ngập tràn kinh hãi và sợ sệt, giống như sợ anh sẽ ăn thịt cô vậy.

Âm Thư thu người lại một chút, đoạn mới ngẩng đầu nói: " Sợ. "

Trình Trì nhìn về phía cô, chờ đợi lý do.

Không ngờ cô lại nói: " Nếu tôi bỏ qua cho cậu, sợ thầy phát hiện ra thì tôi sẽ bị phạt. "

"..."

Trong lúc không khí bên này đang căng thẳng, thì ở phía cầu thang cũng có chút âm thanh vang lên.

Đặng Hạo đang đứng với một đám " hồ bằng cầu hữu ", len lén trốn sau góc tường, cốt là muốn nghe lỏm một chút, chỉ hận tại mình không thể kéo dài được.

(Hồ bằng cầu hữu: bạn bè xấu.)

Đặng Hạo chán nản, định bụng bỏ đi, quay lại bắt gặp đám công tử quần áo lụa là liền khó xử...Trình Trì vốn được xem là thủ lĩnh của cả bọn, bây giờ người không có đây, anh ta cũng chẳng biết phải làm gì tiếp theo. Nghĩ đi nghĩ lại, anh ta thật sự vẫn không hiểu hôm nay Trình Trì uống lộn phải thứ thuốc gì, thật là vô lý!

Tiếp tục sự nghiệp nghe trộm...

" Hôm nay cậu ta tích cực như vậy? Còn trò truyện với cô nàng kia hơn 20 phút nữa? Có phải bị bệnh gì không? " - Đặng Hạo quay sang thì thầm.

Có người đã vào mộng anh ta: " Cậu thì biết mẹ gì, chắc chắn phải có dụng ý khác, có hiểu không hùm? "

Đặng Hạo ngẩng cái bịch trên đất, đập mộng: " Đau, mẹ nó, mày điên hả? "

Đương lúc cầu thang vẫn còn quanh quẩn mấy câu nói tục, Đặng Hạo lại cảm thấy cả người phát lạnh, lúc ngẩng lên liền nhìn thấy ánh mắt sùng sỏ của Trình Trì.

Anh ta đau khổ nghiêng rặng: " Anh hai, tôi nói là tôi chỉ gọi bọn họ đến đây ngắm trăng, cậu có tin không? "

Trình Trì không có cảm xúc: " Cậu cảm thấy thế nào? "

"..."

///

Sáng sớm ngày thứ hai, Nguyễn Âm Thư hẹn Lý Sơ Tư ăn sáng ở trường, lúc cô đến được căn tin thì đã thấy cô nàng đứng chực sẵn.

Âm Thư nhìn sang, lại thấy bóng dáng thấp thoáng của " ai đó. "

Hôm nay cậu ta đội một cái mũ lưỡi trai đen, đám tóc rối bù bị đè bẹp xuống, hai tay đương chấp trên ngực, gác chân lên bàn, không động đậy.

" Thư Thư ", Lý Sơ Tư đẩy đẩy cô. " Cậu muốn ăn gì? "

Âm Thư đã sớm suy nghĩ xong, bèn nói: " Mình ăn mì "

Cô rất thích ăn mấy thứ nhẹ nhàng như mì hay cháo, tương đối dễ tiêu.

Âm Thư mua đồ ăn xong, nhận lấy đĩa định bưng đi, bỗng nhiên ở sau lưng có ai đó nhào đến, mùi thuốc lá nồng nặc.

Trình Trì tiến lên một bước, lười biếng nhìn qua ô căn tin.

Không biết cậu ta thức dậy từ lúc nào nữa...

Người bên trong hỏi: " Bạn học này muốn mua gì? "

Chỉ thấy cậu ta giờ lên một tờ hóa đơn, chỉ nói vài chữ, nhưng " tình sinh ý động ": " Mì nột. "

Âm Thư không mấy quan tâm, lạnh nhạt rời đi, lúc ngồi xuống ghé lại nghe bên kia có người nói: " Mì nột, tôi cũng phải ăn mì ~ ", sau đó có tiếng đập bàn: " Tao phải đi ói, mẹ nó, hành động bất thường, bao nhiêu năm nay ăn sáng có nằm trong từ điển à? "

" Vậy vì sao hôm nay Trình thiếu gia lại muốn ăn mì? "

" Mày thì hiểu gì? " - Người nọ cười lớn, sau đó quăng ra một chữ: "Đôi "

Bữa sáng hoàn tất, lúc Âm Thư đi mua sữa lại gặp bạn học, bèn vui vẻ chào: " Trùng hợp quá! "

Bạn học nào đó: " Không trùng hợp, bọn mình đến nhìn Trình Trì. "

Nguyễn Âm Thư:????

" Cậu ta rất ít khi đi học sớm, cũng không xuất hiện nhiều ở căn tin hay sân bóng, bây giờ may mắn lắm mới thấy mặt, sao bỏ lỡ được? " - Hai mắt bạn học nào đó sáng lấp lánh. " Không đánh nhau trông cậu ta cũng đẹp trai bá cháy luôn. "

Âm Thư nhìn theo hướng đó: "Xa như vậy, cậu thấy à? "

"Nhìn từ xa cũng là một loại cảm thụ đặc sắc mà, tại này đâu dám lại gần cậu ấy, thương thức gián tiếp là được rồi. "

Âm Thư cạn lời, lúc đó thì cô bạn bên cạnh nói vào tai cô: "A Âm này, cậu có nghe qua Mạn Kiều Nhất Chiến chưa? "

Âm Thư giật mình, hỏi lại với vẻ ngạc nhiên: "Gi cơ? "

Danh từ này cô mới nghe qua lần đầu á.

"Mạn Kiều Nhất Chiến, là trận chiến thành danh của Trình Trì đấy! "

"Trận chiến thành danh? " - Âm Thư dờ khóc dờ cười "Người nào không biết chắc còn tưởng cậu ta là đại tướng quân ấy, lại còn trận chiến thành danh nữa? "

"Tất nhiên, lúc đó bên trường trung học thực nghiệm sát vách tại mình kéo đến hơn 30 người đòi kiếm chuyện, mà Trình Trì chỉ có 10 anh em, 10 thôi đó!. Hai bên đánh nhau loạn xạ, bàn ghế bay tứ tán, máu me rợn người, cảnh sát cũng được gọi tới luôn. "

"Sau đó lại đánh đấm thêm mấy lần nữa, danh tiếng Trình Trì vang xa, còn đồ khắp khu này nghe tên cậu ta, ai mà không dám nể? "

Một thế giới quá rạch ròi với thế giới của cô, cũng giống như mấy bộ phim điện ảnh nổi tiếng, dù biết nó tồn tại, nhưng từng nghĩ nó sẽ xuất hiện bên cạnh mình.

Âm Thư tự cảm thấy cuộc sống này quá kỳ diệu.

Mà vị bạn học kia thấy cô thất thần, liền chọt má cô một cái: "Sao sao, sợ rồi hả? Mình hiểu mà, cậu tốt như vậy, chắc chắn phải sợ hãi không ít. "

Bỗng nhiên Âm Thư cắt ngang: "Vậy cậu ta, bị thương sao? "

"Điều đó là tất nhiên rồi, đánh nhau lúc nào chẳng lưỡng bại câu thương? Cùng lắm thì đi băng bó thôi. "

(Lưỡng Bại Câu Thương - 两败俱伤的: Ý nói lúc đánh nhau thì cả hai bên ít nhiều gì cũng chịu thiệt.)

Hai người lại nói thêm một lát nữa, sau đó cả hai chia tay nhau về lớp, hôm nay Trình Trì cũng đi sớm hơn, không bao lâu đã thấy xuất hiện.

Giờ giải lao, Âm Thư xoa xoa mặt bàn nói: "A, mình quên mua sữa mất rồi. "

"Buổi sáng cậu lo tám quá mà. " - Lý Sơ Từ trêu chọc, đoạn lại nhìn về phía đám nam sinh đang chuẩn bị đi ra ngoài. "Triệu Bình, mua một hộp sữa nhé. "

Triệu Bình mang sữa lên, Âm Thư còn chưa kịp mở thì đã thấy ống hút bị nứt.

"Cậu dùng của mình đi. " - Triệu Bình đưa ống hút của mình cho cô.

"Thôi được rồi, để mình đi rót..."

Nhưng cậu ta lại không nói không rằng, chỉ im lặng giúp cô mở hộp sữa bằng ống hút của mình.

"Vậy cậu phải dùng cái gì? " - Âm Thư khó xử.

"Không có gì đâu, mình có thể xé nó ra rồi đổ vào ly. " - Mặt của cậu ta khề đỏ. "Mình có mang theo cốc. "

Sau khi cậu ta khẳng định bản thân có ly đến mấy lần, cuối cùng Nguyễn Âm Thư mới nói: "Ngày mai mình mua bù lại cho cậu nhé, thật xin lỗi. "

"Không sao không sao. "

Trình Trì ngồi tựa lưng vào ghế, nhìn sang một đám "ngươi nhường ta nhện" kia, chân mày liền nhũn lại thành hình chữ xuyên, khí lạnh tỏa ra khắp người, không khỏi khiến cho Đặng Hạo phải xuyết xoa: "Lạnh quá..."

Cái tủ lạnh Trình Trì vận hết công suất như vậy một khoảng thời gian đặng đặng, cuối cùng cũng mở miệng nói: "Một ngày cậu uống nhiều nhất mấy hộp sữa. "

Đặng Hạo tuy không hiểu gì nhưng vẫn trả lời: "Ba hộp...sao? Không thể uống thêm nữa, ói ra hết. "

Vì thế sáng hôm sau, bạn Đặng Hạo nào đó đang ngáy khò khò trên ghế sofa của quán internet thì bị người ta giật đầu dậy, đi học sớm một lần nữa.

Sau đó Trình Trì kéo cậu ta vào hàng ăn, mua 5 hộp sữa.

Đặng Hạo có cảm giác tinh thần bất loạn: "Hơ, hôm nay ngài định phát chán? "

"Im miệng. "

Trình Trì mang hết toàn bộ sữa đặt lên bàn Nguyễn Âm Thư, ba hộp cho cô ấy, một hộp cho Triệu Bình, còn một hộp để dự phòng.

Chắc chắn hôm nay anh sẽ không bị làm phiền nữa.

Làm xong chuyện này thì tâm thần cũng thoải mái hơn nhiều, cảm giác khó chịu từ hôm qua đến giờ đã giảm bớt.

Đặng Hạo cười nói: "A Trì yêu dấu, mang sữa đến tận cửa luôn? "

Trình Trì liếc cậu ta một cái, Đặng Hạo liền im bất, cộng thêm một nhọc từ sáng sớm, ngồi xuống không lâu đã ngáy khò khò, nghiễm nhiên cũng lơ lửng cái biểu tình xuất sắc của Nguyễn Âm Thư...

Lý Sơ Từ tròn mắt: " Đây là của ai, muốn của cậu? "

Âm Thư cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên: " Ai lại cho mình nhiều sữa như vậy nhỉ? "

Cô bèn đưa mắt lên quan sát một vòng, bất ngờ chạm phải tầm mắt của " người kia ", liền giật mình tự thuật: " Chắc chắn không phải cậu ta..."

Mua nhiều như vậy...

Cũng không biết là ai mua, cô thật sự không dám uống.

Vì thế 5 hộp sữa bò cứ đứng sừng sững ở đó, không ai ngó đến.

Tan học, lúc chơi bóng rổ, Đặng Hạo phát hiện ra Trình Trì không tập trung: " Hôm nay Trì ca bị sao vậy? Dập banh như múa. "

" Cậu ngủ như heo nguyên ngày hôm nay, tinh thần còn không tốt sao? " - Có người lên tiếng.

Trình Trì vẫn một mực im lặng, rút từ cặp ra một chai nước, ngồi xuống ghế đá cạnh sân bóng rổ.

Ngồi ở vị trí này, vừa vận nhìn thấy lớp một, chỉ cần ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy, lúc này mọi người đều đã về hết, bên trong chỉ còn Nguyễn Âm Thư và... Triệu Bình.

Cậu ta đang ngồi bên cạnh Nguyễn Âm Thư, thỉnh thoảng còn cười cười nói nói, sau đó đẩy vớ của mình sang. Mà cô ấy cũng lấy giúp người làm niềm vui, kiên nhẫn xem xét rồi trả về, giảng giải tận tình.

Ban nãy lúc dập bóng, anh lơ đãng liếc một cái liền nhìn thấy cô mỉm cười, một bên tối mờ mờ hắt vào gò má cô, bên kia lại có ánh sáng chiếu vào nhẹ nhàng, làn da trắng nõn bừng sáng, nõn nà không tì vết.

Tâm thần không biết đã lạc đến nơi nào.

Cô ấy lúc nào cũng thế, hay thích giúp người. Ngay cả khi với người lạ, đôi mắt đó cũng chớp nháy yêu kiều, hiền lành hào phóng.

Nhưng cái loại cử chỉ thân thiết hào phóng đó, dường như không dành cho anh.

Chỉ cần nhìn thấy anh, đôi mắt kia liền biến thành sợ hãi.

Trình Trì cảm thấy phiền não, đứng lên không nhìn nữa, bỗng có một quả banh lăn đến chỗ anh, Trình Trì bèn đá mạnh một cái, quả bóng rổ văng đi đâu mất.

Có người gọi tên anh: " Cậu đang chơi bóng rổ đó, anh hai của tôi à. Banh đi đâu rồi, làm gì đi chứ? "

Trình Trì quay đầu, mồ hôi trên trán nhỏ giọt, lăn vào bên trong ngực áo.

" Tôi đi đây một chút. "

Editor: Tuần thi tới rồi, chương sẽ ra trễ, mọi người thông cảm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tưởng (4)

Editor: Selene Lee

Trình Trì đứng ở sau cửa lớp một lát, nghe thấy tiếng Nguyễn Âm Thư và Triệu Bình thì thầm với nhau.

" Ủm, theo mình thì cậu nên chia bài này ra thành nhiều đoạn ngắn, như vậy sẽ nhớ được lâu hơn. "

Triệu Bình cười cười: " Cảm ơn cậu nhiều nhé, có một cán bộ môn học tốt như cậu thật là quý quá. "

Nguyễn Âm Thư không nói gì, vừa mỉm cười vừa thu dọn đồ đạc.

Hình như hai người chuẩn bị rời đi, nhưng Triệu Bình lại có vẻ nuối tiếc, cố gắng níu kéo bằng cách tán gẫu: " Đúng rồi, mình nghe nói trước kia cậu học ở bên Lục Cao, bên đó hình như nhiều học bổng hơn mà, sao cậu lại chọn Nhất Cao? Hai trường cũng đâu mấy khác biệt? "

" Ủ, nhưng gia đình mình nói không khí của Nhất Cao tốt hơn. " – Nói đến câu này, Âm Thư liền vô thức nghĩ đến Trình Trì, lại dè dặt bổ sung thêm một câu, hoàn toàn không có ác ý: " Nội quy cũng chặt chẽ "

Mỗi trường học đều có một Hồn Thế Ma Vương, tính ra Nhất Cao cũng còn tốt chán, Lục Cao thì quả thật " quỷ ma loạn vũ. "

(Quân Ma Loạn Vũ – 群魔乱舞: Ý nói người xấu hoành hành)

" Nhưng mà Lục Cao đúng là rất loạn, còn đồ nhiều vô kể. " – Triệu Bình lại tiếp tục: " Đó là lý do cậu đi, phải không?

Trình Tri đứng sau cửa, lạnh lùng xiết tay.

Tốt lắm, còn rảnh rỗi chuyện trò thân thiết.

Nguyễn Âm Thư đeo cặp: " Dù sao ba mẹ mình cũng làm ở gần đây. "

Mẹ cô rất quan tâm đến việc nuôi dạy con nên từ nhỏ vẫn hay quần cô, để cô ở cạnh thuận đường chăm sóc.

Triệu Bình gật đầu, lại như muốn nói gì đó, nhưng vừa quay đầu đã nhìn thấy Trình Tri đang tựa người bên khung cửa.

Đệ Nhất Bá Vương* của Nhất Cao...mặc dù tính cách của cậu ta cũng không phải ác độc khiếp người gì quá đáng, nhưng danh xấu lại vô cùng nổi tiếng, khiến cho ai ai cũng sợ hãi.

*Bá Vương – bawáng: Ý chỉ kẻ cực kỳ thô bạo; kẻ ngang ngược (hiệu của Sở vương Hạng thời Tần – Hán)

Mà bây giờ đây, thấy Trình Tri đang cau mày nhìn mình, chữ " Xuyên " hiện ra rõ ràng giữa trán của cậu ta đại biểu cho một sự bức dọc khủng khiếp, thứ dường như có thể bất thình lình biến thành một cơn thịnh nộ cần quét mọi vật.

Triệu Bình rút người lại, mấy lời vốn định sẽ nói với Nguyễn Âm Thư cũng chỉ có thể nuốt xuống cổ họng.

Trình Tri hất cằm về phía cậu ta, ý tứ cảnh cáo vô cùng rõ ràng: Tốt nhất là nên câm miệng, rút ra chỗ khác.

Triệu Bình cũng là một học sinh gương mẫu, tất nhiên khi đối mặt với " thanh niên bất lương " như thế này, cậu ta không thể không hoảng sợ.

Cậu ta muốn gọi Nguyễn Âm Thư, để cô đi trước, nhưng ngón tay chỉ mới đưa ra được một chút thì đã thấy Trình Tri nheo mắt lại, Triệu Bình liền lập tức rút tay về.

" Ủm....Âm Thư, mình về trước nhé, nhà mình còn chút chuyện. "

" Được " Dù sao có mặt cậu ấy hay không thì Âm Thư cũng không thấy ảnh hưởng gì " Tạm biệt "

Triệu Bình vui vẻ ra mặt: " Được rồi, mai gặp nhé. "

Cậu ta vừa nói vừa bước thật nhanh ra khỏi cửa, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng chỉ cần nghĩ đến cơ hội hẹn cô vào ngày mai thì cổ uất ức trong lòng liền được thay thế bằng sự mừng rỡ.

Nguyễn Âm Thư bận rộn thu dọn sách của mình và Lý Sơ Từ, lúc xong xuôi thì đi ra khỏi lớp, hoàn toàn không để ý đến việc có người đang đứng cạnh.

Mãi cho đến khi Âm Thư khóa cửa, lúc mới tra được chìa vào ổ thì Trình Tri lù lù hiện ra trước mặt cô, hai tay vòng lại trước ngực, giống như đã đứng đó từ nãy giờ.

Nắng chiều vàng ươm như thếp một lớp châu báu lên mặt đất, mồ hôi nhỏ từng giọt tí tách, Trình Tri ngang nhiên ngả ngón, im lặng đứng dưới mặt trời chói chang, cái áo đen xa xỉ trên người in hình một con cá mập dữ tợn, thoạt trông hung bạo, nhưng quan sát kỹ lại thấy lộ ra chút buồn chán.

Chẳng hiểu sao trong thời khắc này, Âm Thư lại nghĩ đến những con mãnh thú hoang dã, chúng thường ưa khoe ra nanh vuốt cốt chỉ để che đậy sự cô độc trong tâm hồn.

Âm Thư giật bẹn mình vì cái suy nghĩ kỳ quặc đó, lắc lắc đầu, chỉ muốn tập trung vào việc khóa cửa.

Trình Tri đang đi tới chỗ cô.

Tay cậu ta cầm một chai nước ướp lạnh, từng giọt nước khẽ nhỏ tí tách trên hành lang, không gian yên tĩnh càng khiến âm thanh rõ mồn một.

Trình Tri bước đến cạnh Nguyễn Âm Thư, nhìn chăm chăm vào cái chìa khóa trong tay cô rồi hỏi:

" Tại sao cậu phải khóa cửa? "

Không nghĩ là cậu ta sẽ mở miệng nói chuyện, Âm Thư giật bản mình.

" Không phải nhiệm vụ này là của lớp trưởng hoặc tổ trực hửm? Sao tôi thấy ngày nào cũng là cậu làm vậy? "

Người quá tốt sẽ dễ bị bắt nạt, công việc của người ta mà cô ấy cứ phải gánh vác.

" Bởi vì tôi là người về cuối cùng mà. " – Âm Thư nhỏ giọng nói: " Để mọi người chờ cũng không tốt, nên tôi mới cầm luôn chìa khóa. "

Trình Tri thoáng chau mày, bỗng nhiên có cảm giác oi bức, liền đưa tay lên phe phẩy vài cái.

Đối với sự xuất hiện đột ngột này của cậu ta, Âm Thư không khỏi cảm thấy kỳ lạ, liền lịch sự hỏi: " Sao cậu lại ở đây? Quên cái gì sao? "

Động tác của Trình Tri khẽ dừng lại, ngón tay thon dài gác hờ bên phần xương quai xanh.

Fuck, bảo anh phải giải thích như thế nào? Anh cũng chẳng biết nữa.

Âm Thư tưởng Trình Tri đang suy nghĩ về vật bỏ quên, bèn tốt bụng mở cửa ra một lần nữa:

" Cậu quên cái gì thì mau vào lấy đi, tôi chờ cậu ra một chút thôi, cũng không lâu lắm. "

Chuyện đã đến nước này, Trình Tri đành bất đắc dĩ bước vào lớp, thầm nghĩ chắc chắn phải có ít thứ rơi trong lớp. Cứ coi như anh không có, tên Đặng Hạo kia ắt phải có đi?

Nguyễn Âm Thư tận tình bật đèn lên, ánh sáng khẽ chiếu xuống mặt bàn tròn bóng, đẹp như mới, ngay cả một sợi tóc cũng không thấy.

Trình Tri lại đi đến kéo học bàn ra, không có gì...Đi quanh phòng học, vẫn không có gì cả.

"..."

Mẹ nó, tại sao ngay cả 1 cọng rác cũng không thấy?

Nguyễn Âm Thư theo chân anh, tất nhiên cũng không tìm được gì, bèn hỏi: " Cậu...đánh rơi đồ sao? "

Thanh âm của cô ấy nhẹ nhàng, giống như lo sợ sẽ chạm vào giới hạn của anh, dè dặt mà ngọt ngào như kẹo, quẩn quít không rời.

Trình Tri rũ mắt, suy nghĩ miên man, không đáp lại.

Cuối cùng hai người đi ra khỏi lớp, Nguyễn Âm Thư khóa cửa, định đi về thì nghe tiếng gọi: " Đây. "

Âm Thư quay đầu lại nhìn anh, đôi mắt đen láy như ngọc lưu ly: " Có chuyện gì à? "

Trình Tri gọi cô hoàn toàn là theo bản năng, anh cũng không biết rốt cuộc chính mình vì sao lại làm thế.

Tâm phiền ý loạn, anh vội tức, cuối cùng đưa ra chai nước mình đang cầm trên tay: "...Uống nước không? "

Mấy giọt nước lạnh leo lên lồi quay khớp ngón tay, nhỏ giọt xuống mặt nền.

Ngoài dự liệu của Trình Tri, cô ấy không nhìn anh với vẻ mặt " thần kinh ", lại bật cười thanh thúy, ngón tay thon nhỏ khẽ chỉnh lại cặp sách.

" Không, tôi không khát – cậu cứ uống đi, nhìn cậu có vẻ rất mệt. "

Thật ra cô vẫn còn rất sợ cậu ta, nhưng lại không muốn cậu có cảm giác bị xúc phạm.

Sau khi bóng lưng kia khuất xa, Trình Tri mới mở nắp chai nước, ngửa cổ tu hết phân nửa, chất lỏng lạnh lạnh rót xuống cổ họng mới làm anh tỉnh táo hơn một chút.

Anh ném cái chai vào thùng rác, thấp giọng tự mắng.

Điên rồi, thật sự điên rồi.

///

Buổi chiều ngày hôm sau, thầy giáo chia lớp ra để làm bài.

Hai tiết học chỉ vừa đủ xử lý một bài, chuông tan học reo, thầy giáo bắt đầu khen ngợi những bài làm tốt: " Bạn Nguyễn Âm Thư viết rất hay, các em hãy đọc bài bạn ấy để tham khảo nhé. "

Photo bài viết xuất sắc nhất cho các học sinh khác đọc thử, chính là một thông lệ của Nhất Cao.

Âm Thư cảm xấp bài đi phát, suy nghĩ không biết có nên đưa cho Đặng Hạo và Trình Tri hay không, hình như hai người đó có vẻ không hay xem mấy thứ này.

Thế là cô bèn thu tay về, bất chợt lại thấy Trình Tri đưa tay ra.

Nguyễn Âm Thư run run: " Cậu có lấy không? "

Nam sinh nhàn nhạt đưa mắt: " Có. "

Nhưng mà tay của cô quá ngắn, không thể đưa qua được, vừa định đứng lên...

Đã thấy người kia chồm đến, bằng lợi thế chiều cao, chỉ vút một cái đã trượt lọt cảm lấy tòi giấy trong tay cô.

Trình Tri mỉm cười.

Nguyễn Âm Thư im lặng.

Người này, chắc chắn là cố ý.

Khoe tay dài.

Cô tức tối quay mặt đi, chỉ để lại cho anh một cái gáy đầy giận giữ, mái tóc đen cột cao đung đưa qua lại.

Trình Tri không nhịn được nữa, bèn bật cười.

Đặng Hạo đang ngồi ở bên cạnh bị âm thanh " ngàn năm có một " này gọi dậy, thấy thứ Trình Trì đang cầm thì cười nói: " Anh hai, đạo này tôi không có thiếu giấy vệ sinh, cậu lấy nó làm gì? "

" Mẹ cậu, im, vô học là rác rưởi, cút. " — Trình Trì đẩy anh ta ra.

Đặng Hạo với vẻ mặt vô tội:???

Một lát sau có tiếng gọi Trình Trì: " Trì ca, mau đến, sư ông lắm! :

Tiếng gọi vang lên nửa ngày cũng không có ai đáp lại, Đặng Hạo cũng cảm thấy kỳ lạ, bèn quay sang nhìn, chỉ thấy Trình Trì vẫn đang chăm chú đọc " luận văn ưu tú. "

Cổ nén lại " nội tâm cuồng phong dậy sóng ", Đặng Hạo ngoái đầu ra mắng một cậu: " Kêu kêu cái cc, người ta đang bận đọc luận văn ưu tú nha. "

Thật ra Trình Trì vốn chỉ muốn kiểm soát nói chuyện với người, bài kiểm tra cùng lắm là liếc mắt một chút, nhưng ba chữ " Nguyễn Âm Thư " đập vào mắt anh quá mức đẹp đẽ, không chút sai sót nào.

Nét chữ nét người, hệt như một bản sao thu nhỏ của cô ấy, hiện ra rõ mồn một trước mắt anh.

Bất tri bất giác, muốn đọc nhiều hơn một chút.

Đặng Hạo cười khanh khách: " Trình thiếu gia, luận văn ưu tú có đẹp không? "

Vừa nói vừa ghé sang định nhìn ké một chút, lại bị Trình Trì đập cho một cái: " Cậu thì biết mọ gì? "

Đặng Hạo:???

Tan học, giống như Đặng Hạo suy đoán, Trình Trì khẳng khái ngồi lại, không biết đang chờ đợi gì.

Một lát sau, mọi người bắt đầu thu dọn sách vở, Nguyễn Âm Thư nhớ lại cuộc đối thoại ngày hôm qua, tự nhiên lại cảm thấy mình lúc nào cũng về chậm, bèn thu dọn nhanh hơn để về sớm.

Mẹ cô vẫn chưa đến, Âm Thư có thể ghé qua tiệm trà sữa gọi một ly, sẵn tiện đọc chút sách.

Suy tính như vậy, Nguyễn Âm Thư rất nhanh đã chuẩn bị xong, bèn quay sang nói với Lý Sơ Từ: " Hôm nay tụi mình cùng về nhé. "

" Ok, lâu lâu mới có dịp may mắn đi với cậu nha. "

Mà Trình Trì, vốn nghĩ rằng cô sẽ lại về cuối như mọi bữa, không ngờ liếc mắt sang đã thấy người chuẩn bị biến mất.

" Cậu không ở lại? "

Nguyễn Âm Thư nghe tiếng gọi thì sợ run: " Ồ...ở lại làm gì? "

Trình Trì có cảm giác mình bị đối đãi bất công, khó chịu nói: " Vậy sao hôm qua cậu ở lại? "

Nguyễn Âm Thư ngẫm nghĩ: " Bởi vì hôm qua có người muốn nhờ tôi giúp học bài thôi. "

Đôi mắt của anh khẽ sáng lên: " Vậy hôm nay tôi cũng cần cậu giúp học bài. "

Đặng Hạo trợn mắt nhìn Trình Trì, hoàn toàn không tin được.

Mẹ nó, cái kỳ tích gì đây?

Nguyễn Âm Thư cũng có chút ngạc nhiên, bèn nhíu mày, nhỏ giọng hỏi: " Thật sao? "

Trình Trì lười biếng đáp: " Ừ. "

Nói xong lại cúi đầu vào sách....

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tưởng (5)

Trình Trì,... học bài?

Không khí trong lớp bỗng dưng im ắng.

Nguyễn Âm Thư có cảm giác hàng chục ánh mắt trong lớp đều đang hướng về phía cô, bộ dạng nhiều chuyện.

Đứng ở góc độ của bản thân mà nói, cô tuyệt đối không tin!

Trước giờ cô chưa từng nghe nói Trình Trì "học" nha, bài thi thi không ngó, bài tập cũng không làm. Máy ngày nay đều là vậy mà?

Giờ phút này đây, thật sự không khác gì gặp phải quỷ.

Nhưng mà, bản thân đã là cán bộ môn học, cô buộc lòng phải giúp đỡ mọi người, đó chính là trách nhiệm của cô, dù cho người kia thật lòng hay không thật lòng.

Vì thế Âm Thư bèn dừng bước, tháo cặp xuống, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn về phía Trình Trì: "Được, vậy chúng ta bắt đầu."

"Thôi thôi thôi, đừng ồn ào nữa, mau đi thôi." - Đặng Hạo trước nay chưa từng thấy Trình Trì phung phí thời gian như vậy, bèn đưa tay đẩy anh: "Mọi người còn đang chờ đây!"

Trình Trì quay đầu, không nện không nhặt, giọng nói bình tĩnh nhưng tràn đầy uy hiếp: "Cậu nghĩ là tôi đang đùa với cậu?"

Đám bát quái đứng ở cửa thi nhau hít vào, thật sự nổi nóng kia...

Nhìn thấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Trình Trì, Đặng Hạo bỗng nhiên cảm thấy chính mình tranh cãi vô ích, hơn nữa nếu anh ta còn nói, rất có thể sẽ bị đá ra ngoài.

Cuối cùng, anh ta nhịn xuống: "Được, vậy tôi đi trước, cậu cứ thông thả nằm mơ...À quên, học bài..."

Nói xong liền quay người đi mất.

Mẹ nó, Trình Trì gần đây bị vong ám à?

Nguyễn Âm Thư nhìn thấy người kia đã đi, bèn day day hai bên thái dương, hít sâu một hơi rồi nói: "Cậu đọc đi, tôi nghe."

Trình Trì lại cười: "Chờ một lát."

Nguyễn Âm Thư:?

"Đồng người quá, tôi cảm thấy hơi hộp." "

Âm Thư cạn lời, đành phải nói: "Vậy thì đợi mọi người đi hết."

Lý Sơ Từ đứng cạnh sợ hãi rút vai lại, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi lớp, giống như bị ma đuổi.

Trong khi chờ đợi, Nguyễn Âm Thư liền ngồi tại chỗ viết đề, phần Vật Lý có hơi khó khăn, mất nhiều công sức mới hoàn thành được.

Lúc giương mắt lên nhìn, thì lớp học đã không còn bóng ai cả.

Cô bèn quay đầu nhìn Trình Trì, người này giờ vẫn ngồi chống cằm, cười toe toét.

Âm Thư nhíu mày, không khỏi cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn rất tôn trọng ưu tư "lần đầu tiên" của cậu ta.

"Xong chưa?"

Trình Trì hạ tay xuống, chụp lấy mặt bàn rồi chồm lên trên: "Sao cậu không đến ngồi cạnh tôi?"

Âm Thư khó hiểu: "Vì sao tôi phải ngồi cạnh cậu?"

"Ngày hôm qua..." - Anh hí hóp mắt với dáng vẻ nguy hiểm "Không phải cậu ngồi cạnh người kia sao?"

"Không giống nhau." - Âm Thư mím môi "Cậu ấy có bài muốn hỏi tôi, nên tôi phải ngồi gần một chút để giải đáp thuận tiện hơn."

"..."

Được lắm, anh thầm nghĩ, vậy ngày mai lão tử cũng có vấn đề muốn hỏi cậu.

Nhìn Trình Trì im lặng, Âm Thư quét mắt nhìn cái mặt bàn trống trơn trước mặt anh, bèn khó hiểu cất lời: "Sao cậu còn chưa đọc đi?"

Cậu ta lại nói: "Tôi sẽ không đọc."

"..."

May là cô bẩm sinh nhẹn giỏi, nhưng thực sự có chút giận.

Vì thế Âm Thư nhíu đôi mày đẹp, âm giọng hạ xuống: "Cậu đang đùa giỡn tôi đấy à?"

Vẫn là cái thanh sắc mềm mại đó, một chút hung dữ cũng không nghe được.

"Không phải." - Trình Trì lắc đầu "Tôi cũng muốn học, nhưng tôi không biết."

Đây là cái suy luận rùng rợn gì?

Âm Thư cầm sách lên, muốn nổi trận lôi đình thì lại thấy hai chữ "Ngữ Văn" in trên cuốn sách, hỏa khí lập tức tan biến đi đâu mất.

(Nguyên là Sinh Ngữ - yǔwén: Ngôn ngữ và văn học, nên mình để ngữ văn cho gần gũi)

Có vẻ như Trình Tri muốn học bài, nhưng khổ nỗi cậu ta lại không có sách, vòng vòng vèo vèo cuối cùng phải nhờ cô giúp đỡ, mà cô lại là cán bộ môn Văn, tất nhiên không thể làm lơ.

Dù bị gạt một chút, nhưng mà nếu vì thế mà cô đập tắt "ngọn lửa tri thức" trong lòng cậu ta thì quả thật "tội danh thiên cổ."

Được rồi.

Thời gian của cậu ta cũng là thời gian, cậu ta cũng không rảnh rồi mà hoang phí đi trêu chọc cô.

Thế là Nguyễn Âm Thư dành 8 phút cuộc đời để "ngộ ra chân lý mà cô nghĩ là như thế", cuối cùng mới nói: "Vậy để tôi cho cậu mượn sách."

Cuốn sách Ngữ Văn trên tay cô sạch sẽ tươm tất, bên ngoài còn được bao bọc cẩn thận, ngón tay của cô trắng nõn thon thon, xinh xắn đẹp đẽ.

Trình Tri đỡ ra mắt mấy giây, đoạn mới cầm lấy, ý cười đàng đàng: "Được."

"Nhưng mà đưa sách cho tôi rồi, cậu phải dùng cái gì?"

"Thật ra tôi cũng không cần nó lắm, đã xem đi xem lại nhiều rồi, câu chữ cũng quen thuộc, khi đi học cậu nhớ mang trả cho tôi là được."

Trình Tri mở sách, lật lật vài trang, ngừng lại một chút: "Học đến đâu rồi?"

"..."

"Khuyên Học, trang 48."

Trình Tri gật đầu, động tác lật sách vụng về, giống như đã mấy năm rồi không đụng đến.

Cũng đúng, lâu rồi anh chưa hề sờ qua nửa cuốn.

Nguyễn Âm Thư nhắc nhở: "Chờ cậu học xong chắc cũng lâu, cậu cứ giữ sách trước đi, lúc nào xong xuôi cứ đến tìm tôi."

"Ừ." - Không ngoài suy đoán của anh, Trình Tri đưa mắt lên nhìn cô, thuận miệng hỏi: "Có cần tôi đưa cậu về không?"

Nói xong bản thân cũng tự thấy mình kỳ quái, anh lịch sự như vậy từ khi nào nhỉ?

Lạ thật.

"A" - Âm Thư đỡ người một lát thì lấy lại tinh thần, đoạn đeo cặp lên lần nữa: "Không cần, mẹ tôi chờ tôi, cảm ơn cậu."

"Cậu không cần phải thấy áy náy." - Cô nhỏ giọng "Tôi là cán bộ môn Văn, giúp đỡ mọi người là chuyện nên làm, chỉ cần cậu muốn học, tôi không sợ phiền đâu."

Trình Tri: "..."

Anh áy náy cái gì?

Lúc hai người đi đến bồn hoa trước cổng, Âm Thư còn không quên dừng bước, quay đầu nhìn Trình Tri, do dự một lát rồi nhắc nhở: "Cậu nhớ học bài đấy ——!"

Thanh âm trời sinh êm ái, khiến lòng người nghe tan thành mật, lại mang theo chút âm hưởng ra oai.

Trình Tri cúi đầu nhìn ánh mắt trong veo của cô, đôi môi cong cong, học theo giọng điệu của cô mà trả lời:

"Tôi nhớ rồi ——"

///

Đêm hôm đó, tại căn cứ, Đặng Hạo miệt mài chém giết trên chiến trường, cách đó không xa là tiếng đánh nhau huyền ảo, trên bàn trà lại có người đánh bài tú lơ khơ.

Chỉ có một mình Trình Tri ngồi yên không nhúc nhích, giống như đang nhập định.

Căn cứ này vốn là một tầng hầm dưới đất, ban đầu là do Trình Tri cãi nhau với ông già, thế là anh giận muốn bỏ đi bụi, thấy nơi này không tệ liền tiện tay mua.

Ban đầu Trình Tri chỉ đặt một bộ bàn ghế và giường ngủ, sau đó bọn Đặng Hạo kéo đến náo nhiệt đòi đặt thêm tivi, máy tính, về sau lại có kẻ tậu màn hình lớn, đám võ liêm sĩ này thỉnh thoảng bon chen vào một chỗ để xem phim, còn mua cả thảm nhung và bàn trà...

Dần dà của riêng biến thành của chung, nhà Trình Tri liền trở thành "căn cứ" tự khi nào. Lúc nào không muốn về nhà, bọn anh lại kéo vào đây, phòng ốc đầy đủ, máy móc tiện nghi, cái gì cũng tốt.

Nếu mà nói có gì đó không tốt, chắc hẳn là tính khí của chủ nhân đi?

Tâm tình bất định.

Vì dụ như bây giờ, Đặng Hạo vừa đánh xong một trận, đặt mông ngồi lên chỗ trống của ghế salon, một lát sau lại bị người đập chân.

Trình Trì cau mày, mặt đen xì, cả người đều là không khí "muốn sống chó đưng vào."

Đặng Hạo run rẩy, tự hỏi không phải mình đã chọc vào vị đại gia này rồi chứ, hấp tấp đang muốn xin lỗi thì người kia đã lên tiếng, cứng rắn hỏi: "Tôi rất hung hãn hử?"

Đặng Hạo ngại trả lời, đầu chỉ hung thối đầu...Rõ ràng là muốn chém hết cả nhà người ta.

"Sao lại hỏi vậy?"

Trình Trì không trả lời, chỉ là anh bỗng nhiên nghĩ đến ánh mắt lúc nào cũng khiếp đảm kia của cô, dường như cô ấy chỉ sợ mỗi mình anh.

Lại hỏi: "Tôi rất đáng sợ?"

Về mặt Đặng Hạo vô cùng phức tạp, trả lời như nghĩ anh đang làm nhảm: "Khắp cái thành phố này ai mà không sợ cậu? Muốn chết?"

Sau đó lại đi lấy một cái gương, để trên bàn trước mặt Trình Trì: "Trì ca, nhìn một chút xem, dung nhan gặp Phật giết Phật gặp Tiên giết Tiên của anh đi. Anh nói một tiếng đi, ngày mai chúng ta chém thẳng nào?"

"..."

///

Sau khi "bổ trí" phần học thuộc xong xuôi cho Trình Trì, Nguyễn Âm Thư vốn tưởng mình đã nhàn rồi rồi, ai ngờ buổi tan lớp hôm sau, đang vội vã dọn dẹp đi về thì một tờ giấy xuất hiện trước mắt cô.

Rất quen thuộc.

Hình như là luận văn của cô.

Giương mắt lên, liền nhìn thấy cặp ngươi màu hổ phách của Trình Trì luống cuống nhìn mình.

Tựa như vô cùng thành khẩn, lại có chút giống trả thù, bày mưu tính kế.

"Tôi cáo vấn đề muốn tham khảo bạn cán bộ môn học một chút."

Lần này hoàn toàn không phải ảo giác, cả lớp im lặng, không một tiếng động nào mà dơ cả ra.

Ban ngày gặp quý còn có khả năng xảy ra hơn chuyện này đó!

Cảnh tượng không tưởng này vốn đã không còn thuộc phạm vi nhân loại rồi!

Thế là mọi người âm thầm trao đổi dấu hỏi to tướng, sau đó dè dặt nhìn sang, nhận ra Trình Trì đúng là đang đứng ở đó, không động. Lúc này cả đám mới nửa tin nửa ngờ, bèn vội vàng chen lấn nhau ủa ra khỏi lớp.

Nói đi là thế, nhưng ai cũng có lòng xem drama, thế là dẫm lên nhau lén lút ngoài cửa sổ nhìn vào.

Trình Trì hướng ra ngoài cửa giờ một cái nắm đấm, lạnh lùng nhìn, đám bát quái liền bỏ chạy.

Nguyễn Âm Thư mơ mơ hồ hồ, nhớ lại hôm qua đợi mọi người đi hết rồi thì Trình Trì mới bắt đầu, hôm nay chắc cũng vậy, vì thế liền thông thả vừa làm bài tập vừa chờ đợi. Giải xong xuôi 2 đề thì người cũng đã giải tán sạch sẽ.

Cô bèn quay sang nhìn Trình Trì, vừa lúc cậu ta cũng thần nhiên nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau rất lâu.

Âm Thư nghiêng đầu, trùng mắt, ý bảo cậu ta có thể hỏi.

Ai ngờ cậu ta cũng nghiêng đầu, cười cười.

Cô không còn cách nào khác là phải đi vào vấn đề: "Cậu muốn hỏi tôi cái gì?"

Trình Trì thuận miệng: "Luận văn"

"Cụ thể là phần nào chứ?"

Người này tính tình dễ dãi, hoài nghi cậu ta chẳng qua là chuyện thường tình.

Ngày hôm qua cô đã cố thuyết phục bản thân mình tiếp tục làm chuyện khó khăn này. Cũng đâu phải quá đáng, tất cả đều liên quan đến học tập.

Nhưng mà con người này, tính tình kỳ quặc, cậu ta học tập? Chuyện khó mà tin được.

Nghĩ nghĩ một lát, Âm Thư tự trách mình nhỏ nhen, sao có thể dùng ánh mắt chủ quan để xem xét 1 con người?

Trình Trì cuốn cuốn tóc: "Ừm...Có liên quan đến cách làm."

Cảm giác có tội khiến Âm Thư áy náy, bèn chạy lên băng đen, ngẩng mặt nói: "Cậu cần hỏi chỗ nào?", sau đó bắt đầu giảng qua một lượt, từ nghị luận đến tự sự, cái gì cũng có.

Trình Trì thấy băng đen đầy chữ, cũng có chút mềm lòng: "Tà cảnh ngụ tình?"

"Ừ, chính là qua cảnh vật để bày tỏ tâm trạng, cảm xúc của chính mình. Giống như chúng ta thường xuyên cảm thấy tâm tình không tốt vào những ngày mưa, mà lúc vui vẻ cũng chính là khi mặt trời rực rỡ, tức cảnh ngụ tình, cảnh buồn người có vui đâu bao giờ..."*

(Editor: Mình thêm thất một chút)

Trình Trì hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

Nguyễn Âm Thư tò mò: "Sao vậy?"

"Không có gì" - Anh chớp mắt, ngón tay gõ nhẹ như có như không, vừa tùy ý vừa lạnh nhạt. "Chỉ là cảm thấy sắc trời hôm nay không tệ."

Nguyễn Âm Thư theo ánh mắt anh nhìn ra ngoài, chỉ thấy mây đen giăng đầy, cuồng phong vùng vẫy, tiếng sấm đùng đùng.

"...???"

Cậu điên rồi à?

Editor: Anh Trì vận dụng nhanh thế:)))

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tưởng (6)

Sấm chớp vừa dứt, bầu trời màu xám nhạt liền nứt ra một cái miệng lớn, rồi mưa theo đó tràn xuống, ào ào như thác đổ.

Trời đột nhiên trở mưa, gió thổi mây tẩm màn trong phòng tung bay loạn xạ. Mà Trình Trì, không biết từ khi nào đã ngồi trên bệ cửa sổ, bình thần nhìn trời sấm đùng đoàng.

Nguyễn Âm Thư sùng sốt, mãi một lúc mới chột tỉnh, kinh ngạc vì mấy lời trước đó của Trình Trì, vội vã chạy đi đóng cửa sổ.

"Cậu đóng cửa bên đó làm gì?" - Trình Trì nhảy xuống, "Đóng cửa bên này trước đã."

Sách của cô ấy để trên bàn nhiều như vậy, mưa rơi ngày càng nặng hạt, còn không lo cho chính mình trước, lại lo đi đóng cửa theo thứ tự.

"Điều là 1 phòng cả thôi, bàn mọi người dính mưa cũng không tốt." - Âm Thư mím môi, nhìn về phía anh với bộ dáng lo lắng.

"Cậu còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau sang giúp tôi một tay?"

Anh rũ mắt, bật cười: "Cậu dám ra lệnh cho tôi?"

Nhưng anh cũng không có nói gì thêm, đứng dậy giúp cô đóng cửa sổ...Quả là "cảnh tượng xưa nay chưa từng có.", vừa quay người lại đã thấy cô đứng trước mặt mình, xòe ra đôi tay trắng nõn.

"Cậu có mang điện thoại không?"

Trình Trì cho là cô muốn mượn điện thoại để gọi người nhà, nhưng hình như cô cho đó là điều đương nhiên...Anh mím môi một chút, đầu lưỡi trong miệng khẽ quét qua chân răng một vòng.

Trình Trì móc điện thoại từ trong túi ra đưa cho cô, ý tứ trên choker: "Dạ, mời Ngài."

Âm Thư nhận lấy, không nói gì mà đi vòng qua người anh.

Trình Trì híp mắt không vui, hình như cô ra lệnh cho anh đến phát ghìen rồi, có phải không?

Anh bèn nghiêng người, nói bên tai cô: "Có ai nói với cậu chưa? Mượn đồ của người khác phải nói cảm ơn?"

Nhưng ai ngờ, cô lại giúp anh chụp hình cái băng toàn kiến thức.

Điện thoại di động quay trở về chỗ anh, cô còn gật đầu nói: "Đừng quên ôn lại kiến thức thường xuyên, nếu không sẽ rất chóng xao lãng, ngàn vạn lần đừng nghĩ chuyện học hôm nay chỉ là của hôm nay."

Lại ngừng một chút, như nhớ đến chuyện gì đó, cô bật cười, mắt ngọc mảy ngài: "Không cần cảm ơn."

Trình Trì nhướn mày.

Lúc nào cũng thấy cô ngoan ngoãn dịu dàng, hóa ra mồm miệng lạnh lợi chẳng thua gì ai.

Nhiệm vụ hôm nay xem như hoàn tất, hai người ra khỏi lớp, chuẩn bị ai về nhà nấy. Trình Trì đứng ở trước cửa, nhìn về phía màn mưa không dứt, khó chịu vò tóc:

" Mẹ, thời tiết thật phiền. "

Âm Thư nháy mắt, nom cực kỳ vô tội: " Phải không? Ban nãy cậu vừa khen thời tiết đẹp còn gì? "

Trình Trì bị cô làm cho cứng họng, chỉ có thể lảng sang chuyện khác: " Có mang dù không? "

" Có. "

Gần đây trời nóng nực, cô thường cầm sẵn dù để che nắng, vừa hay trời mưa có thể sử dụng.

" Vậy cậu đi về trước đi. "

" Còn cậu? "

" Bọn tôi còn có chuyện. "

" À..." - Âm Thư ngộ ra, cũng không hỏi nữa mà bung dù ra, bước vào màn mưa xối xả.

Gót giày mỏng đập lên mảng nước trên mặt sân, từng giọt văng tung tóe, bóng dáng cô lại càng lộ rõ vẻ gầy yếu.

Sợ cô sẽ bị gió thổi bay mất.

///

Mưa rả rích cả đêm.

Ngày thứ hai đến trường, mưa phùn lất phất, Nguyễn Âm Thư vừa bước vào lớp đã bị một đám đông vây kín.

" Phần chữ trên bảng đen là cậu viết sao? "

" A, xin lỗi, mình quên lau đi mất rồi. "

" Không sao, không sao. Nhưng mà, cậu viết mấy cái này để làm gì? "

" Trình Trì hỏi mình về bài viết, nên mình tùy tiện nói một chút thôi. "

" Wow, Trình Trì thật sự đi hỏi bài nha, mình xúc động quá! "

" Bỗng nhiên mình cảm thấy nguy hiểm đâu đây. "

" Tùy tiện nói mà cũng có thể đầy đủ chi tiết như thế, Âm Thư quả thật là học thần! Bái phục. "

(Học Thần: Ý nói hỏi rất giỏi, không ai sánh bằng - cao hơn mức học bá.)

...

Mọi người hăng hái bàn luận, không bao lâu sau thì không khí yên ắng trở lại.

Tiết đầu tiên là Tiếng Anh, mọi người sẽ đọc từ đơn, sau đó làm bài tập trong sách.

Cuối cùng trời cũng tạnh mưa, ánh nắng thưa thớt xuyên thủng màn mây, nhiệt độ bắt đầu ấm áp trở lại.

Lúc này mới thấy Trình Trì lưng chừng thả bộ đến.

Sau lưng anh, như mọi hôm, vẫn là Đặng Hạo. Hai người đi vào từ cửa sau nên Nguyễn Âm Thư không phát hiện ra.

Mãi mê viết bài, lúc làm đến câu " trời mưa ướt át ", Nguyễn Âm Thư dừng lại, hoảng hốt nhớ đến cảnh ngày hôm qua. Hình như cậu ta không mang dù theo, không biết đã về nhà bằng cách gì.

Vừa lúc, ở phía sau, Đặng Hạo mở miệng: " Ngày hôm qua cậu thật sự dầm mưa về nhà? Có cảm không? "

Trình Trì xì một tiếng: " Tôi không phải con gà. "

" Cậu không biết mưa dù hả? "

" Không cần thiết. "

" Cậu thấy tôi nói có phải không, đi sớm một chút thì đã không có chuyện rồi. "

" Im, ngủ đi. "

" Ngủ thì ngủ. " - Đặng Hạo nhún vai. " Chờ mãi không thấy cậu về nên tôi không dám ngủ, ngoài trừ ăn ra thì đừng có làm phiền tôi. "

Hàng người phía sau yên ắng trở lại, chỉ còn tiếng Trình Trì chơi game và Nguyễn Âm Sách làm bài Vật Lý.

Cuối tiết, có nam sinh ôm một chồng bài tập đi vào lớp.

" Bạn nào là cán bộ môn văn? "

Người ngồi ở cửa chỉ về phía Nguyễn Âm Thư: " Hàng thứ ba đếm ngược, phía bên ngoài. "

Nam sinh đi tới chỗ cô, cũng vừa lúc Âm Thư ngẩng đầu lên: " Bạn là cán bộ môn văn? "

" Ừ, có chuyện gì sao? "

" Đây là bài tập của lớp bạn, cô Ân chấm xong rồi, bảo tôi mang đến. " - Nam sinh đặt chồng bài tập lên bàn cô. Bài tập về nhà hôm nay cô viết trong bài của bạn đó, mà bạn tên gì? "

" Nguyễn Âm Thư. " - Cô trả lời với giọng phổ thông tiêu chuẩn, ngữ âm rõ ràng.

Nam sinh khẽ ngạc nhiên.

" Âm Thư? " Là Âm Thư trong " Ngoa long dược mã chung hoàng thổ, Nhân sự âm thư mạn tịch liêu "? "

Lần đầu tiên có người đoán trúng ý tên của cô, Âm Thư vui vẻ cười: " Đúng rồi. "

(Câu này trích trong " Các Dạ " của Thi Thánh Đỗ Phủ, không biết mọi người có còn nhớ không, chúng ta đã học 1 tác phẩm của ông ấy năm lớp 8. Về câu này, mạn phép dịch:

" Rong nằm, ngựa nhảy vàng tát đất. Việc đời, thư tính thấy buồn thiu. "

Rong nằm (Ngoa Long) ở đây ý chỉ Gia Cát Lượng, Ngựa nhảy (Dược Mã) là Công Tôn Thuật. Cụ thể thỉnh Google.)

" Thật là trùng hợp " - Nam sinh cười. " Tên của tôi cũng từ thơ mà thành, Trình Bình Trì, bạn có đoán được không? "

Nguyễn Âm Thư suy tư: " Là Họa Đường Xuân " sao? " lạc hồng phở kính thủy bình trì, phòng hoa vô ngữ đối tà huy? "

(Mình không tìm thấy thơ bên Việt, mạn phép dịch tạm: Sắc hồng lạc đường tràn mặt nước, nắng chiều chẳng thể cười cùng hoa)

Trình Bình Trì tán thưởng: " Thông minh! Chúng ta quả thật hữu duyên! "

Trình Trì ngồi ở phía sau giường mắt, lạnh nhạt nhìn 1 màn " hữu duyên " ở phía trước.

Duyên duyên cái rắm, rõ ràng tên Trình Bình Trì này có vấn đề.

Trình Trì còn chưa lên tiếng, đã thấy Đặng Hạo vụt dậy từ con nứa tỉnh nửa mê mà hỏi: " Gì gì? Cái gì tràn đầy gà? om gà? Có thức ăn hả? Ngon không? "

Trình Bình Trì bèn đọc lại câu thơ rồi nói: " Là thơ, không phải thức ăn. "

Đặng Hạo: " Zời, còn tưởng cậu giao đồ ăn. "

Trình Trì: " Rác rưởi mù chữ. "

" Cậu đang nói tôi hờ? Vậy cậu biết chắc? " - Đặng Hạo gân cổ lên cãi: " Chỉ là ngâm mấy câu thơ, lợi hại lắm, giỏi lắm hả? "

Nói xong lại hừ hừ trong miệng, rồi gục mặt xuống ngủ tiếp: " Thời đại này lạ nhì, biết đôi câu thơ thì tán gái được. "

Cuối tiết 4, Đặng Hạo bị Trình Trì gọi dậy.

Đặng Hạo mơ màng hé mắt, Trình Trì nói: " Tôi có việc đi ra ngoài. "

" Được được. " - Đặng Hạo cho là mình phải đi theo, bèn ngồi dậy, đầu óc quay cuồng vì mới tỉnh: " Tôi đi cùng cậu! "

Thế là 2 người nghênh ngang đi ra khỏi trường, dương dương tự đắc.

Trình Trì quẹo trái, anh ta cũng quẹo trái.

Trình Trì đi vào nhà sách, anh ta cũng vào theo....

Ủa???

Nhà sách???

Đặng Hạo khó hiểu ngẩng đầu, nhìn đồng giấy chữ bày la liệt trước mắt, liền có cảm giác " chả hiểu mọ gì. "

Mẹ nó, trăm năm chưa ngủi qua mùi giấy.

Tại sao Trình Trì phải đến nơi cực kỳ không phù hợp thế này?

Đặng Hạo bày vẻ hung ác kéo tay áo Trình Trì: " Chúng ta đến đây chém người? "

Trình Trì không trả lời, lúc đó ông chủ đi đến: " Hai cậu cần gì? "

" Thơ. "

" Thơ? " - Ông chủ ngẩn ra " Tập thơ hay thơ cổ? Hai là thơ tham khảo lớp 11? "

" Cái gì cũng được. " - Trình Trì xoa gáy " Tôi lấy tất "

Đặng Hạo còn tưởng đó là ám hiệu, hay Trình Trì muốn đùa giỡn, mãi đến khi ông chủ ôm một núi sách lớn nhỏ tới quầy thanh toán, anh ta mới giật mình.

Tự tát mình cái " bốp "

Mẹ nó, thằng này theo chủ nghĩa hiện thực ma quỷ hồi nào vậy?

Lúc Trình Trì bận rộn đếm tiền, có người đi ngang qua, vốn chỉ liếc mắt nhìn một chút, không ngờ lại thấy " người quen " ở bên trong, mắt liền mù luôn. Cả đám vội vã chạy vào để xác định.

" Mẹ nó. "

" Shit, Trình thiếu gia tới mua sách? "

Bọn họ bàn tán vài câu rồi bỏ đi, nhưng tất cả đều biểu đạt cảm xúc " gặp quý giữa ban ngày. "

Ra khỏi nhà sách, Đặng Hạo chỉ chỉ đồng hồ trong tay Trình Trì: " Những cuốn sách này có thù oán với anh hờ, Trì ca? "

"..."

" Cái đồng này để trên kệ không phải sẽ tốt hơn sao? Cậu mua nó làm gì? Tồn hơn một trăm mạng về làm giấy dán tường? "

Trình Trì không thèm để ý, đi đến trước cửa trường học.

" Chúng ta còn về đây? " - Đặng Hạo gào thét

Trình Trì giương mắt: " Chứ làm gì? "

" Không phải về căn cứ chơi game hờ? "

" Ai nói với cậu? "

Đặng Hạo bày ra biểu cảm bị sét đánh: " Vậy cậu gọi tôi dậy chỉ để làm cái trò này thôi hả? Đang ngủ ngon lành, bây giờ còn loạng choạng này, cậu cho là tôi rảnh lắm hả? Mọ nó, còn đi mua sách. "

" Đừng tự dát vàng lên mặt mình, bốt ngủ lại đi. "

"...???"

Trình Trì ôm sách đi về lớp, tiết 5 đã bắt đầu được 15 phút, Nguyễn Âm Thư ngẩng đầu lên, nhìn thấy đồng tài liệu trong tay anh thì sững sờ.

Trình Trì về chỗ ngồi, quăng đồng sách lên bàn một cái " bịch ", vừa như bất mãn, lại giống có ý để cô nghe thấy.

Âm Thư không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

Đặng Hạo ngồi xuống bên cạnh, thần sắc nhăn nhó, sau đó bất chợt nghiêm túc: " Trình Trì. "

Cậu ta rất ít khi gọi anh như vậy, Trình Trì cũng không khỏi giật mình: " Gì? "

Đặng Hạo nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: " Bị bắt cóc thì nháy mắt hai cái, tôi đến cứu cậu. "

"..."

" Im miệng, đồ ngu. "

Cô vẫn chưa đến, lớp trưởng chạy về báo: " Cô Văn có việc, một hồi sẽ đến, mọi người đọc bài trước đi. "

Lời này vừa dứt thì mọi người cũng vội vàng mở sách ra đọc bài.

Trình Trì cũng tiện tay lật 1 tập thơ vừa mua, đập vào mắt anh chính là câu thơ ban nãy.

Nhân sự âm thư mạn tịch liêu.

" Các Dạ " của Đỗ Phủ.

Nguyễn Âm Thư đang lật xem mấy bài thơ cổ trong sách, lại nghe phía sau có tiếng Trình Trì vọng đến.

Giọng nói của anh lạnh nhạt mà trầm thấp, tựa như cơn gió cuối mùa hạ mang theo hương cỏ non và mùi quýt chín, vang vọng khắp không gian.

Mấy phần thờ ơ, mấy phần khiêu khích, lại có style lưu manh.

"Trì trì chung cổ sơ trường dạ, cảnh cảnh tình hà dục thực thiên."

"Cựu sơn tùng trúc lão, trở quy trình."

Cổ tình nhấn mạnh chữ "trình"

"Trì trì chung cổ sơ trường dạ, cảnh cảnh tình hà dục thực thiên."

"Tầm thanh ám vấn đan giả thủy, tỷ bà thanh đình dục ngữ trì."

Lần này nhấn mạnh chữ "Trì."

Dừng một chút, tiếp tục đọc:

"Lai nhận đãi thư trì, biệt yển quy trình tảo."

Mấy câu này đều không có trong sách, cậu ta đọc làm gì?

Nguyễn Âm Thư nghi hoặc quay về phía sau, vừa lúc gặp phải ánh mắt anh.

"Đoán thử đi." - Trình Trì hát hàm bảo.

Nguyễn Âm Thư: "Sao?"

Anh chồm người về phía trước, ánh mắt như giữ chặt cô lại: "Đoán thử một chút, tên của tôi, là từ đâu mà ra?"

(Editor giải thích: Anh Trì nhà ta đang remix một loạt cổ thi Trung Quốc:

"Trì trì chung cổ sơ trường dạ, cảnh cảnh tình hà dục thực thiên." - Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, Tản Đà dịch: Tiếng canh tối từng từng điểm trống

Năm canh dài chẳng giống đêm xưa

Sông Ngân lấp lánh sao thưa

Trời như muốn sáng, sao chưa sáng trời?

"Tầm thanh ám vấn đan giả thủy, tỷ bà thanh đình dục ngữ trì." - Tỷ Bà Hành của Bạch Cư Dị, Phan Huy Thực dịch:

"Son nhất trình, thủy nhất trình, thân hướng du quan na bạn hành, dạ thâm thiên trường đăng." - Trường Tương Tư của Nạp Lan Tính Đức, Lang Xet Tu tạm dịch:

Sông đi quanh

Núi đi quanh,

Đường lên Du Quan mãi độc hành.

Nghìn trường sáng đêm thanh.

"Cựu sơn tùng trúc lão, trở quy trình." - Tiểu Trùng Sơn của Nhạc Phi, Nam Long tạm dịch:

Danh nợ lụy thân già,

Dậm ngằn cơn mộng tỉnh,

Đã canh ba.)

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tưởng (7)

Sự hứng thú của vị thiếu gia này quả thật quái dị, Nguyễn Âm Thư run lên khi nghe thấy câu hỏi bất ngờ của cậu ta.

Cậu ta đi đâu từ nãy giờ không biết, trở lại liền đổ thơ với cô?

Hình như cô mãi mãi cũng không thể đoán biết được người này đang nghĩ gì, làm gì, hay nào cậu ta hoạt động như thế nào.

Âm Thư xoay xoay cổ, nhìn Trình Trì với vẻ kỳ lạ.

Đặng Hạo ngồi phía trước lại cười hô hô: "Người ta ngâm thơ thì anh cũng ngâm thơ, cmm, hay thế còn gì! "

Trình Trì gấp sách lại, giả vờ nện lên đầu anh ta.

Lý Sơ Từ dùng cùi chỏ nhắc nhở Âm Thư: "Cô đến rồi kia! "

Âm Thư cũng nghĩ bọn họ chỉ muốn trêu cô, không nói gì nữa mà quay đầu lại học bài.

Mãi cho đến khi tiết học kết thúc, Nguyễn Âm Thư cũng không ngoảnh lại nhìn anh, dường như coi anh là không khí.

Trình Trì bực bội ném sách lên bàn.

Mẹ, sách quý gì.

"Ha "- Đặng Hạo phì cười " Tôi biết mà, rõ ràng cậu mua sách về không phải để học, mà để dùng làm thớt chém cá. "

(Editor: T thêm thắt vào ấy, giận cá chém thớt haha)

" VẬU cậu biết con cá tôi muốn chém nhất là con nào không? "

" Là con nào? "- Đặng Hạo tò mò hỏi lại.

" Con cá mắt dầy cậu đấy. "

"..."

Nói chuyện thì nói, có cần phải mắng chửi người khác không...

Dù sao thì cuối cùng cũng được ra khỏi lớp, Đặng Hạo phấn khởi đi qua phố ăn vặt, mua một đồng hồ nướng về căn cứ.

Trình Trì nhàn nhạt liếc cậu ta: " Từ khi nào cậu được mang máy thử này vào? "

" Tôi biết là cậu chê nó nặng mùi, nhưng mà..." - Đặng Hạo phân trần " Đến lúc đó mở cửa sổ hóng mát một chút là được mà, mua cũng mua rồi, không phải nói ném là ném chứ? "

Trình Trì: " Ai nói cậu là tôi không thể ném? "

Nụ cười của Đặng Hạo liền cứng lại.

Nói gì thì nói, anh ta vẫn mặt dày mang đồ nướng vào, đổi lại 1 tuần làm vệ sinh.

Đám còn lại đã sớm ở trong nhà, mạnh ai nấy chơi, ngửi được mùi đồ nướng thì vui vẻ bu lại như kiến.

" Vừa ăn vừa chơi game, đời này còn gì tuyệt hơn? "

Thế là cả bọn giành nhau ngấu nghiến, chỉ có Trình Trì cau mày ngồi trên ghế bành, khó chịu ngửi cái mùi nồng nặc kia bay khắp phòng.

Có người hỏi anh: " Trình ca không ăn? "

" Không vào. "

Trình Trì quăng ra mấy chữ, vừa nói vừa bẻ ngón tay, không khí đặc trưng tỏa ra như ác ma.

Mọi người cũng đã quen cái tính cách này của anh, không ai kinh ngạc, nhưng vẫn không nhịn nổi tò mò mà hỏi Đặng Hạo: " Sứ giả địa ngục hôm nay thế nào? Nhiệm vụ Diêm Vương giao cho chưa làm xong à? "

" Trình Trì mà biết tui bày đặt cho cậu ấy cái danh này, thế nào tui bày cũng no đòn. "- Đặng Hạo lau bầu rút cá nướng ra khỏi xiên: " Tao cũng không rõ, gần đây cậu ta quái dị lắm, đựng một cái là hứng thú dâng trào, đựng một cái là nổi giận, còn đọc thơ với chả học bài nữa. "

Người nghe chờ một hồi...

" Mau nói đi tiếp đi. "

Đặng Hạo: " Nói gì nữa. "

"Thì đọc thơ với học bài đó? Không phải là ám hiệu à? Bọn này chờ nãy giờ. "

"Tao nói đó là ám hiệu khi nào, nghĩa trên mặt chữ. " - Đặng Hạo trừng mắt. "Thấy chưa, không chỉ có mỗi tao cảm thấy kỳ quặc mà, tụi mày như vậy, Hạo Hạo tao thế nào đây?" "

"Hạo Hạo? WTF?" "Có người bật cười. "Mày là đàn bà hay sao mà tự gọi thế?" "

Đặng Hạo khịt mũi, làm ra vẻ tội nghiệp: "Hạo Hạo bị tổn thương, Hạo Hạo cần sự giả địa ngục an ủi. "

Anh ta cư xử với Trình Trì không nghe được nên mới nói thế, lại không ngờ anh xuất hiện bên cạnh mình, làm mặt lạnh: "Có cần sự giả địa ngục báo ngày giỗ cho cậu không?" "

Đặng Hạo:...

"Tôi có thể giải thích "" "Tại tôi chỉ đang miêu tả vẻ đẹp trai ngàn năm có một của cậu thôi. Cậu có xem phim Thần Chết của Hàn Quốc chưa? Mấy con ghê trước của tôi đều chết mê chết mệt sự giả địa ngục đó. "

Nói xong, Đặng Hạo cũng tự khen mình nhanh nhẹn.

"Mày nhầm chán vừa thôi, Trình thiếu gia thêm ba cái phim tào lao đó hả?" - Có người rêu rao

Hồi lâu sau, Trình thiếu gia ngẩng đầu lên, oan khí lượn lờ: "Gần đây tôi cười rất ít?" "

Trước giờ cậu vốn là vậy, còn gần đây với gần kia gì chứ? - Đặng Hạo tự độc thoại.

Trình Trì mỉm môi, lại hỏi: "Tôi không đủ hấp dẫn?" "

Quen biết Trình Trì cũng lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Đặng Hạo nghe anh hỏi câu này, không khỏi cảm thấy quái dị, lại có chút sợ hãi, không lẽ vừa rồi anh khiến cậu ta phát ý nên cậu ta mới hỏi thế để kiểm lý do xử anh?

Tâm tình rầu rĩ, Đặng Hạo vội vã nói: "Em cũng không có đề ý, Trì ca à..."

"..."

"Tôi đâu có hỏi cậu?" - Trình Trì đáp anh ta một cái, không thêm đề ý nữa mà cứ dần dần hướng mắt về phía hình mẫu trên ảnh bìa của cuốn tạp chí trên bàn.

Tính cách của anh không hợp, điểm này anh vẫn luôn hiểu, nhưng người ta cũng không bị ảnh hưởng mà?

Trình Trì tự cảm thấy mình rất nghĩa khí, phóng khoáng rộng rãi, lại trong sạch, làm bạn bè của anh sẽ không bị thiệt thòi, người tốt đầy rẫy.

Còn về đám sinh vật khác giới, không cần phải nhắc, anh đi đến đâu thì tỉ lệ ngoại đầu lại nhìn của bọn họ chắc chắn là 99%, lễ tình nhân quà cáp thư tình nhiều không kể xiết. Bây giờ tự tiện vỗ tay cũng có thể hô biến ra hàng dài nữ sinh chờ nói chuyện từ đây đến tận cuối khu phố.

Ngay cả khi ở trong lớp, ánh mắt hướng đến anh cũng không ít.

Vậy mà cô lại xem như anh không tồn tại, suốt ngày chỉ cắm cúi học bài, đến cái ngẩng đầu cũng không cho anh.

Lúc anh tự động tiếp cận, nếu là người khác chắc chắn sẽ mừng như mở cờ trong bụng, chỉ có cô nửa bước cũng chẳng thêm tiến.

Đặng Hạo nhìn Trình Trì đang trầm tư, bèn đưa tay đến xé một tờ bìa trên cuốn tạp chí vật lý để nhét vào bếp lửa: "Cái này có gì hay, mắc thấy mẹ, tuần nào cũng mua."

Trình Trì không đáp lại, chỉ hỏi anh ta: "Hôm nay tôi cũng có vấn đề cần hỏi, vì sao cô ấy lại phớt lờ?" "

"Ai?" - Đặng Hạo hỏi lại, sau đó sực nhớ: "A, Nguyễn Âm Thư hả?" "

"Thì người ta không thích chứ sao, hoặc là quên mất thôi. Chuyện vô nghĩa nhớ làm gì?" "

"Ai nói vô nghĩa?" - Nhìn cô ấy cười nói với người khác mới là vô nghĩa.

Đặng Hạo cười thầm trong lòng, muốn "thả thính" thì nói huyết toẹt ra đi, còn bày trò lòng vòng mệt mỏi.

Dĩ nhiên, vì anh ta rất tôn trọng cuộc sống mà ông trời đã ban tặng, mấy lời này chỉ dám nói một mình.

///

Ngày thứ hai, Nguyễn Âm Thư đến nhà sách sớm, mua "Đi Tìm Vật Chất" xong mới vào lớp.

"Đi Tìm Vật Chất" là một tạp chí về Vật Lý rất nổi tiếng, bên trong có cả chục đề Vật Lý hấp dẫn, còn có giới thiệu những phát minh gần nhất của các nhà khoa học, mấy cuộc tranh luận thi tài và danh sách quán quân, hai tháng mới ra một số.

Lý Sơ Từ chờ Âm Thư ở trong lớp, thấy cô mang theo cuốn tạp chí thì cười cười: "Mình cũng mới có tối qua nha. "

"Sao? Cậu mua ở đâu vậy? Mình nhớ hôm nay mới mở bán mà?" "

"Mình đặt trước cả năm luôn, nên được đãi ngộ sở hữu trước, không phải chờ ngoài cửa hàng."

Nguyễn Âm Thư gật gù: "Hèn gì."

"Cậu có thấy thông báo ở trang cuối không? Cup "Theo Dấu Vật Lý" đang mở cuộc tranh tài thường niên đó."

"Theo Dấu Vật Lý" là một giải thưởng Vật Lý cá nhân rất nổi tiếng, dành cho đối tượng học sinh lớp 11, vì món tiền thưởng đồ sộ nên người người đua nhau tham gia rất đông.

"Mình thấy rồi" - Nguyễn Âm Thư gật đầu. "Cậu muốn tham gia à?"

"Chỉ là thử thách bản thân một chút thôi, biết đâu may mắn thì sao? Mấy chục nghìn tiền thưởng lận đó!" - Lý Sơ Từ vừa nói vừa ảo tưởng. "Hơn nữa lớp chúng ta có thể phải đi thi theo yêu cầu đó."

"Được rồi." - Nguyễn Âm Thư nhún vai "Mặc dù Vật Lý của mình không quá xuất sắc, nhưng mà chắc mình cũng sẽ thử."

"Tất nhiên phải thử rồi! Cơ hội nghìn năm có một mà."

Quả nhiên hai người vừa tranh luận xong không bao lâu thì cán bộ môn Vật Lý đã dán thông báo về cuộc thi lên bảng.

Mọi người đổ xô đi xem thử, Nguyễn Âm Thư và Lý Sơ Từ đợi đến tiết hai mới đến để tránh chật chội.

Ngoài thông báo đóng lệ phí tham gia thì thông tin về cuộc thi cũng giống hệt như trong tạp chí, không khác gì nhiều lắm.

Vì thấy Nguyễn Âm Thư đến, Trình Trì tắt game đang chơi, chăm chú nhìn cô. Đặng Hạo cũng nhìn theo, hồi lâu thì a lên với vẻ ngạc nhiên: "Cái thông báo kia trông quen quen."

"Không phải là tờ giấy hôm qua tôi xé nướng thịt đây sao? Ngay cả tên cũng giống nữa."

Lý Sơ Từ chưng hửng: "Cậu lấy ở đâu ra?"

"Ai biết, tạp chí ai mua quăng trên bàn, tiện thì xé thôi." - Đặng Hạo trả lời.

Lý Sơ Từ: "Không thể nào, ai lại phí của như thế."

Nguyễn Âm Thư: "Cậu đem nó đi nướng thịt?"

Hai mắt cô tròn ngược lên.

"Ồ, có vấn đề gì sao?" - Đặng Hạo thân nhiên đáp, nướng xong thì đem đồ, để lại Trình Trì đánh chết tôi à.

Trình Trì: "..."

"Hai người có lòng kính sợ với kiến thức đâu giống Trì ca với tôi." - Đặng Hạo cười toe "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, hai người đừng quan tâm làm gì."

(Đạo bất đồng bất tương vi mưu - 道不同不相为谋: Xuất xứ từ Luận Ngữ, chương Vệ Linh Công, ý nói: Người không cùng chí hướng và quan niệm thì không hợp tác hay trao đổi được.)

Nguyễn Âm Thư hiểu ý, kéo Lý Sơ Từ đi về chỗ, Trình Trì liếc Đặng Hạo.

Đặng Hạo sờ má, nói với vẻ ngây thơ vô tội: "Gi? Bộ trên người tôi có cái gì dư thừa à?"

"Ồ."

"Cái gì cơ?"

Trình Trì nhú mày, lời ít ý nhiều: "Nào."

Đặng Hạo đơ người tại chỗ.

Các bạn học lớp 1 vô cùng có nhiệt huyết và ý thức, tiền lệ phí được hoàn thành rất nhanh chóng.

Mấy ngày xong, thông báo xếp thi đã có.

"Địa điểm thi là tầng 6 của Cung Khánh Sinh, 9 giờ mới bắt đầu nên e là bữa sáng may mắn của mọi người đã sớm tiêu hóa rồi. Vị trí thi lộn xộn, lớp chúng ta sẽ được chia ra rất nhiều khu vực, nên mọi người không thấy bạn bè cũng đừng lo lắng nhé, cứ bình tĩnh, nếu vào được chung kết hãy quan tâm đi tìm lớp. Vậy thôi." - Cán bộ Vật Lý thông báo.

Giờ giải lao, Nguyễn Âm Thư bận bịu làm đề lượng giác thì Lý Sơ Từ đi ra ngoài, lúc cô nàng trở lại thì cô cũng vừa giải xong.

Nãy giờ say mê làm bài tập nên Âm Thư cũng không để ý, bèn hỏi:

"Cậu đi đâu thế?"

"Đi xem danh sách phân vị trí thi. " " Cậu là khu 605 số 24, mình là khu 607 số 8. "

Nguyễn Âm Thư ghi lại số của mình, Lý Sơ Từ lại cảm thán: " Quà thật không kiếm được ai cùng lớp cả. "

" Kiểm người quen làm chi? " - Nguyễn Âm Thư nghiêng đầu hỏi.

" Có gì giúp đỡ lẫn nhau, an tâm hơn mà. "

Mà bởi vì Lý Sơ Từ xem rồi nên Âm Thư cũng không đi nữa, ra ngoài mua nước chuẩn bị vào học.

Trình Trì đang ở sân bóng rổ, vừa lúc chuẩn bị ném một quả 3 điểm hoàn hảo.

Lại thấy trước mặt cô có người xuất hiện.

Nam giới.

Điện thoại di động trong tay, khuôn mặt rõ ràng mạnh mẽ.

Nhắm mắt cũng biết tên đó muốn gì.

Trái banh trong tay Trình Trì lao đến rổ, nhưng trượt qua một bên, Đặng Hạo vừa định hò hét ăn mừng thì dừng lại: " WTF? Cái mẹ gì..."

Trái banh đập mạnh xuống đất, lăn long lóc trên sân, Trình Trì không thèm để bụng.

Khưu Thiên hét lớn: " Ở bên phải kia, mau nhặt lên. "

Trình Trì: " Tôi đi mua nước. "

Khưu Thiên nghe xong, mấy chục giây sau mới kịp phản ứng lại: " Quái, ở đây còn nhiều nước mà. "

Trình Trì đi đến cạnh chỗ bán nước, vừa vặn nghe được cuộc đối thoại của Nguyễn Âm Thư.

" Chào bạn, mình là Ngô Âu bên lớp 7, mình đề ý bạn lâu rồi...Chúng ta thêm Wechat có được không? Sau này giúp đỡ nhau, mình biết bạn học văn rất tốt. "

Nguyễn Âm Thư vốn đã quen với mấy tình huống như thế này, cũng không kinh ngạc nhiều chỉ nói:

" Xin lỗi bạn nhiều, nhưng mình ít dùng điện thoại lắm, nhưng mình biết một app rất hay, bạn dùng nó học Văn thử nhé. "

" Nhưng...Nghe nói Vật Lý của bạn không tốt lắm...Mình...Kì thi lần trước mình đứng thứ ba toàn trường môn Vật Lý, có lẽ mình giúp được bạn. " - Người kia vẫn không muốn bỏ cuộc.

" A, không cần đâu, lớp mình có cán bộ Vật Lý mà. "

Cảm thấy phương án " giúp đỡ học tập " hình như không giúp gì được mình, Ngô Âu quyết định đánh một đòn chủ chốt: " Cái gì bạn cũng không thiếu, vậy...Cậu có thiếu bạn trai không? "

" Mình muốn tập trung vào học tập, xin lỗi bạn nhé. "

Nói xong cũng tự thấy lúng túng, Nguyễn Âm Thư liền cười một chút rồi đi mất.

Ngô Âu tức giận mắng nhỏ, bạn bè vây xem cũng xúm lại an ủi hấn, bị cự tuyệt tại chỗ, mặt Ngô Âu vừa đỏ vừa đen, cực kỳ khó nhìn.

" Mẹ, thanh cao cái gì, làm bộ làm tịch! "

Ham muốn chinh phục và lòng tự ái bị kích thích, hấn bực bội đá cái lon bên cạnh chân mình, quăng ra lời độc ác: " Chờ đó, thế nào cậu cũng phải đồng ý với thằng này thôi. "

///

Lúc Nguyễn Âm Thư đến được máy bán hàng tự động, liền thấy Trình Trì đang dựa người vào tường uống Fanta.

Khưu Thiên ở phía bên kia sân hét lớn: " Sao còn chưa về nữa, không tìm thấy đồ ngon à? Bên này tụi em có nước mà, anh mua làm gì? "

Thấy Trình Trì cứ đăm đăm nhìn mình, Nguyễn Âm Thư tốt bụng nhắc nhở: " Có người đang gọi cậu kìa. "

" Thật? " " Bọn họ gọi thế nào? "

" Anh? " - Nguyễn Âm Thư không nghĩ nhiều mà nhắc lại nguyên bản: " tụi em còn nước? "

Đôi mắt đen của anh ánh lên nét gì không rõ: " Có biết vì sao không? "

" Sao? "

" Bởi vì tôi bảo kê cho bọn họ. " - Trình Trì cúi đầu, chớp mũi kéo đến gần mặt cô: " Ví dụ như tình huống ban nãy của cậu, không thích thì quay đầu đi, không quan hệ. "

Nguyễn Âm Thư đỡ người, chớp mũi xinh xắn khẽ cau lại, nhỏ giọng: " Nghe lợi hại quá nhỉ. "

" Đúng vậy ——" - Anh kéo dài âm cuối. " Cho nên, cậu có muốn thử một chút cảm giác được bảo vệ không? Không bị khi dễ, muốn nổi giận cứ việc, thấy người không thích thì cứ quay mặt đi thoải mái, không cần lo lắng sẽ bị làm phiền? "

Nguyễn Âm Thư ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt trong suốt như nước suối: " Sao cơ? "

" Nhận tôi làm anh trai, tôi bảo vệ cậu, thấy thế nào? " - Trình Trì câu môi, bộ dáng phong lưu.

Âm Thư bối rối.

Anh lại dùng giọng mũi, mí mắt khẽ nhướng, khí chất lạnh lùng mà quyến rũ.

" Ừ một tiếng cho anh nghe xem? "

Editor: Anh Trì, anh định làm anh trai mưa à???

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tướng (8)

Editor: Selene Lee

Sel sẽ giảm yêu cầu cmt xuống 2, nhưng mọi người thực hiện đủ 16 Vote cho bài này nha!

Nguyễn Âm Thư tròn tròn hai mắt, cô phản ứng lại ngay lập tức bằng cách thụt lùi ra sau.

Giống như dân nữ bị ép làm phu nhân của áp trại đại tướng cướp.

Trình Trì thấy bộ dáng thò con bị uy hiếp của cô, không hiểu sao lại cảm thấy vui vẻ.

Làn da trắng của cô trơn bóng và tinh tế như đồ sứ, đôi mắt to ẩn hiện nét vô tội cùng sợ sệt.

Trình Trì không nhịn được bật cười trừu chọc: " Em không tin? Anh đang rất thật lòng, ích lợi nhiều như thế, em không muốn thử sao? "

Âm Thư nhìn anh với vẻ phòng bị, định mở miệng nói " không " thì đã bị anh chặn lời:

" Từ từ suy nghĩ, không vội. "

" Đừng gấp gáp, tôi cũng không gấp. "

Nguyễn Âm Thư: "... "

Người này....cậu ta có hiểu đạo lý không vậy?

Cô cúi đầu, mím môi, gó má mềm mại vẽ thành một vòng cung mỹ lệ, thoạt nhìn rất muốn chạm vào.

Một lát sau, cô quyết định không dây dưa nữa, ngược đầu lên nói: " Tôi...tôi phải đi. "

" Bận như vậy sao? " - Trình Trì cười cười " Tôi còn chưa liệt kê hết ưu điểm. "

" Ok. " - Anh nhượng bộ " Cậu cứ về trước, chờ hôm sau tôi sẽ nói thêm cho cậu nghe. "

"..."

Hoàn toàn là tự biên tự diễn, không cho cô cơ hội từ chối nào.

Nguyễn Âm Thư rụt rè hỏi lại, đầy khó xử: " Cậu, cậu thật sự muốn làm anh của tôi? "

Đuôi mắt của Trình Trì khẽ động, dường như có ánh sáng lóe lên rồi vụt biến mất, anh thích thú nâng mi: " Sao? Tôi không nghe rõ. "

" Không có gì. "

Âm Thư lắc đầu nguây nguẩy, nuốt lời lại vào bụng, chòng sách trên tay khẽ đóng đưa.

" Cậu có tham gia cuộc thi Vật Lý không? "

" Không. " - Thiều niên thờ ơ ném cái lon trong tay đi, nhưng bắt ngồi cúi xuống nhìn cô: " Cậu muốn tôi tham gia? "

Ban nãy tiện tay đóng lệ phí, nhưng chưa từng muốn tham gia.

" Không có...tôi...tôi chỉ hỏi một chút thôi. " - Âm Thư lắc đầu.

" Tạm biệt. "

Hai người tình cờ sóng vai nhau đi ra khỏi căn tin.

Hôm nay thời tiết nóng nực, không ngờ cô lại để tóc xõa dài. Mấy lọn tóc con lướt nhẹ theo gió, quanh quẩn bên cái cổ thiên nga đầy kiêu hãnh, sinh động hấp dẫn.

Trình Trì liếc mắt sang, chỉ thấy cổ áo đồng phục không đủ cao, lộ ra một phần da thịt trắng bóng, non mềm mơn mớn.

Lòng anh như có dòng nước xuôi lên lời lùa qua, hòa cùng với chút gió làm làn nước khẽ dao động, bọt sóng tần tần lộp lộp, rạo rục lẫn với khao khát.

Mà dòng xuôi đó, trong vắt thấy đáy. Ngày qua ngày, từng chút, từng chút một thấm vào linh hồn anh, yên lặng hòa vào tâm trí anh, cảm giác ngày càng rõ ràng...

Thanh khiết và tốt đẹp như thế...

///

Chẳng mấy chốc đã vào thứ sáu, mấy ngày qua Nguyễn Âm Thư không hề gặp được Trình Trì.

Việc cô làm ngay sau khi về nhà chính là học bài, xong xuôi thì đi tắm rửa gội đầu, còn chưa kịp lau khô đã ngồi lại vào bàn, tiếp tục giải đề.

Ban nãy cô nghĩ đến chuyện giải đề, có chút lo lắng.

Sức của cô không lớn, tóc vẫn còn chưa khô, lúc này có vài giọt nước lăn xuống, tí tách rơi trên mặt bàn.

Một giọt, hai giọt, ba giọt...hòa với âm thanh xoàn xoạt của giấy và bút.

Nguyễn Âm Thư không mấy quan tâm, mãi đến khi nước nhỏ xuống thành một vũng lớn trên mặt bàn, cô mới thờ dài một hơi, để bút xuống.

Cuối cùng cũng làm ra.

Cái đề này đã tốn của cô tới ba tiếng đồng hồ.

Vừa lúc chuẩn bị giải lại trong vở bài tập thì mẹ cô gõ cửa đi vào: " A Âm, mau ăn nho, mẹ mới mua một ít, vừa to vừa ngọt...A - Sao con không lau tóc đi rồi hãy làm bài? Mau đi lau khô, kéo lại nhiễm lạnh. "

" Mẹ, con không sao. " - Cô nói lí nhí.

" Không tốt cho sức khỏe. " - Mẹ Nguyễn đi đến sờ lưng cô. " Áo ướt hết rồi này, ngủ làm sao được? Con gái sợ nhất là nhiễm lạnh, đi lau khô đi con. "

Bà nói xong thì đi ra khỏi phòng, Âm Thư vội vã rút từ ngăn kéo ra một cái máy sấy, bắt đầu thổi khô tóc.

Tiếng gió thổi vù vù, nhưng tâm trí của cô vẫn còn đề trên đồng bài tập, đợi quần áo khô hết thì Âm Thư lại tiếp tục công việc.

Xong xuôi đâu vào đó, cô lên giường ôm gối, liền nhìn thấy đĩa nho mẹ mình đặt trên bàn.

Nho ướp lạnh, to tròn căn mọng, Âm Thư nghĩ chắc hẳn rất ngọt.

Gia phong của nhà họ Nguyễn trước giờ vẫn vậy, bảo bọc và quan tâm con cái, chăm sóc vô cùng kỹ càng. Lúc nào ba mẹ cũng sợ cô chịu thiệt thòi, nên rất cung chiêu nâng niu.

Ba mẹ cô quả thật là những người bồi dưỡng nhân tài xuất sắc, có thể chăm sóc một mầm non yếu ớt dần dà trưởng thành, biết sống có lý tưởng, có trách nhiệm với chính mình và mọi người, biết đúng biết sai, biết thích nghi trong nghịch cảnh.

Trước giờ cô luôn là một đứa con ngoan, chưa bao giờ cãi lời cha mẹ.

Cuộc sống của cô vô cùng hoàn mỹ: Nhiều người yêu thích, gia đình hạnh phúc, thành tích tốt đẹp, bất kể là đáng người hay mặt mũi đều không tìm được chút khuyết điểm.

Âm Thư giao quyền quyết định cho ba mẹ, nghe theo họ, để họ an bài.

Nhưng đôi khi cô cũng hay nghĩ ngợi, tương lai sau này, cô sẽ là người như thế nào đây?

Ngoan ngoãn tiếp tục làm cái cây yên phận trong nhà kính, hay sẽ vươn cao hướng đến lý tưởng của bản thân, đi theo con đường mình muốn chọn?

Cô mong chờ đến ngày đó...

///

Ngày thứ hai, bởi vì chín giờ mới bắt đầu thi nên Âm Thư hiếm hoi đánh một giấc thẳng đến bảy giờ.

Cô đã nói mẹ chỉ cần chuẩn bị bữa sáng cho mình, nhưng bà không yên tâm, cuối cùng cũng muốn đưa cô đến trường thi.

Tám giờ mười lăm phút, Âm Thư tạm biệt mẹ mình, vừa vận dụng phải Lý Sơ Từ ngồi xe buýt đến.

Vừa thấy cô là cô nàng đã láo nháo: "Chạy đến chỗ này làm mình mệt chết đi được, sao trường không tổ chức đi xe chứ? Bắt tội mình phải tự đi, có cần phải lạnh lùng thế không?"

"Chắc là do khó tập hợp học sinh thôi, bót một chuyện đờ một chuyện mà." - Nguyễn Âm Thư cười "Cậu ăn sáng chưa?"

"Rồi."

"Vậy sao trông cậu uể oải vậy? Không phải được nghỉ ngơi hai ngày cuối tuần sao?"

"Cậu đừng nói nữa, nghỉ gì mà nghỉ, bận hơn thì có, nào bài tập nào đề mẫu." - Lý Sơ Từ nhún nhún vai. "À đúng rồi, cậu thấy gia sư thế nào? Mình có nên đăng ký không?"

Nguyễn Âm Thư trầm ngâm, thực ra không phải cô không thích gia sư, nhưng mà cô cảm thấy tự mình có thể gánh được, ngày nghỉ vẫn nên ở nhà ôm gối ngủ một giấc.

Lý Sơ Từ: "Thôi, mình không hỏi nữa, hỏi cậu cũng như không."

Nguyễn Âm Thư cười cười, thật ra cô cũng không biết phải nói thế nào nữa.

Lý Sơ Từ bỗng nhiên đẩy cô: "Tội mình thi ở tầng sáu á, mau lên mau lên, phải kiểm tra thông tin trước khi vào phòng đấy."

Nguyễn Âm Thư phòng 605, Lý Sơ Từ là 607, hai phòng này rất gần nhau.

Lý Sơ Từ đưa cô đến cửa: "Cậu đi vào trước, mình để balo ở bên phòng rồi chúng ta đi rửa mặt."

"Ừ."

Nguyễn Âm Thư theo số tìm được vị trí của mình, số 24, đầu bàn 3 dãy bên phải.

Vì cô đến sớm nên phòng thi vẫn còn vắng vẻ, Nguyễn Âm Thư để cặp trên ghế, lấy hộp bút ra để trên bàn, để thẻ dự thi xuống cho khỏi bay.

Làm xong mấy chuyện nhỏ, cô đoán chừng Lý Sơ Từ bên kia cũng xong xuôi rồi, bèn đi ra khỏi lớp.

Hai người gặp nhau, cùng vào nhà vệ sinh rồi Lý Sơ Từ kéo cô đi mua giấy, vừa đi vừa ôn lại kiến thức, lúc về đến nơi thi kỳ thi cũng gần bắt đầu.

Vào đến chỗ, Nguyễn Âm Thư hơi giật mình, không ngờ người ngồi sau, cách cô một chỗ lại là người chặn cô lại hôm trước... Tên gì nhỉ? À đúng rồi, Ngô Âu!

Không ngờ cậu ta và cô lại thi chung một phòng.

Hình như Ngô Âu cũng biết cô ngồi trên, nhưng ánh mắt cậu ta cứ cúi mãi xuống mặt giấy, nhìn chăm chăm vào cây bút máy trên tay, không biết có phải đang hồi hộp hay không.

Âm Thư cũng không suy nghĩ nhiều mà yên lặng, không hiểu sao bỗng cảm thấy cả người lạnh toát.

Lúc thầy giám thị đến kiểm tra thẻ, cô liền có cảm giác không đúng lắm, ban nãy cô nhớ mình để hộp bút lên bàn, vì sao bây giờ thẻ dự thi lại bị trượt sang một bên?

Còn nữa, hình như người ngồi sau lưng cô không đến dự thi.

Nguyễn Âm Thư có chút nghi hoặc, nhưng cô mau chóng bỏ qua, vừa lúc đó thì chuông làm bài reo, giám thị phát bài thi.

Đây quả thật là một cuộc cạnh tranh khốc liệt, tuy mới vòng đầu mà đề đã khó nhằn.

Làm bài phải vẽ hình, Âm Thư suy nghĩ một chút, hình dung ra cách giải trong đầu, tính toán thời gian rồi mới bắt đầu động bút.

Nhưng không ngờ, lúc mở khóa kéo ra, lại phát hiện toàn bộ bút chì của mình đã bị ai đó bẻ gãy thành mấy đoạn nhỏ, lẫn vào nhau tứ tán.

Ruột bút chì cũng bị rút mất, mấy cây bút mực cũng bị như vậy.

Số bút trong túi của cô cũng phải gần 10 cây, bây giờ không còn cây nào có thể dùng được.

...

Chưa bao giờ cô gặp phải chuyện như vậy, bàng hoàng ngây người.

Tối hôm qua là cô tự tay bỏ bút vào, kiểm tra rất kỹ, sao bây giờ lại thành thế này?

Cô đã đắc tội với ai? Vì sao phải làm thế?

Quá đáng như vậy?

Tình thần nhiễu loạn, Âm Thư không có cách nào tập trung được.

Hồi lâu sau, cô mới kịp định thần, cố gắng tìm giải pháp.

Cô ngẩng đầu lên, định mượn bút của nữ sinh ngồi phía trước, nhưng bạn ấy đang rất nghiêm túc suy nghĩ.

Trời sinh hay xấu hổ, cô cũng không muốn làm phiền bạn ấy.

Bên cạnh cô là hai nam sinh, cô càng không dám bắt chuyện, còn phía sau...

Ngô Âu.

Giống như bóng đèn có nguồn điện, toàn bộ chi tiết ban nãy lần hiện tại ập vào đầu Âm Thư, làm cô bùng tỉnh.

Chả trách, chả trách thế dự thi của cô bị xê dịch, Ngô Âu lại không dám đối mặt với cô...

Chắc chắn, chắc chắn là cậu ta.

Nguyễn Âm Thư muốn quay ra đằng sau...

Giám thị gõ bàn: "Tập trung làm bài. Nguyễn Âm Thư."

Tên của học sinh này, thầy giám thị cũng rất tán dương, ông biết cô là một học sinh xuất sắc.

Chỉ thấy cô bẽn lúng túng, nãy giờ không thấy làm bài, quá mười phút, thầy giám thị liền thấy lạ, bèn bước xuống hỏi: "Có chuyện gì vậy em?"

Âm Thư hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên: "Bút của em bị ai đó bẽ hết rồi, em không làm bài được."

"Khi nào?" - Thầy giám thị nhíu mày.

"Ban nãy em đến phòng thi sớm, để hộp bút lên bàn, không ngờ lúc quay lại đã thành như vậy."

Ngô Âu ngồi sau cắn rằn, tay nắm thành quyền, không ngờ cô lại dám tố cáo.

"Vậy em cứ dùng bút của thầy trước đi." - Ông đi lên bàn cầm lấy một cây bút đưa cho cô. "Chuyện đó từ từ hẵng tính, thời gian gấp rút."

Như người khát gặp nước ngọt, Nguyễn Âm Thư vội vã làm bài, nhưng đề vừa dài vừa khó, cô làm trễ hết nửa giờ, vẫn còn một phần chưa động bút.

Giờ thi kết thúc, mọi người đứng dậy nộp bài thi, Nguyễn Âm Thư còn chưa kịp đứng lên thì Ngô Âu đã từ phía sau đi tới, không biết có phải thẹn quá hóa giận hay không mà "vô tình" dây mực bút máy vào đúng số báo danh ghi trên giấy của cô.

Âm Thư vội vã rút giấy ra lau, nhưng lau mãi cũng không hết.

Lúc đó có người đi ngang qua cô, thấy mặt sau bài làm còn trống không thì ngạc nhiên, không thể tưởng tượng được.

Nguyễn Âm Thư cũng không quan tâm, chỉ mím môi vội vã chạy lên: "Thầy, số báo danh của em..."

"Sao lại thế này? Em làm dây mực lên à?"

"Em không có bút máy đâu thầy."

Thầy giám thị nghe thế thì đảo mắt quanh phòng, cuối cùng dừng lại ở cây bút trên tay Ngô Âu, hắn ta thán nhiên nói: "Em lỡ làm dây mực lên bài bạn ấy, xin lỗi nha."

....

Giờ thi kết thúc, lúc cùng với Lý Sơ Từ đi về trường, thấy biểu tình của cô kỳ lạ nên cô nàng lo lắng hỏi mãi, Âm Thư không trả lời, bởi vì giờ đây trong đầu cô vẫn còn vang vọng tiếng của thầy giám thị:

"Xem ra bài thi của em không hợp lệ, phí công sức của em rồi."

Mưa lại rơi tí tách ngoài cửa xe, xếp thành từng hàng trên mặt kính, từng chút từng chút nhỏ giọt.

Thời tiết ảm đạm.

Nguyễn Âm Thư tho thẩn đi vào lớp, đơ người tại vị trí của mình, bên tai vang vọng tiếng thảo luận sôi nổi của bạn bè, có người còn nói chắc chắn sẽ được điểm tuyệt đối.

Với khả năng của cô, nếu phát huy tốt không chừng chỉ cần nửa bài thi đó là đã có thể vào vòng trong, không ngờ phút chót lại bị Ngô Âu làm hỏng.

Một chút hy vọng cũng đã mất, hai tiếng đồng hồ bỏ bê, còn bị người khác hăm hại, lần đầu tiên trong đời cô bị trút quyền làm bài.

Nghĩ đến cảnh tứ cố vô thân* đó, còn có đủ loại ánh mắt hoài nghi và ngạc nhiên ban nãy, cảm giác thất bại nhục nhã như dòi núi lấp biển ập đến.

(Editor: Tứ cố vô thân - 孤立无援: Một thân một mình, không ai giúp đỡ.)

Thật mất mặt.

Vì sao lại biến thành như vậy?

Âm Thư co người lại, dòng nước ăm trong hốc mắt không tự chủ được mà trào ra, rơi trên toàn bộ sách vở bàn học. Cô cắn môi, nhỏ giọng thút thít, không dám để ai thấy.

Trình Tri ở bên ngoài, lúc đi ngang qua tiệm bánh nhớ lại việc mình có hẹn với cô, bèn thuận tay mua một ít bánh mang theo, lòng vô cùng tự đắc.

Lúc đi vào lớp, không ngờ lại phát hiện cô cúi thấp đầu, cơ thể run lẩy bẩy, mấy ngón tay vịn lấy mặt bàn.

Trình Tri liền cảm thấy không đúng, vội vã đi đến, đặt phần bánh ngọt lên bàn, sau đó ngồi xổm xuống dưới đất nhìn cô: "...Sao vậy..."

Bỗng có hàng nước ăm chảy trên tay anh, Trình Tri phát hiện đôi môi cô đã bị cắn đến sưng đỏ, đôi mắt yêu kiều đỏ ửng, thoát nhìn rất dọa người.

Trình Tri cứng đờ người.

"Rốt cuộc là thế nào?" - Anh luống cuống đưa tay lên lau nước mắt cho cô, cũng không biết có phải động tác an ủi là như thế này không, chỉ biết xoa xoa lưng cô bằng động tác nhẹ nhàng hết mức có thể.

"Ai ức hiếp cậu? Tôi đi xử lý hần."

Editor: Các nàng có đoán được người ngồi sau lưng Âm Thư đáng lẽ phải là ai không?

Mất cơ hội bảo vệ nàng rồi, chắc ánh biết phải tiếc lắm

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tưởng (9)

Âm Thư không trả lời, nước mắt vẫn im lặng mà rơi xuống.

Cô cảm giác được ánh mắt của mọi người đang nhìn về phía này, không muốn trở thành tiêu điểm nên vội vã nói:

"Không có gì."

Thanh âm khàn đặc.

Trình Tri nhìn cô một lát, cuối cùng chuông vào học cũng reo, anh phải đi về chỗ ngồi.

Giờ học sắp bắt đầu, Nguyễn Âm Thư cố gắng kìm lại nỗi buồn, vội vã lau nước mắt, ho khan vài tiếng rồi uống một ngụm nước. Lúc này mới ngồi thẳng người lên, chuẩn bị nghe giảng.

Thầy Trình dạy môn vật lý luôn truyền không ngừng, Trình Tri chống cằm hờ hững, không biết ánh mắt đã đi đâu.

Nguyễn Âm Thư chú tâm chép bài, Lý Sơ Từ vô tình phát hiện ra trên bàn cô nàng có một phần bánh ngọt.

Hiệu bánh Tứ Tứ Phương Phương, họa tiết bên trên rất đẹp mắt.

Tan tiết, Âm Thư mới thắc mắc: "Bánh ở đâu vậy?"

Lý Sơ Từ đáp: "Trình Tri để trên bàn cậu đấy."

Âm Thư gật đầu, sau đó đứng dậy đem hộp bánh qua lại "Cảm ơn, nhưng tôi ăn không vào."

Chỉ thấy mi mắt anh khẽ nâng lên, nói băng quơ: "Vậy cậu muốn ăn gì?"

"Thôi, không cần đâu."

Cô vừa nói vừa trả lại hộp bánh ngọt.

Trình Tri đứng dậy, ngăn động tác của cô, "vút" một cái, trong tay anh chỉ còn lại cái hộp không, còn bánh thì nằm trên bàn cô từ lúc nào.

"..."

"Ăn đi."

"Tôi thật sự không ăn được mà." - Cô cầm chiếc bánh lên, đưa trả lại.

Trình Tri nhún vai, tay trái cầm bánh ngọt, nhưng thừa dịp cô không để ý lại đảo sang tay phải, rồi đặt nó trên bàn, một lần nữa.

Lại về vạch xuất phát...

" Ăn một miếng đi —— " " Tôi đặc biệt mua nó cho cậu đấy. "

" Vì sao? "

" Lời hứa tuần trước. " - Anh liếm môi, khoe môi khê nhếch " Tôi đã nói rồi, rất nhiều lợi ích, cậu hãy suy nghĩ. "

Âm Thư ngẩn người.

Đúng là cậu ta đã nói, sẽ bảo vệ cô, nhất định không để cô bị bắt nạt.

Lời nói của cậu ấy có hàm ý, thức ăn chỉ là một phần...

Có thể đồng ý không?

Nguyễn Âm Thư trầm mặc, thành ra lại ngẩn ngơ.

Đặng Hạo ở phía sau gọi với lên: " Anh Trì, em cũng muốn ăn bánh. "

Nguyễn Âm Thư thấy vậy, bèn nhìn Trình Trì.

Chỉ thấy anh quay đầu ra sau, mặt không đổi sắc: " Cảm ", nhưng cuối cùng cũng đưa bánh cho Đặng Hạo.

Đặng Hạo: "...Hoan hô! "

Nguyễn Âm Thư bật cười.

Trình Trì lại quay sang nhìn cô, giọng điệu thắc mắc: "...Cười? "

Cô khẽ gật đầu, cảm giác cũng không còn nặng nề như trước nữa, bèn nhỏ giọng nói cảm ơn.

Anh khẽ mỉm cười, hỏi lại: " Cảm ơn tôi, hay Đặng Hạo? "

Cô còn chưa kịp trả lời thì đã vào tiết.

Buổi chiều hôm nay chỉ có ba tiết, sau tiết Lý là tiết Ngữ Văn, còn lại là thời gian tự học.

Trình Trì biến đi đâu mất, trong lớp đa phần mọi người đều bận bịu làm bài tập, thỉnh thoảng có tiếng thảo luận sôi nổi về bài thi ban nãy.

Lý Sơ Từ gặp một bài khó, bèn quay sang hỏi Âm Thư: " A Âm, bài này cậu chọn đáp án nào vậy? Làm như thế nào? "

Nguyễn Âm Thư ngó sang: " Câu C, ab thiếu chủ ngữ, câu d bị sai ý nghĩa. "

Lý Sơ Từ gật đầu, đánh vào câu c rồi lại nhỏ giọng hỏi: " Cậu có chuyện gì à, trông tệ lắm. "

Nguyễn Âm Thư cẩn trọng nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý mới nói: " Hôm nay đi thi gặp phải 1 tên rất quá đáng, bẻ gãy hết bút của mình, hại mình không thi được. "

" Gì?! Bệnh hoạn như vậy? "

" Không chỉ có thế đâu, lúc nộp bài hắn còn cố ý đổ mực vào mã bài của mình, kết quả là mình bị trút quyền làm bài..."

.....Ta là phân cách bánh ngọt.....

Sân thượng.

Đặng Hạo và đám Khuru Thiên ngâm mấy điều thuốc, vừa hút vừa đánh bài.

" Tao thắng rồi. "

" Mẹ nó, lại thắng à? "

Trên sân thượng có đặt mấy đường ống lớn (cũng không biết để làm gì nữa), vì để bảo vệ nên lót nệm phía bên trên, lấy làm ghế cũng không tệ lắm.

Trình Trì ngồi ở một bên cửa ra vào, đầu thuốc trên tay vẫn còn vương khói.

Mưa tạnh, đỉnh trời hé mờ chút màu xanh biêng biếc, mùi hoa nhài thoang thoảng dịu dàng, nhưng khói bay tứ tán đã che mất biểu tình trên gương mặt anh.

Híp mắt, Trình Trì nghe có tiếng nói chuyện truyền đến.

Không phải anh cố tình muốn nghe, mà là vì câu thang vắng vẻ, một chút tiếng động nhỏ cũng có thể truyền tới rõ ràng.

Trình Trì phui quần áo, đang muốn đứng dậy thì nghe được mấy từ quen thuộc.

" Tao đâu có biết nhỏ nhất như vậy? Ban đầu chỉ khó chịu do nhỏ đó giả vờ thanh cao này nọ, nên muốn uốn nắn lại tí tí thôi. Để nhỏ phải mượn tôi bút mà làm bài, ai

ngờ tư chất tâm lý kém khiếp, chỉ một chút mà đã òa khóc. "

" Người ta là học sinh ngoan, ngày ngày được bảo vệ. Mấy chính mạnh tay như vậy, nó không khóc mới lạ. "

" Ai bảo cô nàng bất cần, tao làm mà cũng không biết, sau đó còn bày đặt muốn cãi nhau với tao. "

" Thành tích của Nguyễn Âm Thư tốt như vậy, lần thi này có ảnh hưởng gì chứ. "

" Còn nữa, nhìn cái màu bài mới làm được nửa trang thế kia thì qua gì nổi mà khóc. Làm như tao giết hết cả nhà con nhỏ vậy. "

" Ngô Âu này phải dạy Nguyễn Âm Thư làm người là thế nào...haha"

Trình Trì nhủ mày, rất nhanh đã hiểu rõ mọi chuyện. Anh quăng điều thuốc xuống đất, đứng dậy đập mạnh cửa sân thượng.

Nhưng lúc anh đi xuống tới nơi thì người đã biến mất.

Cầu thang trống trải.

Mấy thằng kia vừa nói xong đã đi, hình như sợ bị phát giác.

Chuông ra về vừa dịp reo lên, Đặng Hạo đang chơi tú lơ khơ bị tiếng đập cửa dọa sợ bèn chạy đến: " Gì gì vậy? Có mồi hả? "

" Đặng Hạo. "

" Hở? "

" Chỗ này không có camera? "

" Cậu nói camera hả? Không có. "

" Vậy cậu đi dò hỏi một chút. " họ Ngô, thứ sáu đã tỏ tình với Nguyễn Âm Thư, sáng nay thi cùng phòng với cô ấy. "

Chỉ cần là Trình Trì dẫn dò, Đặng Hạo theo bản năng liền đồng ý: " Ok Trì ca. "

Chỉ là, sau đó anh ta giật mình: " Khoan, để làm gì cơ? "

Trình Trì quay đi, nửa lời cũng không hé miệng. Sau cùng lại trả lời:

" Đến lúc đó hẵng biết "

///

" Chờ, chờ đã..."

Nguyễn Âm Thư nuốt khan, vội vã nắm lấy áo đồng phục của Lý Sơ Từ.

" Chờ cái mông. " - Lý Sơ Từ hét lớn " Tức chết mình mà. "

Nguyễn Âm Thư nắm tay cô nàng: " Bây giờ mình cũng ổn rồi, không sao đâu. "

" Mình phải đi tìm tên đó. " - Lý Sơ Từ nghiêm rặng trèo trẹo.

" Không lẽ cậu cứ bỏ qua như vậy à? Ngay mai tại mình cũng không có thi, bẻ bút của hắn là còn may cho hắn đó. "

Lớp trưởng B7 chính là bạn của cô, vì thế đợi sau khi mọi người ra bốt, Lý Sơ Từ liền kéo Nguyễn Âm Thư vào trong phòng, đến tìm chỗ ngồi của Ngô Âu.

Khuôn mặt của Nguyễn Âm Thư hơi khó xử, không biết việc này là nên hay không nên, lòng tràn ngập hoang hốt.

Nhưng Lý Sơ Từ mặc kệ, cô nàng lục lợi hộp bút trong học bàn của Ngô Âu.

Lấy bút ra, dùng sức thật mạnh.

Không chút lay động..

Lý Sơ Từ: "..."

Mồ hôi lạnh trên đầu cô nàng bắt đầu tuôn như suối, kế hoạch lớn phải vì sức nhỏ mà phá sản vậy sao?

Lý Sơ Từ tuyệt đối không bỏ cuộc, bắt đầu chà chà hai tay rồi chuẩn bị thứ lần nữa, ai ngờ chưa kịp động thì bút trên tay đã bị lấy mất.

Cô nàng quay đầu sang nhìn.

Trình Trì không biết đã đứng bên cạnh hai người từ lúc nào, trên tay anh là toàn bộ bút trong túi của Ngô Âu.

" Rắc rắc..."

Toàn bộ gãy làm hai đoạn.

Quá trình đó chỉ diễn ra trong một cái nháy mắt, tựa hồ như chẳng tốn chút năng lượng nào.

Lý Sơ Từ thấy thế thì lấy thêm đồng bút trong học bàn của Ngô Âu đưa cho Trình Trì, anh trực tiếp quăng hết qua cửa sổ.

Nguyễn Âm Thư đơ người nhìn cảnh tượng trước mắt, không kịp phản ứng.

Trình Trì...sao cậu ta lại ở đây?

Lý Sơ Từ kéo tay áo của Nguyễn Âm Thư: " Bây giờ mình sắp trễ rồi, phải đi có việc, mọi người làm xong nhớ báo cho mình một tiếng nha. "

Nói xong còn không quên bồi thêm 1 câu: " Ngô Âu quá đáng như vậy, mọi người cứ thoải mái giải quyết, chắc chắn sẽ rất tuyệt nha! "

Ngoài trời, mưa đã quay trở lại, lần này không còn lất phất vài hạt mà ào ào đổ xuống.

Cô lẩm bẩm: " Chúng ta...làm vậy có ổn không? "

" Vì sao lại không? " " Chuyện thằng đó làm còn quá đáng hơn nhiều! "

Vì thế giây tiếp theo, Trình Trì nâng lấy bàn học của Ngô Âu lên, đi ra ngoài.

" Rầm " - Một tiếng vang thật lớn làm chấn động cả sân trường khi nguyên cái bàn bị ném xuống, các bộ phận bị rời rạc tứ tán, phần thì nát bét, phần thì tách làm đôi, chẳng mấy chốc đã biến thành bãi phế liệu.

Nguyễn Âm Thư biết là không đúng, nhưng lại không hiểu vì sao nỗi uất ức tích tụ trong lòng đã hoàn toàn tiêu tán, còn có một cảm giác vui vẻ khó thốt lên thành lời.

Lại thấy Trình Trì cầm cái ghế của Ngô Âu lên, chuẩn bị ném tiếp thì ngừng lại.

Anh hạ mày, giống như vừa có ý tưởng gì đó:

" Tự mình ném sẽ hả giận nhiều hơn. "

Anh vừa nói vừa kéo cô đến bên cạnh, bắt cô nắm một bên ghế, còn mình giữ bên còn lại đưa ra ngoài lan can.

" Tôi đếm 3, 2, 1. Cậu hãy thả tay. "

Nguyễn Âm Thư hoảng hốt: " Đừng..."

" Đừng cái gì? " - Thiếu niên trả lời cô bằng giọng điệu lười biếng, căn bản không cho cô chút cơ hội để do dự.

" Ba - Hai - Một! "

Tiếng đếm vừa dứt, bàn tay đang nắm cổ tay cô liền thả ra, Nguyễn Âm Thư theo bản năng cũng rút tay lại. Cái ghế theo màn mưa rơi thẳng xuống, giống như giẻ lau nhà.

" Đừng sợ. "

Trình Trì nắm lấy bàn tay cô, bỗng nhiên bật cười.

" Nếu có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu. "

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tưởng (10)

Sau khi về nhà, Nguyễn Âm Thư cố gắng thuyết phục bản thân phải bình tĩnh, mang bài tập Tiếng Anh ra làm tiếp.

Được thầy Tiếng Anh khen nhiều lần, Âm Thư dịch hết một bài báo rồi lại làm bài đọc hiểu, trấn áp tiếng tim đập thình thịch xuống.

Cô buông bút, nhìn ra phía bên ngoài với vẻ lén lút, xác định mẹ mình không có ở đây mới thở phào đưa tay lên vuốt ngực.

Vẫn còn sợ hãi.

Hình ảnh ném ghế ban nãy vẫn còn đọng lại trong óc cô, cảm giác gỗ tron mài qua lòng bàn tay quanh quẩn không dứt, cả tiếng nói của Trình Trì hòa với tiếng mưa. Mấy âm thanh không ngừng gõ vào màng nhĩ của Âm Thư.

Không biết điều mình làm có nên hay không?

Một lát sau, Âm Thư quyết tâm kéo ngăn bàn ra, tìm điện thoại di động của mình.

Ba mẹ rất tin tưởng nên hoàn toàn giao quyền quyết định cho cô, không thu lại hay quản giáo gì hết.

Bình thường Âm Thư không thích dùng, ngoài trừ vấn đề học tập, mà trường lại không cho mang theo nên cô hay để ở nhà, mặc dù dường như nội quy đó không được thực hiện nhiều lắm.

Cầm lấy điện thoại, cô dè dặt gửi một tin nhắn thoại với Lý Sơ Từ: "Mình về đến nhà rồi. "

Năm phút sau, Lý Sơ Từ hồi âm: "Sao sao, xong chưa? "

Nguyễn Âm Thư rụt vai nói tiếp: "Bàn ghế của cậu ta cũng bị bọn mình ném xuống luôn. "

Lý Sơ Từ nghe không rõ: "Sao? Xé vỡ hả? "

....

Không phải.

Nguyễn Âm Thư: "Bây giờ tâm trạng của mình rất phức tạp. "

Lý Sơ Từ: "Mình hiểu mà, nhưng mà cậu tuyệt đối không được cảm thấy bọn mình sai. Chúng ta chỉ đang thay trời hành đạo thôi! Sao cậu và Trình Tri không xé luôn đi, để hần ta biết cái cảm giác đã trắng se cát? "

(Editor: Công dã tràng – 前功尽弃: Câu này chắc không phải mới mẻ gì, đã trắng ý nói là công biển, ngày đêm lấp cát nhưng cuối cùng cũng bị nước biển xóa mất. Công sức bỏ ra nhưng vô dụng.)

Nguyễn Âm Thư: "Vậy ngày mai phải làm sao? "

Lý Sơ Từ: "Không có gì đâu, có chuyện thì mai hẵng tính, hôm nay như vậy là đủ sướng rồi.

Nguyễn Âm Thư tắt điện thoại, bỏ lại vào học bàn, cầm bút lên tiếp tục làm bài, lúc hoàn thành được nửa đề Vật Lý thì bỗng nhiên nhớ đến động tác bẻ bút của Trình Tri, không khỏi mỉm cười.

Thật ra cậu ta cũng không tệ lắm...

///

Thứ hai cứ thế trôi qua, Nguyễn Âm Thư vừa mới đi đến cửa lớp thì phát hiện ra có rất nhiều người đang đứng ở phía hành lang nhìn xuống.

Lý Sơ Từ thấy cô thì vội vẫy tay: "Mau lại đây. "

Nguyễn Âm Thư chạy đến, liền thấy Ngô Âu đang ở dưới loay hoay nhặt lại sách vở.

Mà Trình Tri hôm nay đến sớm ngoài dự đoán của mọi người, cũng đang lạnh nhạt nhìn xuống.

Hôm qua anh kêu Đặng Hạo đi tìm người, cậu ta còn chưa tìm được, không ngờ lúc anh đi xuống lầu liền nhìn thấy Lý Sơ Từ kéo Nguyễn Âm Thư đi vào B7.

Trình Tri bèn đứng bên ngoài cửa sổ trông vào, Lý Sơ Từ bẻ bút nhưng không gãy, khuôn mặt vô cùng tức giận.

Trình Tri liền hiểu tên ban này chính là đứa đã đầu têu hại Nguyễn Âm Thư, cũng là người anh đang tìm.

Vì thế anh đã giúp hai cô giải quyết một chút.

Vừa vặn còn có thể xem "nhân hình" của hần.

Ngô Âu có vẻ vô cùng giận giữ.

Ngày hôm qua mưa lớn như vậy, bàn ghế đã sớm lấm vào đám bùn lầy, bài tập trong học bàn đã nhão như hồ dán, tìm ra để nhặt lại là vô cùng khó khăn.

"CC" – Rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, Ngô Âu hét lớn.

Nguyễn Âm Thư nhất định không có sức lực lớn như vậy, chắc chắn là cô ta tìm người khác chơi hần.

Bình thường nhìn có vẻ ngoan ngoãn yếu đuối, thì ra cũng không dễ chơi.

Bây giờ cửa sổ của mỗi lớp đều có ít nhất 1 cái đầu lò ra, quả thật là làm trò cười cho thiên hạ.

Ngô Âu giận dữ cắn răng đi về phía B1, vừa dịp nhìn thấy Nguyễn Âm Thư đang đứng cạnh cửa sổ, hần định bụng sẽ dọa cô một trận, xem như thỏa con thịnh nộ.

Ai ngờ hần chỉ vừa tiến lên mấy bước thì đã có người chặn hần lại, vừa vặn che khuất mặt Nguyễn Âm Thư.

Ngô Âu chỉ đứng đến vai anh, lúc ngược mặt lên liền nhận ra ma vương mặt lạnh Trình Tri trong lời giang hồ đồn đãi, hần phát run.

Nhìn không buông tiếng chửi, Ngô Âu thức thoir cảm mặt xuống đất, nghiền muốn nát cả răng.

Dù thế nào đi nữa thì hấn cũng là kẻ không thể chọc, người người khiếp sợ...

Quần chúng quây quanh cửa nhìn Ngô Âu nhặt lại sách, tiếng chuông vào lớp vừa vang lên thì ai ai lại về chỗ nấy, tâm trạng vui vẻ.

Không ai thương tình.

Thậm chí mọi người còn xì xào nói với nhau: " Không biết là ai làm nhĩ? Best luôn! Sớm đã thấy ghét thằng đó rồi, chà bằng ai mà cứ tự cao tự đại, sống sai khiếp. "

...

Đầu giờ học buổi chiều, Nguyễn Âm Thư nhận được thông báo gọi đến phòng giáo viên.

Cô bèn nhìn sang Lý Sơ Từ: " Hai chúng ta? "

" Ừ. "

Sớm đã dự liệu được kết quả, hai người không có gì bất ngờ.

Nhưng Nguyễn Âm Thư vẫn cảm thấy rất lo lắng.

Lúc hai người đẩy cửa đi vào, đã thấy chủ nhiệm B1 – Thời Lượng đứng cùng với Ngô Âu.

Hai cô học sinh ngoan ngoãn gương mặt yên lặng, mang theo cảm giác trong trẻo thuần khiết, tốt đẹp đến mức người ta còn nghĩ là hai cô được tuyên dương chứ không phải trách phạt.

Thời Lượng cũng thật sự không tin vào mắt mình, từ khi nào mà hai cô học trò xuất sắc lại " lưu manh hóa " như vậy?

Ông ta thờ dãi: " Hai em biết thầy gọi hai em vào để làm gì rồi chứ? Hai em có giải thích gì không, thầy thực sự không nghĩ..."

Lời còn chưa nói hết thì cửa văn phòng đã bị đá bật ra.

Trình Trì không lạnh không nhạt bước vào, nhưng cả người tràn đầy sự ương bướng.

Nguyễn Âm Thư không nghĩ anh dễ bị chọc giận như vậy, ở trước mặt thầy chủ nhiệm mà cũng dám..

Nhưng Thời Lượng đã sớm quen, không nói gì mà yên lặng nhìn anh đứng cạnh Âm Thư.

Vóc dáng của anh rất cao, đứng cạnh cô che đi không ít ánh nắng, mùi cam quýt dịu dịu ùn ùn tỏa vào hơi thở.

Thời Lượng đập bàn: " Bàn ghế là em ném phải không? Em xúi giục hai bạn làm? Nguyên nhân là gì? "

Thậm chí ông còn chưa hỏi, đã định ninh trò này là do Trình Trì bày ra.

Nguyễn Âm Thư thật thà, còn định tiến lên nhận lỗi thì Trình Trì đã đứng che trước mặt cô.

Hoàn toàn không cho cô cơ hội lên tiếng mà nhàn nhạt đáp lại: " Bởi vì cậu ta ngứa đòn thôi. "

Thời Lượng: "..."

Ngay sau đó, chủ nhiệm B7 cũng đi vào.

" Trò như vậy là không được, suốt ngày quậy phá. " – Thời Lượng giận đến mức tháo mắt kính xuống. " Ngô Âu đã làm gì trò mà trò bẻ bút bạn, còn quăng cả bàn ghế của bạn nữa? Trò có biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến người khác không? "

" Biết? " – Trình Trì cười trầm, tiếp tục cười " Ảnh hưởng người khác như thế nào? "

" Trò...trò...coi trời bằng vung! "

(Coi trời bằng vung – 无法无天: Ý nói những kẻ làm càn không kiêng nể gì.)

Nguyễn Âm Thư thò đầu qua vai Trình Trì: " Không...không phải..."

Nhưng anh vẫn không cho cô cơ hội được nói: " Là tôi đã cố ý gọi hai bạn ấy đi xem, họ không liên quan gì cả. "

Thời Lượng hoàn toàn tin tưởng, nhưng vẫn hỏi tiếp: " Vậy rốt cuộc vì sao trò lại làm thế? "

" Ai biết. " – Trình Trì len lén thở phào, nâng mi " Không bằng thầy tự đi hỏi thằng đó xem? Vì sao tôi phải nhắm vào cậu ta? "

Thời Lượng tức đến mức im lặng.

Nhưng Nguyễn Âm Thư đã ngẩng mặt lên chen vào: " Thầy, bài thi Vật Lý của em bị tước quyền chấm bài rồi. "

Thầy chủ nhiệm sững sờ: " Sao? Vì sao? "

"Bút của em bị gãy toàn bộ, mực còn nhỏ vào trong sổ báo danh nên em không thi được nữa. "

"Thật sao? Bút của em vì sao lại bị gãy hết? "

"Dạ. " – Ánh mắt của cô liền hướng đến chỗ Ngô Âu, nháy nháy mấy cái rồi nhẹ nhàng nói: "Bút của em rất tốt, không biết vì sao lại gãy. "

Lý Sơ Từ cũng phối hợp nhìn sang Ngô Âu: "À mà còn nữa, bút máy của cậu là hàng cao cấp, sao đựng một cái đã văng mực ra rồi? "

Mồ hôi lạnh của Ngô Âu bắt đầu đổ xuống nhễ nhại, hần cúi mặt thấp hơn, ánh mắt hiện rõ vẻ tránh né.

Không khí trong văn phòng bỗng chốc trở nên im lặng.

Hai nữ sinh xưa nay luôn dịu dàng hòa nhã, mà bây giờ lại nhìn chằm chằm Ngô Âu với ánh mắt khinh thường. Thời Lượng nhanh chóng nhận ra có điều gì đó không đúng.

Ông biết Trình Tri tuy là người tốt xấu lẫn lộn, nhưng thằng bé làm chuyện gì cũng tuyệt đối quang minh lỗi lạc, hơn nữa còn chưa bao giờ tự nguyện tới văn phòng ông.

Mà hôm nay, Trình Tri không những tự vác xác đến mà còn giúp truy hỏi Ngô Âu, tỏ vẻ muốn chịu phạt. Nguyễn Âm Thụ và Lý Sơ Từ lại có thái độ rất kỳ lạ khi nhắc đến đề thi... Nhưng mấu chốt là cuối cùng tất cả đều chỉ về một phía.

Dường như hai thầy giáo chủ nhiệm đã nhận ra được điều gì đó.

"Được rồi " – Thời Lượng lên tiếng " Các em cứ ra ngoài chờ, các thầy sẽ nói chuyện riêng một chút. "

Ba người bước ra khỏi phòng làm việc, vừa đi vừa bàn luận, thỉnh thoảng sẽ có tiếng than thở và tiếng nói chuyện truyền đến.

Bước chân của Ngô Âu khập khiễng như muốn ngã. Hần kéo một cái ghế định ngồi xuống, nhưng chưa kịp đặt mông lên thì ghế đã bị Trình Tri giật lấy, đẩy qua một bên.

Ngô Âu ghen hờn, tuyệt đối không dám hó hé gì.

Một lát sau, Thời Lượng lại gọi mọi người quay trở vào: "Chuyện cuộc thi vẫn chưa xong, các thầy sẽ xem xét lại. Nhưng Trình Tri ném bàn ghế của bạn học đã gây ảnh hưởng không tốt, nên thầy phạt em tham gia làm báo trên bảng tin của trường. "

"Mọi người có thể quay trở lại lớp rồi, có gì thầy sẽ thông báo cho các em sau. "

Trên đường về, Lý Sơ Từ vẫn nói tiếp: "Mình nghĩ hình như họ cũng đoán được rồi, nếu không chuyện quảng bàn ghế, phá hoại của công nặng như vậy sao chỉ có phạt đi làm báo tường chứ? "

Nguyễn Âm Thụ thấy lý lẽ của cô nàng cũng đúng, nhưng vẫn lo lắng: "Nếu như không tra được thì sao? "

"Cậu đừng lo lắng nữa, gieo gió ắt phải gặt bão thôi! " – Lý Sơ Từ bẻ khớp tay. " Còn nữa, giọt mực kia rõ ràng rành ra đó còn gì? Hần ta cho là hần có thể thoát tội dễ như vậy sao? "

"Nhưng mà..." – Lý Sơ Từ trách móc "Mình cũng không nghĩ lần này giải quyết lại rắc rối như vậy đấy, bình thường làm việc rất nhanh mà. "

Nguyễn Âm Thụ nhún vai "Mình không biết. "

Cuối tiết 1, Nguyễn Âm Thụ "nghìn năm có một ", quay xuống chủ động nói chuyện với Trình Tri: "Vậy hôm nay tan học cậu sẽ ở lại sao? "

Trình Tri vẫn đang mải mê chơi game, bèn hướng mắt lên nhìn: "Để làm gì? "

Đôi mắt nai của cô khẽ chớp, màu mắt trong suốt thuần khiết: "Thì làm báo? "

"..."

Cô mà không nói, anh cũng quên mất.

Dăm ba cái chuyện còn con, anh mà không đi cũng sẽ có thằng khác bị bắt đi thay thôi.

Trình Tri nghiêng người: "Cậu muốn giúp tôi làm? "

"Ừ, dù sao cậu cũng đã giúp tôi một chuyện lớn như vậy. " – Âm Thụ hạ giọng từ tốn "Cậu cứ chọn thời gian, hoặc là cậu không muốn làm thì tôi làm thay cậu cũng được. "

Anh bật cười: "Hào hiệp như vậy? "

"Vốn là muốn dù. " – Trình Tri chậm rãi nói tiếp, đuôi mắt hờ hững nhếch lên "Nhưng mà tôi nghĩ lại rồi..."

///

Tan học.

Nguyễn Âm Thụ lau sạch bảng, rút từ cặp ra một xấp giấy.

Đây chính là bộ sưu tập "thần khí báo chí " của cô, có rất nhiều thể loại bài khác nhau.

Âm Thư tiện tay chọn một bài báo, sau đó nhón chân lên, cần phần khoa tay múa chân.

Trình Trì khoanh tay ngồi nhìn bóng dáng nho nhỏ của cô chạy tới chạy lui, bèn nghiêm mặt hỏi: "Đang làm gì?"

Lúc bấy giờ, Nguyễn Âm Thư mới sực nhớ là anh cũng đang ở đây, liền quăng viên phấn trong tay qua chỗ Trình Trì: "Tôi bận trang trí bên này, cậu giúp tôi chia đều bảng ra đi, tôi muốn viết chữ."

Trình Trì nhíu mày, tận lực lười biếng: "Không mang thước."

"Tương đối là được rồi, không cần phải chính xác lắm đâu." – Cô lại cúi đầu viết tiếp. "Cậu mau chia đi, tôi về xong bên này đã."

Âm Thư nhón chân lên, tay áo đồng phục vén lên đến tận khuỷu tay, lộ ra một phần cổ tay mảnh khảnh trắng nõn, lại vì hơi nghiêng đầu nên đôi mắt cô thấp thoáng sáng lên sau phần tóc mai.

Đầu phấn vẽ nên một đóa hoa, Nguyễn Âm Thư lại nhớ đến một chuyện gì đó, bèn quay sang nhỏ giọng nói với người bên cạnh:

"Cảm ơn."

"Phải không?" – Trình Trì hỏi lại, gò má như tạc không rõ cảm xúc. Anh nhìn cô với vẻ trêu chọc "Vậy cậu định làm gì để cảm ơn tôi đây?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 11: Rất muốn (1)

"Cảm ơn cậu như thế nào sao?" Nguyễn Âm Thư khép nhẹ hai mắt, sau đó lại từ từ mở ra, nói: "Không phải tôi đang giúp cậu làm báo tường đây sao?"

Trình Trì nâng môi, nói với vẻ không chút hứng thú: "Chỉ vậy thôi à?"

Âm Thư nghe vậy liền đứng thẳng người lại, mấy đầu ngón tay siết vào nhau đến đỏ ửng lên: "Vậy... Cậu còn muốn gì nữa."

Trình Trì không trả lời, tiếng gió thổi vừa dừng lại, bên tai anh chỉ còn văng vẳng tiếng viên phấn của cô cọ vào mặt bảng đen. Một lát sau, Âm Thư mới nghe thấy giọng nam trầm trầm vọng lại: "Chưa nghĩ đến."

Nguyễn Âm Thư:?

"Cứ làm trò này trước đi." – Trình Trì tự giác nói tiếp "Chờ ngày nào đó tôi nghĩ ra trò khác rồi chúng ta lại tiếp tục."

Nguyễn Âm Thư sững sờ, cậu ta im lặng lâu như vậy, cuối cùng lại không nghĩ ra gì hết ư?

Cô bèn lầm rầm trách móc: "Tôi còn chưa nói sẽ làm đâu, sao cậu lại ngang nhiên như thế?"

Anh đảo mắt: "Cậu đang nói gì đó?"

"Không có gì." – Âm Thư chột dạ vuốt chóp mũi. "Chia bảng xong chưa?"

"Xong rồi." – Trình Trì quăng viên phấn trên tay một cái xạch vào trong giá đỡ bảng.

"Lại đây viết đi." Viên phấn trong tay anh đã sớm bị vỡ ra thành mấy mảnh, Nguyễn Âm Thư lén lút phê bình, cầm lấy một mẫu trong đó để viết tiếp.

Cái con người này, vừa thô lỗ vừa bất cần.

Ban nãy lúc chỉ chỗ cho anh, cô chỉ lơ tay đưa cao một chút, không ngờ anh lại nghĩ cô muốn trang trí góc cao nhất của bảng nên đã kẻ ở đó.

Bây giờ Âm Thư nhón mũi cũng chỉ tới giữa bảng, hình ảnh vô cùng tức cười.

Trình Trì ngẩng đầu, biểu tình chế nhạo: "Đủ cao chưa?"

Nguyễn Âm Thư nghe vậy thì ngẩng đầu, hai tai liền đỏ ửng lên như trái cà chín. "Này, bớt khinh bỉ người khác đi nhé."

"Ai khinh bỉ cậu?" – Trình Trì gõ ngón tay lên mặt bàn: "Chỉ muốn xem thử cậu sẽ giải quyết như thế nào thôi."

Âm Thư đón nhận ánh mắt khiêu khích của anh, nhích sang một bên.

Ban nãy cô có mang theo một cái ghế nhỏ, vốn định dùng để kê hộp phấn và khăn lau lên cho tiện dùng, bây giờ Nguyễn Âm Thư ôm nó lên trên tay, bước tới tấm bảng đen rồi cúi người đặt xuống.

Tay cô chống lên mặt bảng, nhẹ nhàng leo lên trên cái ghế nhỏ, đắc ý tiếp tục công việc của mình.

" Xem ra tôi đã quên mất vụ này. " - Trình Trì gật gù. " Dù sao chiều cao của tôi cũng rất ổn, không cần phải bắt ghế, chỉ có cậu mới phải tốn công sức như vậy thôi. "

Âm Thư quay lại trừng anh: " Cái này gọi là tháo vác cẩn thận, cậu thì biết cái gì chứ. Hừ. "

Trình Trì bật cười: " À, ra vậy. "Nguyễn Âm Thư không thèm để ý đến anh nữa, quay đầu chăm chú viết tiếp.

Nhưng cô mới chỉ vừa đặt phần lên bảng thì người nào đó đã nhấc chân đè lên ghế của cô, hại cô giật cả mình, lảo đảo như muốn ngã: " Cậu đang làm cái gì vậy? "

Băng ghế chênh vênh vài cái rồi đứng yên trở lại rất nhanh.

Lúc này Nguyễn Âm Thư mới nhận ra là Trình Trì do sợ cô sẽ té xuống nên mới đặt chân lên giúp cô giữ thăng bằng.

Anh khoanh tay, lúng túng quay sang một bên, bàn tay vô thức đụng vào chóp mũi: " Ngạc nhiên gì chứ? "

"..."

Trời đã chạng vạng tối, gió ngoài trời lạnh lẽo nhưng nhiệt độ bên trong phòng học lại vô cùng ấm áp.

Nguyễn Âm Thư vẫn đứng ở đó, bên tai nghe có tiếng mép tờ giấy cô cầm trên tay bị gió thổi lay, rồi tiếng phấn viết cọ sát trên mặt bảng. Tất cả đều không khỏi khiến khung cảnh tan học đang yên ắng bỗng trở nên huyền ảo lạ thường.

Trình Trì đứng cạnh cô, mái miết cắm đầu vào máy chơi game. Nguyễn Âm Thư chỉ cần quay sang một chút liền thấy được gò má hơi khúat của anh, cả mái tóc đen lòa xòa che lấp khuôn mặt.

Trình Trì tuyệt không nói nửa lời, gió bên ngoài vẫn đang thổi, giống như chính nó đã mang anh tới nơi này.

Âm Thư bỗng nhiên có cảm giác " tên hung thần ác sát " trong lời đồn của mọi người này, thật ra cũng không đáng sợ đến vậy. Cậu ta cũng có giây phút vui vẻ, lúng túng đôi lúc lại ẩn giấu sự dịu dàng.

Chẳng qua là rất nhanh, tất cả những biểu cảm đó đều đã bị gió mang đi mất.

///

Sau khi làm xong báo tường, Nguyễn Âm Thư vội vã về nhà, chỉ còn một mình Trình Trì ngồi lại lớp. Anh bất chợt cảm thấy vô nghĩa, định bụng sẽ lên sân thượng làm một điều.

Anh không hề biết, ngay khi anh vừa quay lưng đi thì cửa sổ bên trái lớp đã bị kéo ra.

Ngô Âu phúi phúi tay, luồn leo qua thành cửa, vừa leo vừa hỏi người ở phía sau: " Nguyễn Âm Thư ngồi ở đâu? "

" Hàng thứ ba cạnh cửa, từ dưới đếm lên. " - Người đứng ngoài tiếp ứng. " Bên này thật sự không có camera? Mày đừng để bị phát hiện như vừa rồi nữa. "

" Cứ yên tâm, là do tội nó ngu thôi. " - Ngô Âu bung ra một chồng sách từ bàn của Âm Thư.

Hắn lại tạo ra một " hiện trường hỗn loạn ", sau đó bung sách đi lên lầu.

" Lỡ tội nó lại mết thầy thì mày tính sao? "

" Nói được mẹ gì, chứng cứ ở đâu? " - Ngô Âu cắn răng. Mà tội nó cũng gan thật, dám tố cáo tao trước mặt lão Thời Lượng đó, còn dám ném đồ của tao nữa. Tao mà không trả lại thì mặt mũi tao để đi đâu?

" Thế mày cầm sách của nó để làm gì? "

" Đốt rác. " - Ngô Âu cười. " Trời tối hù, ai thèm để ý chứ? "

" Tao chỉ sợ mày tạo nghiệp thì nhận nghiệp thôi. " - Người bên cạnh đứng ở cửa sân thượng, gây ra một âm thanh rất lớn. " Trình Trì là bảo kê của Nguyễn Âm Thư đúng không? "

Ngô Âu nghĩ nơi này không người, lá gan hắn bèn to hơn một chút: " Trình Trì là cái thá gì? Lần này tao dàn dựng như vậy, còn làm cả dấu chân mèo-cứ xem như là mèo nhảy và phá bình thôi, ai nghĩ ra tao làm mà mày lo? "

" Giỏi, chỉ là tao vẫn không nghĩ được, con nhỏ Nguyễn Âm Thư đó bình thường dịu dàng yếu đuối, không ngờ lại là loại con gái lăng lợ như vậy, moi được cả thằng Trình Trì ra bảo kê cho nó. "

" Đương nhiên, còn làm vờ thanh cao với tao nữa, không chừng nó với thằng Trình Trì đã sớm lộn trên giường rồi..."

Ngô Âu đắc ý nói, nhưng lúc hắn ngừng đầu lên thì lập tức ngậm miệng.

Bởi vì cửa sân thượng đã mở ra, tên " ma vương " Trình Trì túm lấy cổ áo của hắn.

...

Nguyễn Âm Thư cứ tưởng " vụ án giọt mực " của cô và Ngô Âu không thể giải quyết được, nhưng không ngờ ngay tiết học thứ hai của ngày hôm sau, loa phát thanh của trường đã phát ra thông báo về chuyện đó ——

" Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người, nhưng ban giám hiệu có đôi lời muốn nói. "

" Học sinh Ngô Âu lớp 11B7 vì tư thù cá nhân mà đã có nhiều hành vi sai trái với bạn học. Bao gồm làm hỏng toàn bộ bút của bạn Nguyễn Âm Thư trong vòng loại cuộc thi Theo Dấu Vật Lý, ngoài ra còn cố ý dây mực lên số báo danh của bạn học này, khiến toàn bộ công sức của bạn bị hủy bỏ. "

" Không chỉ có thế, chiều ngày hôm qua, học sinh này còn tự ý lên vào lớp của Nguyễn Âm Thư, cố ý đồ ăng sách vở của bạn mang đi đốt. Tất cả những hành vi của trò Ngô Âu đều đáng bị kỷ luật, vi phạm nghiêm trọng nhiều điều cấm của trường, gây ảnh hưởng xấu đến môi trường học tập lành mạnh của các học sinh Nhất Cao..."

Nguyễn Âm Thư cúi đầu nhìn xuống bàn mình theo bản năng. Hôm nay lúc đến lớp cô đã thấy là lạ, hình như thứ tự sách vở của mình bị thay đổi, trên mặt bàn còn dính rất nhiều bụi nữa. Thì ra là Ngô Âu đến trả thù...

Loa trường vẫn còn đang tiếp tục: " Nhưng ban giám hiệu xét thấy những hành vi này của trò Ngô Âu đều là vi phạm lần đầu tiên, trò ấy cũng đã biết chủ động đến nhận lỗi với thầy giáo chủ nhiệm nên ban kỷ luật quyết định chỉ phạt học sinh này viết bản kiểm điểm 10.000 từ, trình bày toàn bộ lỗi sai và hứa không tái phạm lần nữa. Bên cạnh đó, học sinh Ngô Âu phải công khai xin lỗi bạn học Nguyễn Âm Thư, đồng thời tự giác rút khỏi cuộc thi Theo Dấu Vật Lý, nếu có biểu hiện tốt có thể sẽ được giảm nhẹ hình phạt. "

" Còn một vấn đề nữa, sau khi xét đến những biểu hiện và thành tích xuất sắc của học sinh Nguyễn Âm Thư, ban giám hiệu và ban tổ chức cuộc thi Theo Dấu Vật Lý quyết định đặc cách cho em vượt qua được vòng loại, đi thẳng vào vòng tiếp theo. Chúng tôi hy vọng em có thể bỏ qua những sai lầm của bạn học và tập trung tiếp tục khẳng định chính mình trong vòng thi sắp tới. Đây cũng là lời xin lỗi từ trường ban tổ chức cuộc thi, chân thành gửi đến học sinh Nguyễn Âm Thư vì những thiếu sót trong công tác giám thị phòng thi của ban tổ chức..."

Loa trường nói xong thì dừng lại, mọi người trong lớp lập tức xúm lại chỗ của Âm Thư mà rối rít: " Ngô Âu dám bê gậy bút của bạn? " " Còn dây mực lên số báo danh của bạn nữa? " " Thật là quá đáng! "

" Hai người có thù oán gì mà nó lại làm thế? Mình còn không biết hai người có quen nhau luôn đó! "

" Hèn gì hôm qua có người ném bàn ghế của nó là phải, tạo nghiệp quá mà! "

Trò chuyện với bạn bè trong lớp hồi lâu. Giờ giải lao, Nguyễn Âm Thư bèn rời khỏi chỗ để đi rót nước, không ngờ lại gặp được Ngô Âu từ đâu nhảy ra xin lỗi.

Cậu ta đứng trước mặt cô, cúi đầu ngấm nhìn mũi giày của mình, lưng hơi quặp xuống: " Xin lỗi bạn, bởi vì tôi vô tình thất bại nên mới sinh lòng trả thù, muốn bắt bạn chịu thiệt, còn nhờ mượn dùng đủ loại ngôn từ vu khống để hãm hại bạn. Sau này tôi nhất định sẽ tu tâm dưỡng tính, nghiêm túc học tập và rèn luyện đạo đức, tuyệt đối không tái phạm nữa. Sách vở ngày hôm qua tôi cũng đã trả lại cho bạn, mong bạn có thể bỏ qua cho tôi lần này. "

Sân trường vốn đông nghịt người nên chưa đầy nửa phút đã thấy con dân kéo đến hít mùi drama nóng hổi. Ngô Âu chỉ có thể cúi đầu thật thấp, mặc kệ đám người đang vây xung quanh hẳn, khuôn mặt thì phát đỏ lựng như quả cà chua.

Vì Âm Thư đứng gần nên cô thoáng nhận ra hai bên má của cậu ta sưng chù vu, khóe miệng có dính máu.

Lúc quay trở lại phòng học, cô liền bắt gặp Trình Trì đang nằm gác chân lên bàn.

Cậu ta đang nhắm mắt thiếp ngủ, nhưng liếc qua một cái cũng biết là đang giả vờ, hơn nữa trên bàn tay còn có vài vết xước nhỏ, cánh tay thì bị trầy da chảy máu.

Nguyễn Âm Thư đi về chỗ ngồi, lục tìm bộ dụng cụ y tế mini mà mẹ luôn thủ sẵn trong balo cho cô, nhưng Nguyễn Âm Thư làm việc cẩn thận, hiếm khi nào thấy cô bị thương nên bộ dụng cụ này trước giờ vẫn chưa đụng đến.

Cô bước tới bên cạnh anh, cầm lấy bàn tay đặt trên bàn của anh mà bắt đầu công tác khử trùng, đoạn lại dùng giọng thì thảo bên tai mà chỉ có cô với Trình Trì mới nghe được, hỏi: " Cậu đi đánh nhau với Ngô Âu sao? "

Trình Trì không hề quay mặt sang nhìn cô, mi mắt vẫn đang nhắm: " Nó đã xin lỗi cậu chưa? "

Ngày hôm qua anh " mừa " còn chưa đã tay thì thẳng nhai đó đã khốc lóc xin tha thứ, đồ gan thò miệng hùm. Nhưng mà nó vẫn còn khôn, chủ động đề nghị sẽ gọi cho ban giám hiệu để nhận tội, đồng thời xin lỗi Nguyễn Âm Thư.

Phải chờ nó " tự thú " xong anh mới chịu bỏ qua, thật bần hết cả không khí.

" Ủ... " - Âm Thư cố chấp hỏi tiếp " Nên cậu mới đánh cậu ấy? "

" Tôi cũng không muốn đánh " - Trình Trì vừa nói vừa nâng mi " Nhưng mà tay của tôi không đồng ý. "

"..."

Nói xong lại tự xì một tiếng đầy khinh thường: " Hai thằng nhãi nhép, phải tay một cái là tịt ngòi. "

///

Ngày hôm sau, chủ nhiệm B1 lại gọi Nguyễn Âm Thư đến để làm công tác an ủi, đầu tiên là chúc mừng cô vào được vòng hai, lại khuyên cô đừng đến gây sự với Ngô Âu lần nữa.

Cuối cùng còn không quên nhắc nhở: " Chuyện của Lý Sơ Từ và em thầy sẽ không nhắc đến nữa, thầy biết hai em đều có lý do của mình. Nhưng mà thầy không hy vọng chuyện này lại tái lập, dù sao lớp ta cũng còn phải nhờ vào hai em đấy. "

Nguyễn Âm Thư ngoan ngoãn dạ vâng, cuối cùng cũng được thả về lớp.

Chưa đặt chân bước vào lớp đã nghe thấy tiếng xì xào vang tới tận đầu dãy phòng học, hình như lại có cuộc thi nào đó vừa được phát động.

Lý Sơ Từ thấy cô đã về liền lao đến nói với về hào hứng: " Lần này là sở trường của cậu rồi nha! Cuộc thi cảm nhận thành ngữ của trường mình, chiều thứ năm tuần sau á. Chỉ là thứ tự thi hình như giống hệt so với kỳ thi Vật Lý hôm trước..."

Nguyễn Âm Thư suy nghĩ một hồi: " Tức là người ngồi sau lưng mình có khả năng lại là Ngô Âu đúng không? "

" Ừ..."

Cả lớp thảo luận rất sôi nổi, ghé tai nhau thủ thi về mấy tài liệu tham khảo hàng hiếm. Vừa lúc đó thì Đặng Hạo cầm mấy cây lông nung đi vào lớp, tiện thể liếc mắt qua chỗ tấm bảng thông báo hàng tuần.

Anh ta ngồi xuống cạnh Trình Trì, vừa ăn vừa lải nhải: " Đạo này thi thỏ nhiều dữ dằn. Vật Lý vừa xong lại tới thành ngữ, cậu có đi không hả? "

" Đi cái đầu cậu. "

" Nhưng mà tôi nghe nói kỳ thi lần này cùng số thứ tự với hôm thi Vật Lý nha. " - Đặng Hạo rùng mình. " Vậy không phải thằng Ngô Âu lại tiếp tục ngồi sau đại biểu Ngữ Văn lớp chúng ta sao? "

Tuy không tham dự vào sự kiện drama rầm rộ mấy ngày nay, nhưng bản thân mang danh nghĩa bạn của Trình Trì, là cánh tay phải của sứ giả địa ngục, tất nhiên anh ta biết rõ mọi chuyện.

Trình Trì ngẩng mặt lên.

Đặng Hạo vẫn còn mải miết ăn uống: " À mà cũng hay thật, hồi nãy tôi phát hiện ra vị trí của cậu là phía sau Nguyễn Âm Thư đấy, trùng hợp nhé? "

Trình Trì nhú mày: " Thật? "

" Tất nhiên, nãy giờ tôi vẫn còn suy nghĩ này, nếu cuộc thi hôm trước cậu mà có mặt thì bây giờ cũng đã không đến mức bản tay rồi. "

Đặng Hạo còn chưa nói xong thì đã thấy người bên cạnh đứng bật dậy.

" Ê ê, đi đâu đấy, không tin hả? "

Kỷ hạn của cuộc thi đã đến, đa số học sinh Nhất Cao đều ngủ lại trường, giữ tinh thần phơi phới cho cuộc tranh tài thành ngữ.

Nguyễn Âm Thư tìm được vị trí ngồi của mình, lần này cô rút kinh nghiệm không đi đâu nữa hết, mà ngồi yên một chỗ chờ chuông vào lớp reo.

Thí sinh cũng đã lục đục kéo đến, chỉ là không ai ngờ thời điểm 3 phút trước lúc bắt đầu có một bóng người quen thuộc đi nghênh ngang vào lớp, bộ dáng bất cần nhưng lại vô cùng cuốn hút.

Còn sống trên đời mà có cơ hội nhìn thấy Trình Trì đi thi, cả cái trường thi bắt đầu ồn ào bàn tán.

Nhưng mà trung tâm của cơn bão đó hình như không quan tâm lắm, anh chẳng thèm mang bất cứ cái gì theo mà chỉ ngồi xuống trùng mắt với Ngô Âu, xong xuôi đầu và đó liền gục mặt xuống bàn và...ngủ.

Nguyễn Âm Thư phì cười, chợt nhớ ra cuộc thi hôm trước cậu ta cũng không có đến.

Vì sao lần này lại tới?

Quay đầu lại, liền bắt gặp.

Editor: Bạn nào đang chờ màn bồi thuốc thì Sel spoil luôn là tới chương bốn mươi mấy lận nha.

Cuộc đời còn dài lắm, cố gắng lên nà!

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Rất muốn (2)

Cuộc thi diễn ra yên ổn vô sự.

Chẳng mấy chốc đã nghe thấy chuông reo kết thúc.

Nguyễn Âm Thư còn dư đến 20 phút, cô dùng toàn bộ thời gian đó để kiểm tra lại bài làm và bút của mình, lúc nộp bài còn tốt bụng thu nhờ bài của các bạn khác mang lên cho giám thị.

Hôm nay Ngô Âu thật sự không hề dám nhúc nhích, không biết có phải cậu ta đã thật lòng hối cải hay là vì lý do nào khác nữa.

Mọi người rồi rít ủa ra khỏi phòng học, Âm Thư vẫn chậm rãi từ tốn dọn cặp sách.

Đến khi cô thu dọn xong thì phòng học đã sạch người.

À quên, còn cái nhân vật này giờ vẫn trung thành với sự nghiệp ngủ - Trình Trì nữa chứ.

Cô bèn đứng mãi ở đó, ngẫm nghĩ không biết mình có nên gọi cậu ta dậy hay không, lại nhớ đến việc mình cần đóng cửa, cuối cùng cô cũng quyết định gọi cậu ta dậy, nhưng cô thật sự không chắc là mình làm được nữa.

Nguyễn Âm Thư bèn đi đến bên cạnh anh, nhẹ nhàng chống tay lên mặt bàn, gọi khẽ:

" Trình Trì, thi xong rồi. "

...

Không có tiếng trả lời.

Cô thở than nhẹ, hết cách, Âm Thư đành phải ngồi lên cái ghế ở trước mặt anh, la thật lớn:

" Trình Trì, thi xong rồi, cậu mau dậy đi!!! "

Nhưng cậu ta vẫn gục mặt trên bàn, mí mắt không hề thấy có động đậy, sống mũi cao thẳng dưới ánh đèn đẹp đẽ như một kiệt tác nghệ thuật.

Không thèm tỉnh? Vậy tôi không thèm quan tâm cậu nữa - Nguyễn Âm Thư tự nói với chính mình, nhưng cô vừa định đứng dậy thì nghe được phía sau có tiếng ghế ma sát với mặt đất.

Âm Thư bèn quay đầu lại nhìn.

Người nào đó đã ngóc đầu dậy nhưng một bên mí mắt vẫn còn đang nhắm lại, phía bên phải khuôn mặt có một vết đỏ hằn lên vì tựa lâu vào mặt bàn, môi mím chặt.

Lại là đáng về " không phải dạng vừa đâu " đó hòa lẫn với cảm giác khó chịu lúc vừa ngủ dậy, khiến cả người cậu ta trở nên " đờ đờ sát khí ".

Sống ở trên cõi đời này được mười mấy năm, đây là lần đầu tiên cô gặp một con người khó chịu như vậy: Lúc nói chuyện cũng chau mày, lúc ngủ cũng chau mày, còn bây giờ lúc tỉnh táo lại bày ra bộ dạng như vừa gây gỗ với ai đó cả trong giấc mộng.

Một lát sau, Trình Trì đứng dậy, lúc này khí lạnh trên người anh mới tan đi được một chút.

Nguyễn Âm Thư đứng chờ anh trước cửa phòng, sắp cầm dao điện, lúc chuẩn bị đóng cửa thì lên tiếng: " Không quên đồ gì hết phải không? "

" Ừ ", bởi vì vừa tỉnh ngủ nên giọng nói của anh vẫn còn khàn đặc, nhưng âm điệu lại dễ nghe đến lạ.

" Không mang đồ. "

Nguyễn Âm Thư không đòi co nữa, lại hỏi tiếp: " Vậy cậu đến đây làm gì? "

Anh nói với giọng thờ ơ: " Ghế rộng, ngủ sướng hơn. "

"..."

Lại đi ra ngoài hai bước, sau đó như nhớ lại chuyện gì bèn quay sang hỏi: " Thăng Ngô Âu có giờ trò gì không? "

Nguyễn Âm Thư lắc đầu: " Không. "

Trình Trì nghe vậy thì gạt đầu, cởi áo khoác ra vắt trên vai, dùng bóng lưng để chào tạm biệt cô: " Tôi đi trước. "

Hình như cậu ta vẫn còn chưa tỉnh, lời nói mơ hồ khó hiểu, động tác đi lại giống như máy móc thẳng một đường tới sân bóng rổ, chắc là do thói quen chỉ đường.

Cô đứng nhìn theo mấy giây, sau đó cũng xoay người rời đi mất.

///

Con báo mang tên " Ngô Âu " đã qua, cuộc sống của Nguyễn Âm Thư lại trở về yên bình như trước, danh sách học sinh vào vòng hai của " Theo Dấu Vật Lý " cũng được công bố.

Trong trường có tất cả 30 học sinh được vào vòng tiếp theo, lớp một đã chiếm gần nửa, trong đó tất nhiên có cả Âm Thư và Sơ Từ.

Vòng hai tuần sau sẽ khởi động.

" Không thấy tên của Ngô Âu. " - Lý Sơ Từ vừa xem danh sách vừa nói. " Mình có nghe ban giám hiệu báo là kết quả vẫn công bố như cũ, nhưng nếu hần ta có đậu cũng không được cho qua. Ai ngờ hần thi dở vậy, còn báo cái gì mà đứng thứ ba toàn trường. Mình khinh! "

" Lo chơi xấu quá nên tâm trạng đầu mà thi. " - Cô nàng nói tiếp.

" Đáng đời! "

Vòng hai ngày một gần kề, sáng thứ sáu, tổ trưởng tổ Vật Lý đã gọi đích danh 30 học sinh trúng tuyển vào phòng ban giám hiệu để nhắc nhở, rằng là lần thi đầu này sẽ

thiên nhiên về điểm loại.

Ông còn không quên nói tiếp: "Thầy biết cuộc thi khá khó, nhưng danh tiếng rất nổi, nếu các em chiến thắng, không những là về vang cho trường mà còn nhận được số tiền thưởng lớn. Các em phải cố gắng nhé! "

Phía sau lưng Âm Thư vang lên tiếng thì thầm to nhỏ.

" Nghe nói có nhiều giáo viên đẹp trai coi thi lắm hả? "

" Xi, mê trai. "

" Cho nên hôm qua bà mới kéo tui đi xem Trình Trì chơi bóng chớ gì? "

"..."

Các thầy cô trong trường cũng vào nói chuyện thêm một lúc nữa, khi xong xuôi cũng đã hết giờ.

Vòng hai của cuộc thi diễn ra vô cùng thuận lợi, không trễ giờ, không ai phá hoại, càng không có ai bị đau bụng sinh lý, Nguyễn Âm Thư vui vẻ rời khỏi trường thi.

Hôm nay mẹ cô bận việc nên Âm Thư và Sơ Từ cùng ngồi xe buýt về nhà, hai người đi được một quãng thì Lý Sơ Từ há hốc: " Chết, mình để quên bút trong phòng thi rồi. "

" Vậy phải làm sao? Quay lại lấy? "

" Thôi, để mình đi mua lại vậy, cũng đang định mua sổ tay mới. "

Nhà sách cũng gần đó, nhưng hai cô lại bị mắc mưa, Lý Sơ Từ than vãn: " Làm cậu phải về gọi đầu rồi. "

Nguyễn Âm Thư mím môi an ủi: " Không sao, thật ra hôm nay mình cũng định gọi đầu mà. "

Đến nhà sách bên cạnh trường học, Lý Sơ Từ đi mua bút và sổ tay mới, còn Nguyễn Âm Thư chợt nhớ mình cần phải mua lược và kéo để tự cắt mái.

Kết quả là sau khi tự soi gương làm " cây kéo vàng ", Âm Thư chiêm ngưỡng " kiệt tác ", cạn lời..

Sáng hôm sau lúc đi học, cô phải hít một hơi thật sâu rồi mới dám bước vào lớp.

Trong lớp đã có rất nhiều bạn đến sớm, nhìn thấy cô thì vui vẻ chào hỏi.

Nguyễn Âm Thư cũng cười lại với họ, lúc ánh mắt đối nhau, cô phát hiện ra mọi người cũng không có động thái gì lớn, bèn thở phào đi về vị trí ngồi.

Lý Sơ Từ đến ngay sau đó, hai người trò chuyện mấy câu theo thông lệ. Lý Sơ Từ cứ có cảm giác bạn mình khác thường nhưng cô nàng lại không chỉ ra được vấn đề nằm ở đâu.

" Cậu sao vậy? "

Nguyễn Âm Thư lúng túng quay đi, nuốt nước miếng lắt đầu: " Không có gì đâu. "

Ngay lúc đó, hai người cùng hướng về phía cửa phòng học, liền thấy Trình Trì nghênh ngang đi vào. Quả thật là chuyện lạ hiếm gặp.

Thấy anh cứ nhìn về phía mình rồi gơ tay lên dụi mắt, Âm Thư chợt dạ vừa cúi đầu vừa lẩm bẩm: " Không sao không sao, mọi người không để ý đâu. "

Lý Sơ Từ nhích lại gần: " Để ý cái gì? Mới sáng sớm mà đã lén la lén lút, khai ra mau để còn nhận khoan hồng! "

Nguyễn Âm Thư mím môi, đôi làn mi run rẩy, cô nhỏ giọng đáp: " Mình nói mình nói...Nhưng mà cậu phải hứa là không được cười mình đấy! "

Lý Sơ Từ hắng giọng: " Ủ, mình thề là sẽ không cười cậu! "

" Ngày hôm qua mình gọi đầu xong, mới dùng kéo để cắt thử mái...Nguyễn Âm Thư vừa nói vừa dùng hai ngón tay để cảm mái của mình đưa lên. " Nhưng mà do không quen, nên thành ra thế này này, ngắn cũn cỡn. "

" Ha...ha ha. " - Lý Sơ Từ đã hoàn toàn quên sạch lời hứa trước đó của cô nàng mà cười sằng sặc: " Để mình nhìn tí xem...Hèn chi mình cứ cảm thấy hôm nay cậu là lạ, thì ra là do thiếu tóc à! "

" Cậu nhỏ giọng một chút. " - Nguyễn Âm Thư vội vã chồm sang che miệng cô bạn, thật sự muốn khóc " Mình thử trình diễn rồi, nhưng mà hèn là mọi người cũng không để ý lắm, nên cậu đừng để họ phát hiện. "

" Nhìn như cái gáo dừa úp ngược ấy..."

Lý Sơ Từ còn chưa nói xong thì Âm Thư đã nghe có người lên tiếng:

" Ai nói không có ai phát hiện? " - Trình Trì vừa nói vừa hạ mặt xuống nhìn cô, phát giọng dài một hơi: " Gáo dừa nhỏ. "

Nguyễn Âm Thư...

" Cũng đâu đến mức đó chứ! " - Cô vừa nói vừa ai oán sờ lên phần mái của mình. " Chỉ là có chút ngang thôi, hiểu không hả? "

Anh vẫn chồm người lên, hai tay còn để trong túi, tiếp tục cười: " Hên xui. "

" Chắc chắn là do cậu nghe lén chúng tôi nói chuyện. " - Cô cố chấp đưa gương lên soi. " Giống gáo dừa hời nào chứ? "

" A đúng vậy. " - Trình Trì thờ ơ nói: " Ngố hơn. "

Còn mấy cái khác, vẫn đẹp.

Dường như sợ cô bị " tổn thương nặng nề " nên anh mới nói thế để gỡ gạc, nhưng Trình Trì lại đưa tay ra búng vào trán cô một cái: " Giống hệt luôn. "

"..."

Giờ giải lao, Nguyễn Âm Thư vẫn còn chưa cam tâm mà làu bàu: " Đâu có đến mức đó chứ. "

Chỉ là ngắn hơn lông mày tí thôi mà.

" Không sao không sao. " - Lý Sơ Từ cười trừ. " Không giống. "

Sau đó lúc hai người đi ăn cơm cũng tình cờ gặp rất nhiều bạn tốt, nhưng chẳng ai nhận ra sự khác biệt của Âm Thư cả.

Cứ như vậy đến buổi chiều, Nguyễn Âm Thư cứ tưởng trời tha cho mình nên nhanh chóng quên chuyện đi mất, chỉ là...

Trời tha cô nhưng mà ai đó không tha.

Kể từ sau khi Trình Trì biết được " bí mật động trời " của cô, cậu ta cứ " tốt bụng " nhắc nhở không ngừng:

Lúc đi học, cậu ta sẽ vẫy tay nói: " Hello Gáo Dừa. "

Lúc ra về, cậu ta cũng không quên nói: " Bái bai Gáo Dừa. "

Lúc cô đi thu bài tập, cậu ta cũng sẽ cười nhắc nhở: " Đi thu bài hờ đại biểu gáo dừa? "

Trời ơi là trời.

Nguyễn Âm Thư bèn không thèm để ý đến cậu ta nữa, đem cậu ta biến thành không khí luôn, lúc gặp nhau trong hiệu sách cổ văn cô cũng không thèm nhìn cậu ta lấy một cái.

Hiệu sách cổ văn này quả thật là " kho tàng châu báu ", cái gì cũng có cả.

Nhưng mà Trình Trì không có hứng thú, bởi vì Nguyễn Âm Thư vừa héch mồi lên mà đi ngang qua anh.

Đến một cái liếc mắt cũng không thèm cho nữa.

Cô ấy đang mãi miết nhìn một cái " Paperang "

(Paperang: Máy in ảnh lấy liền hiệu paperang.

Xin lỗi mọi người là mình edit bị sót phần này.)

Trình thiếu gia bực bội vợ hết một đồng sách cổ và cả " paperang " đi tính tiền, trong lòng còn tự nói:

Phải xem thử cái thứ này có gì hay ho mà cô ấy thích như vậy, đến anh cũng quăng đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Rất muốn (3)

Thật ra Trình Trì cũng không biết, đối với một thiếu gia " nhà có điều kiện " như anh thì loại đồ chơi này quả thật chẳng có gì hấp dẫn. Nhưng mấy học sinh khác trong trường thì không như vậy, bình thường ai cũng phải học bù đầu bù cổ, thời gian nghỉ ngơi còn không có chứ nói chi là mua đồ chơi, vì thế mọi người tất nhiên sẽ thích thú với cái máy in này.

Ngày hôm sau đi học, Trình Trì lập tức phát hiện ra là lớp mình có rất nhiều người mua " thứ đồ chơi " kia, còn tùm năm tùm ba lại một chỗ vừa nói vừa cười khúc khích.

Cứ làm như gặp phải " bảo bối thần kỳ " không bằng.

Nguyễn Âm Thư cũng ở trong đám người đó. Lại nhớ đến " chuyện bị lộ " ngày hôm qua, Trình Trì vừa nhìn thấy cô đã cảm giác như " lửa bốc lên đầu ".

Anh bèn tiến đến gần, nghe cô chia sẻ " bí kíp sử dụng ".

"Mình dùng cái này để in tài liệu được đó, có một phần app đồng bộ hóa, tối hôm qua mình tiết kiệm được rất nhiều thời gian chép đề. " - Cô vừa nói vừa đặt lên bàn một cuốn sổ tay rất dày.

"Nghe hay đấy, chắc mình cũng mua một cái xài thử. " - Lý Sơ Từ gật đầu. "Mà cậu còn giữ nhiều đề kiểm tra cũ như vậy sao, bái phục bái phục. "

"Có gì đâu, mình dùng nó để rút kinh nghiệm thôi. "

Nguyễn Âm Thư còn chưa nói xong thì giáo viên môn Vật Lý - Kiều Dao chạy sộc vào trong lớp, nụ cười toe toét nở trên môi, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ:

"Danh sách học sinh qua vòng hai đã có rồi đây. "

Lý Sơ Từ há hốc: "Dạ, nhanh như vậy sao ạ? "

"Đúng rồi, toàn trường ta chỉ có năm học sinh thắng vòng này, mà lớp chúng ta đã có ba bạn rồi. Thành tích này rất đáng biểu dương. - Kiều Dao vừa nói vừa cười: "Chúc mừng Nguyễn Âm Thư, Phúc Hiền, Triệu Bình! Tối hôm nay tám giờ các em nhớ đến xem thể lệ vòng chung kết nhé. "

Cả lớp vỗ tay rân rân, Nguyễn Âm Thư ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thật không ngờ bản thân đã qua được!

Vật Lý không phải là sở trường của cô, lần này đi thi chỉ muốn thử sức một chút, không ngờ lại may mắn như vậy!

So với sự trấn tĩnh của cô, thì Phúc Hiền và Triệu Bình kích động hơn rất nhiều, hai người đứng phắt lên khỏi ghế rồi vui vẻ cười thật to.

"Cảm ơn thầy! "

Lý Sơ Từ ở bên cạnh ghé đầu vào nói với Âm Thư: "A, cậu vào chung kết rồi! Vậy là phương pháp học tập của cậu có hiệu quả nha! "

"Hôm đó mình cũng hơi rồi. " - Nguyễn Âm Thư mím môi, làn mi dài khẽ run.

Cuộc thi này thật sự dựa rất nhiều vào may mắn, còn có cả năng khiếu, chỉ có những người tháo vát, nhanh nhạy và thông minh mới có thể vượt qua.

Không ngờ cô lại may mắn đến thế!

Tám giờ tối, Nguyễn Âm Thư đi xem thể lệ cuộc thi, vội vàng ghi chép vào sổ tay.

Vẫn là hình thức thi tự luận, nhưng thể lệ có chút đặt biệt, ba đề thi cho top ba được tung ra trên bản tin, thời gian giải đề rất dài, thí sinh có thể dùng nhiều cách để hoàn thành.

Giải thưởng chung cuộc là giấy khen và tiền mặt, còn được báo chí phỏng vấn.

Chắc chắn cuộc tranh tài sẽ rất quyết liệt.

Đêm hôm đó Nguyễn Âm Thư học bài đến hai giờ, nghiên cứu thật kỹ đề thi, nhớ lại lời dặn của thầy là bản thân nếu cố gắng không chừng trong vòng hai tuần có thể giải xong, có khi còn đạt giải nhất.

Cô khẽ nghiêng đầu, buông bút đi ngủ.

Kế hoạch cho vòng chung kết của cô đã rất rõ ràng, cố gắng hết sức nhưng không đặt nhiều kỳ vọng, bởi vì cuộc thi có rất nhiều nhân tài, cô tự biết khả năng của mình đến đâu.

Ngày hôm sau, năm học sinh cuối cùng lại được gọi lên văn phòng, người tiếp nhận các cô là chủ nhiệm lớp B3.

Lúc bước vào trong, Nguyễn Âm Thư mới phát hiện ra mình là cô gái duy nhất trong số năm người còn lại.

Quả thật ở phương diện này, nam và nữ khác xa nhau.

"Tối hôm qua các em đều giải đề đúng không? Có gì khó khăn không? Đã tìm ra hướng giải quyết chưa? " - Thầy phụ trách hỏi.

Cả năm người đều lắc đầu.

"Đề thi này thật sự rất khó, nếu không cũng không cho thời gian lâu như vậy, chắc các em cũng biết ngoại trừ bằng khen ra còn có tiền thưởng. Quán quân là 80 vạn, á quân là 50 và quý quân là 20. "

"Năm ngoại trừ giải nhất là cá nhân, còn lại giải nhì và ba đều là của nhóm học sinh. Ai cũng có bằng khen, tiền thưởng chia đều. "

"Một cây làm chẳng nên non, năm vừa rồi chúng ta thua thiệt vì tốc độ giải đề cá nhân rất chậm. Hôm nay thầy gọi các em lên là để đề xuất một việc, nếu các em đồng ý, chúng ta họp chung lại thành một nhóm để giải đề nhé. "

Ông nói xong thì ngừng lại một chút, chờ đợi câu trả lời của cả năm người.

Thật ra thì lời của thầy rất hợp lý, họp thành một tổ, 5 cái đầu tất phải hơn một, ai không đồng ý thì đúng là ngốc. Vì thế không lâu sau cả năm người đều gật đầu, trả lời đồng ý.

Dẫu sao việc giải đề cũng không dễ dàng.

Thầy phụ trách mỉm cười: "Họp thành tổ sẽ có rất nhiều ưu thế, chỉ là tiền thưởng hơi ít một chút, nhưng khả năng thành công của chúng ta cao hơn. Các em cứ bàn bạc kĩ rồi về lớp, xác định dạng đề sẽ chọn nhé. "

"Ngụy Thành, nhờ em làm nhóm trưởng. "

Ngụy Thành là học sinh lớp B3, hiển nhiên trách nhiệm nặng nề.

"Dạ. "

Trường học còn dành riêng cho 5 người một phòng học rộng rãi, lầu trên lầu dưới đều không có người qua lại, không gian cực kỳ yên tĩnh.

Chuông tan học vừa reo, Nguyễn Âm Thư đã ôm đồ chạy biến. Trình Trì đứng bên cạnh, chuẩn bị đi đến sân bóng rổ, thấy vậy bèn quay sang hỏi Đặng Hạo: "Cô ấy đi đâu thế? "

"Cậu hỏi tôi làm quái gì, ai mà biết? "

Trình Trì ném banh qua: "Chơi trước đi. "

"Này này..." - Đặng Hạo gọi với theo. "Sao không chơi đi anh hai, chạy đâu vậy? "

Lúc Nguyễn Âm Thư đến nơi thì mọi người đã tụ họp đông đủ, mà vì cô là nữ sinh duy nhất nên mọi người rất quan tâm, để lại vị trí ngồi đẹp nhất cho cô.

Đề balo xuống, cô tiếp tục công việc giải đề, thỉnh thoảng quay sang bàn bạc với mọi người về phương pháp giải.

Trong phòng học chỉ có tiếng quạt bay vù vù, lâu lâu lại có tiếng nói chuyện, nhưng không kéo dài nhiều lắm.

Âm Thư cau mày nhìn đề thi, chăm chú nghiên cứu nên hiển nhiên sẽ không nhìn thấy người đứng ngoài cửa.

Chốc lát sau, cuối cùng Đặng Hạo cũng lách theo kịp, lén la lén lút bò bò, xém đụng phải Trình Trì.

"Chắc là họ đang giải đề đi, nghe nói trường rất chú trọng cuộc thi này, còn mở phòng riêng cho bọn họ. " - Mồi hôi của Đặng Hạo nhễ nhại đổ, không dám đối mặt với Trình Trì mà lảnh sang chuyện khác hòng tìm đường thoát.

Chỉ thấy anh cau mày: "Bốn đứa con trai? "

"Đúng rồi, dù sao môn này cũng dương thịnh âm suy mà. "

Trình Trì nhìn sang phòng làm việc của thầy phụ trách ở bên cạnh, không có hành động gì nữa mà cúi đầu nói: "Đi thôi. "

///

Nguyễn Âm Thư dành hết mọi thời gian cho đề thi chung kết.

Sáng nay tiết cuối là Thể Dục, nhưng thầy giáo cho mọi người hoạt động tự do, vì thế cô quyết định đi giải đề tiếp.

Vì không ai quấy rầy nên Âm Thư ngồi vào chỗ của Lý Sơ Từ, không ngờ một lát sau lại có bóng người xuất hiện bên cạnh.

Cô quay đầu sang, liền chạm phải một đường gò má tinh tế như tranh vẽ: "Sao vậy? "

"Hỏi một chút. " - Anh đáp rất nhanh: "Có vài chữ quên cách đọc rồi. "

"Đâu, đề tôi xem. "

Trình Trì đặt sách lên bàn, Nguyễn Âm Thư giảng giải rất nhanh, sau đó lại vùi đầu giải đề tiếp.

Ngoài cửa sổ có tiếng đánh bóng, rồi tiếng người ồn ào lẫn vào nhau, Âm Thư vẫn im lặng giải đề. Trình Trì buông sách ngửa tay xuống, ghé vào ngồi bên cạnh cô.

Anh rử mắt, lướt qua dòng tính toán trên giấy của Nguyễn Âm Thư.

Ngõ cụt, cũng gần nửa tiếng rồi vẫn chưa thoát ra được.

Mà hình như cô cũng đã nóng lòng lắm rồi, mày nhú chặt, nếu nhìn kĩ sẽ thấy được sự ngần ngại.

Giờ Thể Dục kết thúc, Nguyễn Âm Thư đi ăn trưa rồi lại quay về phòng, nhưng ngồi mãi, đến tận lúc tan học vẫn không tìm ra được cách giải.

Lúc đeo cặp lên vai, chuẩn bị rời đi thì bất gặp Trình Trì, ánh mắt muốn nói lại thôi.

"Cậu cần dò bài? " - Cô ngạc nhiên hỏi. "Gần đây tôi bận quá, sau vụ này rồi tôi giúp cậu nhé. "

Đáy mắt của anh xẹt qua vài cảm xúc gì đó nhưng đã biến đi rất nhanh, Trình Trì cười cười: "Được. "

Không biết hôm nay có chuyện gì mà Âm Thư ngồi ở phòng học chừng nửa tiếng rồi, vẫn không thấy ai trong bốn người kia xuất hiện.

Sao lại trùng hợp như vậy?

Trước đó cô đã dặn mẹ đón trẻ, vì thế cô không biết phải đi đâu cả.

Cô ngồi xuống cạnh cửa sổ, bỗng nhiên lại thấy một vật gì đó được thả xuống, bay bay trong không trung.

Là một sợi dây, bên trên còn buộc một chiếc máy bay giấy!

Tưởng là có ai đó quăng rất bừa bãi nên Âm Thư cũng không chú ý lắm, nhưng sợi dây kia vẫn lơ lửng trước mặt cô, còn lắc qua lắc lại như có người điều khiển.

Hình như là nhắc cô lấy cái máy bay.

Đồ vừa vụn hạ xuống cạnh tay cô, Nguyễn Âm Thư thuận thế bắt lấy, nếu không phải của cô thì cô sẽ mang trả lại.

Lúc mở chiếc máy bay ra, Âm Thư lại không ngờ bên trong viết đầy công thức Vật Lý.

....

Cô tròng mắt, sau đó lại cảm thấy không đúng... Chẳng phải ở phía trên là tầng trống sao?

Nguyễn Âm Thư ngẩng đầu lên nhìn tầng học phía trên, bước chân lại không tự chủ được mà hướng ra ngoài, đi lên cầu thang.

Lòng hiếu kỳ kéo đến, bước chân cũng hỗn loạn, tìm cô đập thình thịch.

Lúc đến được bậc thang cao nhất, cô nuốt nước miếng, đi tìm căn phòng nằm ở phía trên mình, chậm rãi đẩy cửa ra.

Bởi vì tầng này vừa được tu sửa nên bất cứ tiếng động nào cũng không nghe thấy, nghênh đón cô chỉ có căn phòng trống trải.

Rèm cửa phất phơ lay động bốn phía, hình như người kia đã đi rồi.

Mà trên tấm bảng đen ở giữa phòng, không biết có phải là vết tích của người kia không, hay chỉ đơn giản là có ai đó quấy phá:

Một chữ "K" thật lớn đập vào mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14: Rất muốn (4)

Ngày hôm sau, vừa tan học là Âm Thư đã chạy lên lầu.

Căn phòng vẫn vắng người, như thể chưa từng có ai xuất hiện.

Cái máy bay hôm qua rơi xuống cũng thật đúng lúc, nhưng phải giải thích như thế nào đây?

Bài Vật Lý cô không làm được, phía trong máy bay lại ghi đầy công thức Vật Lý?

Người này thuận tay viết, sau đó thuận tay ném cho cô sao?

Biết cô tham gia cuộc thi?

Hay là người ta chỉ sơ ý thôi?

Càng nghĩ càng rối.

Còn nữa, khoảng thời gian từ lúc cô nhận được chiếc máy bay tới lúc cô chạy lên lầu, cũng không lâu lắm, vậy người kia biến đi đâu được?

Nguyễn Âm Thư không phải kiểu người có tính tò mò lớn, nhưng mà càng nghĩ cô càng cảm thấy khó chịu, nhưng biết sao được, người đã đi rồi.

Sau đó cô đi xuống cầu thang, đã thấy năm người kia có mặt trong phòng, bèn hỏi: "Hôm qua các bạn có lên lầu không?"

"Không có, đi làm gì cơ? Thời gian giải đề còn chưa đủ, tụi mình lên đó làm gì?"

Người trả lời cô là Ngụy Thịnh B3, cũng là "ứng cử viên" nặng ký nhất. Mà chính anh ta cũng tự cảm thấy trách nhiệm của mình nặng nề nên mỗi đêm chỉ dành ra ba tiếng để ngủ, còn lại đều dồn vào chuyện giải đề hết.

Nguyễn Âm Thư thật sự khâm phục lòng quyết tâm của cậu ấy.

Triệu Bình thấy lạ bèn hỏi: "Sao thế? Trên lầu có người học, gây ồn ào sao?"

"Không phải, chỉ là hôm qua có người thả máy bay giấy xuống đây."

"Máy bay giấy? Vô lý, không phải thầy đã cấm mọi người lên đó rồi sao? Lỡ máy làm chúng ta ồn ào mất tập trung thì phải bồi thường như thế nào? Lại còn xả rác bừa bãi nữa?" - Ngụy Thành nói to.

Nguyễn Âm Thư áp ứng: "Thật ra..."

Nhưng mà anh chàng hoàn toàn không nghe cô nói thì đã ngắt lời: "Lát nữa còn ném máy bay xuống gây ảnh hưởng thì tôi sẽ đi lên cho tên đó 1 trận! "

Nguyễn Âm Thư im lặng nhìn biểu tình của Ngụy Thành, cũng không nói gì nữa mà tiếp tục giải đề.

Vẫn là ngớ cụt như ngày hôm qua, không biết phải làm sao để phá giải.

Hóc búa quá.

Nguyễn Âm Thư thờ dãi.

"Bí rồi sao?" - Triệu Bình ngả đầu sang nhìn.

"Ừm"

"Để tôi xem thử."

Cô bèn đẩy phương pháp giải của mình qua, nhưng Triệu Bình ngồi nửa ngày cũng không biết phải giải như thế nào, thế là mọi người bắt đầu vào cuộc, bàn tán sôi nổi.

Chỉ có Ngụy Thành là không tham gia mà vẫn tiếp tục chú tâm vào cách giải của mình.

Mãi hồi lâu cũng không có ai nghĩ ra được gì, Nguyễn Âm Thư lại giật mình nhớ đến chuyện gì đó, bèn vội vã mở cặp lấy ra một tờ giấy.

Đây chính là tờ giấy dùng để gấp máy bay, cô mới chỉ xem qua một chút, bây giờ nhìn kĩ hơn mới phát hiện: Trên này chẳng phải là cách giải của cô sao?

Dòng công thức viết đầy hai mặt giấy, lưu loát liền mạch, dường như đề bài chẳng gây ra chút khó khăn nào cho người giải cả.

Những công thức trên tờ giấy này đều là loại cơ bản, nhưng gỡ hết toàn bộ chỗ mà Âm Thư không giải được.

Trời ạ...

Nguyễn Âm Thư vui sướng, thầm nghĩ vì sao mình không nhớ đến cách giải này sớm hơn.

Nhưng người trên lầu kia làm sao biết được cách làm của cô chứ?

Thật ra thì thể lệ của vòng chung kết khá thoáng, thí sinh có thể dùng mọi cách để đạt được kết quả: Thầy giáo hướng dẫn, hợp thành tổ đội, hợp tác với những thí sinh đã trượt ở hai vòng đầu,...

Nhưng mà người này là ai? Có thể giải đúng như vậy?

Triệu Bình nhìn cô ngẩn ra thì cũng tò mò quan sát tờ giấy, đoạn thán phục: "WOW, cách này cũng được sao? Lợi hại dữ, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ?"

"Cái gì đó?" - Một người giật lấy tờ giấy, sau đó trừng mắt khiếp sợ: "Giải ra rồi à? Hay vậy? Âm Thư, là bạn giải hả?"

"Không phải mình." - Nguyễn Âm Thư vẫn chưa kịp lấy lại được tinh thần. "Cái này chính là cái máy bay giấy mà mình nói đó."

Mọi người nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Chuyện kỳ diệu như vậy là từ đâu ra?

Ngay cả Ngụy Thành vốn đang điên cuồng giải đề cũng dừng lại đọc thử, sau đó không biết chạm phải dây thần kinh nào, đứng dậy nói: "Quả thật trâu bò, cách này mà cũng nghĩ ra được? Tôi phải đi lên báo người đó làm sư phụ!"

Phúc Hiền ngồi bên cạnh lầu bàu: "Ban nãy ai đó còn nói muốn đi đánh người, bây giờ lại đòi đi ôm bắp đùi sao?"

Ngụy Thành làm vẻ muốn đi lên, nhưng Nguyễn Âm Thư đã ngăn anh ta lại: "Trên đó không có ai đâu."

Ngụy Thành thất vọng hỏi lại: "Sao vậy?"

"Mình đã lên tìm rồi." - Cô rũ mắt "Người đã sớm biến mất."

Triệu Bình: "Ngụy Thành, cậu mau ngồi xuống đi, không chừng người đó bận việc thôi. Thời cơ đến thì chúng ta sẽ gặp được."

Ngụy Thành ngồi xuống với vẻ đầy miễn cưỡng: "Bà nó, hy vọng không phải là trùng hợp."

Năm người lại tiếp tục giải đề.

Phòng học này không có máy lạnh, chỉ có ba cây quạt trần, vì phải họp lại nên Âm Thư cảm giác hơi nóng, bèn đứng dậy ngồi lại cạnh cửa sổ.

Làm một hồi, cô lại bí bước, lúc này trong lòng rất sốt ruột. Âm Thư vừa ngửa cổ lên uống nước để giải tỏa căng thẳng thì một cái máy bay giấy lại xuất hiện ngoài cửa

sổ.

Giống hệt vị trí ngày hôm qua.

Âm Thư bèn hồi hộp kéo chiếc máy bay vào, nhưng bên trên không có chữ.

Tâm phiền ý loạn, Nguyễn Âm Thư bỗng dung nghĩ đến chuyện gì đó, bèn thử viết chỗ bí của mình vào trong giấy, còn nói - Chỗ này, phải làm sao nữa?

Viết xong, cô liền cột chiếc máy bay lại vào trong đây, kéo nó một cái.

Lúc làm xong, Âm Thư lại tự cảm thấy mình quá hoang đường, chẳng lẽ người ta ném giấy xuống là để giúp cô sao?

Nhưng mà một giây tiếp theo, cái máy bay lần sợi dây đã mất dạng.

Nguyễn Âm Thư trừng mắt, ghen lời, cái...cái này...

Cô đưa tay lên véo má mình một cái, con đau kéo đến đã chứng tỏ rằng cô không hề mơ mộng.

Sao lại giống như tiểu thuyết thế này?

Chỉ mười phút sau, đồ lại được ném trở lại.

Nguyễn Âm Thư run run đón lấy, sau đó mở ra đọc.

Bên trong quả thật là cách giải.

Cô kinh ngạc nhắm mắt, rồi lại mở ra, dòng công thức vẫn ở đó.

Ngụy Thành liếc thấy liền chạy đến gọi: " Nguyễn Âm Thư! "

Cô mơ màng ngẩng đầu lên, Ngụy Thành đã nhào nhấu giật lấy máy bay giấy, vừa nhìn vừa chạy vụt ra khỏi: " Má, nhất định tôi phải đi xem thử, tên đó là ai! "

Nguyễn Âm Thư lấy tờ giấy lại, nhét ở tận đáy hộp bút rồi mới chạy theo Ngụy Thành.

Hiển nhiên, quang cảnh vẫn như cũ, Ngụy Thành đi loang quanh hồi lâu cũng không thấy ai, liền bực bội đấm một cái lên cửa.

" Sao lại không thấy? "

Mấy người còn lại cũng đã theo lên đến nơi, thấy Ngụy Thành như vậy, Phúc Hiền mới nói: " Không tìm được người thôi mà, có gì đâu. "

" Cậu thì biết cái gì, người này giỏi vậy, chúng ta còn giải đề làm cái quần gì nữa? Cứ đưa quách cho người ta giải. " - Ngụy Thành kích động đến mức khuôn mặt đỏ lên.
"Mấy chục vạn tiền thưởng, cậu không cần hay sao? "

" Dù sao trận chiến này cũng là của chúng ta. " - Triệu Bình nói " Không thể cứ nhờ vào người khác mãi được, chưa biết chừng người ta chỉ giải được vài chỗ thì sao, nếu như giải được hết thì sao không đi giải? "

Ngụy Thành xông đến bịt miệng anh ta lại, giống như sợ người sẽ nghe được: " Điên à! Nếu người ta nghe được, không chịu giúp chúng ta nữa thì sao? Cậu thiếu i ốt hớ? "

Nguyễn Âm Thư nhìn xung quanh một lát, cuối cùng lên tiếng: " Đi, chúng ta đi xuống đi. "

Buổi tối, trước lúc đi ngủ, Âm Thư không khỏi suy nghĩ.

Chuyện này quả thật kỳ lạ, chắc chắn người giúp cô biết cô tham gia cuộc thi, cũng biết là bản thân sẽ gặp rắc rối nếu giúp mình.

Vậy vì sao còn làm?

Người này giống hệt như thần đèn vậy, cần là xuất hiện.

Hơn nữa, giống như Triệu Bình đã nói, vì sao người đó không đi thi, mà phải dùng cách này?

Chẳng lẽ người đó sợ lúc đi thi sẽ không làm tốt, nên muốn mượn tay cô?

Suy nghĩ mãi cũng không được gì, Âm Thư thiếp ngủ từ lúc nào chẳng biết.

Hôm sau, trước lúc vào lớp, cô ghé mua số " Đi Tìm Vật Chất " mới, lúc ngồi đọc lại nghĩ đến hai tờ giấy kia, bèn lấy ra nhìn.

Lý Sơ Từ chen vào: " Cái gì vậy? "

" Có người giải đề giúp mình, ném từ trên lầu xuống. " " Cậu thấy có kỳ lạ không? "

Cô nàng nghe vậy cũng trợn mắt, nhưng mà chưa kịp nói gì thì giờ học đã bắt đầu.

Mãi đến khi kết thúc, hai người mới có cơ hội nói tiếp.

"Được rồi, cậu đừng nghĩ nhiều quá, người ta có lòng như vậy. " - Lý Sơ Từ bật cười. " Cậu để tâm quá làm gì, người ta còn tưởng lại thư tình đấy. "

Nguyễn Âm Thư nhú mày: " Cũng có chút giống.. "

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy âm thanh quen thuộc gia nhập vào cuộc thảo luận:

" Thư tình? "

Nguyễn Âm Thư ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai ngón tay thon dài của Trình Tri đang kẹp một cái bì thư màu hồng nhạt: " Cậu cũng nhận được? "

Nguyễn Âm Thư:?

" Vừa hay tôi cũng mới nhận. " - Anh câu môi, đưa thư tình của mình cho cô, sau đó cười híp mắt: " Hai chúng ta trao đổi đi. "

Thì ra này giờ ngoài kia ồn ào là do cậu ta nhận được thư tình sao?

Nguyễn Âm Thư thấy lạ: " Sao lại phải đổi? "

" Không lẽ cậu muốn cầm cả hai? Tham thế? "

"..."

Lúc nói xong, ánh mắt lại như có như không nhìn vào hai tờ giấy.

Nguyễn Âm Thư thất vọng thì gấp lại: " Cái này không phải thư tình, không đổi với cậu được. "

" Không phải nên không cho nhìn? " " Tiếc thế. "

Sau đó anh làm bộ dáng mất mác mà rời đi, chỉ còn Nguyễn Âm Thư gục đầu lên bàn, nhìn hai tờ giấy không chớp mắt.

Sau đó cô là nghe tiếng nói chuyện ở phía sau, Đặng Hạo dường như rất chú tâm tới " vấn đề thư tình ".

" Như cũ à? Thùng rác? "

" Tiếc? " - Trình Tri liếc mắt sang " Vậy thì cậu ăn đi. "

" A chết, chết, khẩu vị của tôi còn chưa nặng vậy đâu. " - Đặng Hạo cuốn quạt từ chối, sau đó lại đổi đề tài: " Hôm qua tôi lại thấy trên bàn có một cuốn Vật..."

Anh ta còn chưa nói xong thì Trình Tri đã ngăn lại: " Khâu Thiên mua đấy "

" A, thẳng thùng. "

Phía sau lại có tiếng tấp máy gì đó, lại nghe Đặng Hạo nói: " Gì đó, máy in Meo Meo? "

(Sel: Cái này là do lỗi Tiếng Anh của người Trung nhé.)

Anh ta háng giọng hát: " Minh cùng bắt chước loài mèo kêu nha, kêu cùng nhau meow meow meow..."

Còn chưa hát xong thì Nguyễn Âm Thư đã nghe một tiếng đáp gọn lỏn vào thùng rác.

Là đồng thức ăn Đặng Hạo vừa mua.

Trình Tri lạnh lẽo nói: " Hát nữa xem? "

Đặng Hạo vội vã ôm lấy xiên sò điệp cuối cùng của mình, lắc đầu nguầy nguậy: " Không, không, không hát nữa. "

Nguyễn Âm Sách mỉm môi, bật cười.

Lý Sơ Từ cho là cô vẫn đang nghĩ về hai tờ giấy kia nên cũng nhìn sang, hồi sau mới nhú mày nói: " Âm Âm, cậu có thấy hai tờ giấy này...rất giống giấy in ra từ cái máy in Paperang không? "

Nguyễn Âm Thư ngẩn người, vội vã lật lại xem thử, phát hiện quả thật giống nhau như đúc.

Lý Sơ Từ nói cô mới để ý, xem chừng người kia có lý do gì đó nên mới phải dùng máy in để in đáp án.

Chẳng mấy chốc, giờ tan học đã đến.

Lúc đi học cô vẫn bận giải đề, ở lại cuối cùng với cô chỉ có Trình Tri.

Cậu ta mãi mê chơi game, đánh đến quên bản thân luôn.

Thấy người chơi mãi không chịu nghỉ, Nguyễn Âm Thư mới nói: " Chơi xong thì gọi tôi, tôi khóa cửa. "

" Ủ. " - Nam sinh thờ ơ phát giọng mũi.

Một lúc sau, anh đứng dậy nói: " Xong rồi, đi thôi. "

Âm Thư dọn sách vở xong cũng chuẩn bị rời đi bằng cửa sau.

Lúc đi ngang qua chỗ của Trình Trì, ngăn kéo của cậu ta vốn hay trống rỗng bây giờ lại có một thứ gì đó. Nguyễn Âm Thư vô thức đi chậm lại.

Bên trong là một cái máy in Paperang màu trắng!

Một giả thiết đầy viễn tưởng bỗng xẹt qua tâm trí cô.

Người trên lầu kia làm sao biết được cô giải đề như thế nào? Có khi nào người đó là người thân cận với cô?

Nguyễn Âm Thư dù khó tin, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay ra, nắm lấy tay áo Trình Trì: " Chờ —— chờ một chút!"

Thiếu niên nghiêng đầu sang, gò má tinh tế vẫn như cũ, lại khắc lên một nụ cười trên choker, ánh mắt lơ đãng: " Không biết đại biểu môn Ngữ Văn có gì muốn dặn dò? "

Nguyễn Âm Thư giương mắt lên nhìn anh, bỗng dưng cô cảm thấy cổ họng mình khô rát, màng nhĩ cũng ong ong như bị ai gõ:

" Người trên lầu...là cậu phải không? "

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Rất muốn (5)

Trình Trì quay sang nhìn cô vài giây, miệng vẫn còn nhai kẹo cao su, sau đó anh bật cười hỏi: " Trên lầu gì? "

Giống như hoàn toàn vô can.

" Thì...cái máy bay giấy đó. "

Nguyễn Âm Thư cảm thấy hình như mình bị điên rồi nên mới hỏi Trình Trì chuyện này.

Trình đại thiếu gia là nhân vật ghét sách vở đến mức nào? Ngay cả thi cũng không thèm đi, sao có thể giúp cô giải đề được?

Hơn nữa, dựa vào " tình yêu " của cậu ta với việc học, khả năng nào có thể giải ra được đề thi hóc búa như vậy?

Huống chi trước giờ cậu ta toàn khoe khoang đưa mắt ngó, không giống với tác phong của kiểu người thích yên lặng giúp đỡ lắm.

Nghĩ thế nào cũng thấy vô lý.

" Máy bay giấy gì? "

" Cậu nói rõ một chút xem. " - Trình Trì cất điện thoại, đôi mắt nhìn cô mang theo nét cười: " Cậu không nói rõ ràng, làm sao tôi biết được ý cậu là gì? "

" Tôi chỉ mới đi nhận đề chung kết của " Theo Dấu Vật Lý ", có mấy chỗ không biết làm, trên lầu liền có người thả máy bay giấy xuống giải đề giúp tôi. " - Nguyễn Âm Thư ngó anh một cái " Mỗi lần tôi đi lên đó tìm đều không thấy người. Mờ mờ ám ám " "

Trình Trì nhíu mày hỏi: " Thả máy bay giấy xuống giúp, có gì mà mờ ám? "

Nguyễn Âm Thư: " ..."

" Ê, hay là cậu nghĩ người đó là tôi? " - Trình Trì bật cười. " Điều gì đã đưa đến cho cậu suy nghĩ này? "

Âm Thư bèn chỉ vào học bản của anh: " Người kia dùng loại giấy được in ra từ máy này. "

Trình Trì bước đến, cúi đầu nhìn vào ngăn kéo, một phần tóc bồng rũ xuống che đi phần cảm xúc dưới đáy mắt anh.

Hồi lâu sau, Âm Thư nghe tiếng anh: " Toàn trường có cả tá người mua thứ này, cậu cứ hết lần này đến lần khác đổ về tôi. Cảm ơn cậu vì đã đề cao tôi nhé, nhưng mà cậu có chắc chắn là tối qua mình không bị nhiễm lạnh rồi sốt cao không? "

" ..."

" Nhưng người giúp tôi giải những chỗ bí nhất định phải quen tôi. " - Âm Thư vẫn chưa muốn nhận thua.

" A —— " - Trình Trì nói như bưng bình. " Trong trường này cũng không phải có mình tôi biết cậu. "

" Ý của tôi không phải như vậy! " - Cô gấp gấp đến độ mặt cũng đỏ lên: " Mua Paperang ngay sau tôi chỉ có cậu thôi. "

Trình Trì đáp lại rất nhanh: " Bộ không thể là một người khác thích cậu, rồi thấy giúp cậu được nên muốn ra tay làm anh hùng sao? "

Nguyễn Âm Thư nhìn anh sững sốt.

Trình Trì lại đưa tay, kéo cô đến chỗ anh: " Nhưng mà, cậu nghĩ là tôi làm cũng được thôi. "

" Cậu muốn cảm tạ tôi như thế nào đây, Gáo Dừa Nhỏ? "

Nguyễn Âm Thư nhìn đôi con ngươi màu hổ phách ở trước mắt mình, cảm giác như bên trong có ánh sáng đang nhảy múa.

Trước giờ cô không biết con trai cũng có thể có đôi mắt đẹp như vậy.

Ánh nhìn của cậu ta luôn không dừng lại ở thứ gì đó quá lâu, nên sẽ khiến người nhìn có cảm giác lạnh lùng xa cách.

Dù đôi mí mắt không quá rộng và sâu, nhưng lại hòa hợp với ngũ quan của chủ nhân đến bất ngờ, mỗi khi cậu ta nhú mày, đuôi mắt sẽ nhẹ nhàng xòe ra.

Đôi mắt của Trình Trì, muốn lạnh sẽ lạnh, muốn ngả ngón có ngả ngón, kể cả khi anh cần nó tán mạn bất cần, nó cũng sẽ biến thành như vậy.

Vì dụ như giờ phút này.

Trình Trì nhìn cô với ánh mắt lơ đãng, cảm giác như cậu ta muốn nói: Tôi cũng được, không phải tôi cũng được, dù sao cũng đâu liên hệ gì với tôi?

Nguyễn Âm Thư than thầm trong lòng, rốt cuộc nhận thua: " Được rồi. "

Có thể thật sự không phải cậu ta.

Trình Trì nói đúng, Nhất Cao đồng người như vậy, cô không thể chỉ dựa vào hai điểm liên kết luận cậu ta chính là người đó.

Còn nữa, trừ những điểm trùng hợp kia ra, thì thành tích tốt, thời gian rảnh rỗi, thích lấy giúp người làm niềm vui....

Mấy cái này thật sự không có liên quan gì đến cậu ta cả.

Lúc hai người ra khỏi cửa, cô bỗng nghe tiếng Trình Trì thờ dài.

Cậu ta rất hiếm khi than thở, Nguyễn Âm Thư tò mò hỏi: " Sao vậy? "

" Không có gì, chỉ là không lừa được cậu, có chút tiếc nuối thôi. "

"..."

///

Sau đó, Nguyễn Âm Thư kể cho Lý Sơ Từ nghe mọi chuyện, lúc đó cô nàng còn đang ăn điểm tâm, gặm bánh dày nóng nhiệt: " Cậu thật sự muốn tìm ra người đó đến vậy sao? "

" Tất nhiên. " - Nguyễn Âm Thư nhỏ giọng trả lời. " Không lẽ cậu không thấy hiếu kỳ sao?"

" Có chứ, mình hiểu cảm giác của cậu, nhưng mà cậu đó người đó là Trình Trì, có phải hình như hơi quá sức không? "

"..."

Cô lẩm bầm. " Lúc đó mình chỉ không muốn bỏ sót một ai thôi. "

" Tất nhiên mình hiểu. " " Nhưng mà Trình Trì —— đại ca Nhất Cao, từ đầu buổi đến cuối buổi đều không thấy cậu ta đi học, cậu thật sự chắc chắn cậu ta giải nổi đề thi à? "

" Chắc là do mình đọc manga nhiều quá nên bị lậm, không phải thiên tài trong truyện tranh đều bất cần kiểu vậy hay sao? " - Nguyễn Âm Thư vừa nói vừa cười.

Lý Sơ Từ lại ăn đến trướng lược: " Thi cứ cho là manga đi, nhưng mà cậu thực sự nghĩ Trình Trì sẽ là nam chính hả? Lại còn skill ăn hình? Ngay thơ quá, haizz, còn mang ra hỏi nữa chứ. "

Nguyễn Âm Thư lại chống cằm: " Trước kia mình cũng nghĩ như cậu, nhưng bây giờ thì khác một chút rồi. Thành tích của cậu ta thật sự rất tệ sao? "

" Còn phải nói, bọn họ đều không học hành gì cả, giỏi sao được? "

" Nhưng mà đó cũng chỉ là suy đoán của mọi người thôi! " - Nguyễn Âm Thư nháy mắt " Có bằng chứng gì không? Ví dụ như điểm thi. "

Có một số người bình thường chẳng học hành gì cả, đến kỳ thi vẫn vác mặt đi thi rồi đứng nhất, vì họ có thiên phú nha!

- -----

(Sel: Nói đến đây Sel nghĩ đến " Tứ đại súc vật " lớp Sel nè, tức ời là tức, trừ thẳng đứng nhất lớp ra thì ba thẳng kia vào lớp toàn ngủ, về nhà toàn games, thế mà méo nào tụi nó vẫn đứng đầu lớp? Thiên lý ở đâu? Trong khi Sel học chết bà vẫn không thể giỏi hơn tụi nó?)

- -----

Lý Sơ Từ im lặng hồi lâu: " Trước giờ bọn họ có đi thi đâu mà có điểm, nên mọi người đều mặc nhận như vậy đây. "

Mấy vị thiếu gia con cung cần gì học, còn yêu tới yêu lui, trước giờ chưa từng có ai xem họ là " mầm non của đất nước " cả.

Nguyễn Âm Thư gật đầu theo quán tính, sau đó thờ dãi: " Cậu nói như vậy thì mình cũng không nghĩ gì nữa. "

Phạm vi rộng hơn rồi, cô cũng không biết phải bắt đầu từ đâu mới có thể tìm ra người.

Lý Sơ Từ gõ bút nhìn cô: " Đang nghĩ gì vậy? "

" Mình đang nghĩ, làm sao có thể tìm ra manh mối đấy? " - Nguyễn Âm Thư liếm môi, hai hàng mi khẽ rũ xuống đóng đưa, nói một câu băng quơ: " Chẳng lẽ phải giám định vân tay à? "

" Hay! " - Lý Sơ Từ vỗ tay một cái bốp. " Lấy dấu vân tay sau đó đi so sánh là được, trừ khi người kia ném máy bay còn phải đeo găng nha. "

" A Âm, cậu thật sự quá pro! Không hổ là học sinh xuất sắc của Nhất Cao! "

"... " Biết Lý Sơ Từ đang cố ý chọc mình, Nguyễn Âm Thư im lặng cúi đầu ngấm giầy của bản thân: " Vậy phải làm sau đây?, không tìm được cách nào cả. "

Lòng hiếu kỳ của cô thật sự không lớn, nhưng chuyện này thì khác.

Người đó càng muốn ẩn mình, cô càng phải tìm ra cho bằng được!

" Mình thì thấy thế này...Người này không muốn xưng danh xưng tính, chắc gì đã có ẩn tình, hay người ta chỉ đơn giản là muốn làm chút việc tốt? Cậu cần gì phải phí phạm thời gian của mình như vậy? "

Nguyễn Âm Thư gục xuống bàn, vẫn chìm ngập trong biển ưu tư.

Ban đầu cô muốn tìm người, chỉ là không muốn tiếp tục liên lạc bằng máy bay giấy nữa, vì sao không thể trực tiếp gặp mặt? Như vậy không phải hiệu suất làm việc sẽ tốt hơn sao?

Nhưng mà lời của Lý Sơ Từ đã thật sự thức tỉnh cô: Người kia có thể không hề muốn chơi trò mèo chuột gì cả, chỉ là không thích lộ mình, cô cũng nên dành cho người đó một sự tôn trọng.

Bất kể là vì lý do gì.

" Ủ, vậy thì không tìm nữa. " - Âm Thư ngồi thẳng dậy, vỗ vỗ hai má của mình. " Cứ để tùy duyên đi. "

Chuông vào lớp rất nhanh đã vang lên, Nguyễn Âm Thư đi vào lớp, chẳng qua lúc tan học, cô lại phát hiện hàng ghế cuối cùng trống rỗng.

Trình Trì và Đặng Hạo không thấy xuất hiện.

Nhưng mà bọn họ trước giờ vụn vụn, nên cô không để ý nhiều lắm, chỉ đeo cặp vào đi đến phòng học nhóm.

Cô vốn đã chuẩn bị tinh thần " trường kỳ kháng chiến " với cái đề này rồi.

Nguyễn Âm Thư ngồi bên cạnh cửa sổ, ép khô toàn bộ tế bào não để đấu trí với bài mới.

Nửa giờ sau, lúc chuẩn bị nghỉ ngơi thì cô phát hiện bên cạnh cửa sổ lại xuất hiện một cái máy bay mới.

Âm Thư thuần thục viết rồi trả lại: " Cần đề sao? "

Vài giây sau, máy bay lại được thả xuống: " Ủ. "

Nguyễn Âm Thư lại viết: " Hôm nay suy nghĩ thông thoáng, tạm thời không có vấn đề. Nhưng tôi có vài chuyện muốn hỏi bạn, có được không? "

Cô kéo dây, phía trên liền thu lại, nhưng hồi lâu sau mới thấy hồi đáp: " Hỏi gì? "

" Ban đầu, làm sao cậu biết chỗ tôi bí? " - Nguyễn Âm Thư định hỏi như thế, nhưng sau cùng cô lại đổi thành " cậu định giúp tôi đến khi nào? "

Trong đầu cô định ninh người kia sẽ trả lời là sau khi cuộc thi kết thúc hay một tháng sau gì đó, không ngờ người đó lại nói: " Không biết. "

" Vì sao phải giúp tôi? "

Nguyễn Âm Thư trơ mắt nhìn máy bay được kéo lên, nhưng lần này, không có câu trả lời.

///

Liên tục giải đề mấy ngày, Nguyễn Âm Thư cũng bắt đầu mệt mỏi, vì thế cô quyết định đi nghỉ một chút, tránh để đầu óc quá căng thẳng.

Sau bữa trưa, cô ra ngoài đi dạo cùng Lý Sơ Từ, hai người phải chạy hơn nửa khu phố mới tiệm được một tiệm trà sữa mới toanh, Lý Sơ Từ hỏi: " Cậu uống gì? "

" Ở đây có trà sữa việt quất lạnh không ạ? "

" Có. Đã các cháu thích đập ra hay xay nhuyễn? - Ông chủ hỏi.

" Dạ xay nhuyễn ạ! " - Nguyễn Âm Thư mừng rỡ nói.

Lúc chờ người làm, cô quay sang nói với Sơ Từ: " Lâu rồi mình không uống kiểu xay nhuyễn nha, bây giờ đi đâu cũng thấy người ta dùng đá đập, mình chỉ thích uống kiểu này thôi.

Lời còn chưa dứt thì đã nghe có tiếng nói không nặng không nhẹ vang lên từ sau lưng, mang theo cảm giác lười biếng. " Thích đến mức nào? "

Nguyễn Âm Thư sững sốt, quay đầu lại nhìn.

Trình Tri đang cầm điện thoại trong tay, ánh mắt hướng đến cô.

Nguyễn Âm Thư không ngờ có thể gặp được anh ở chỗ này, mà bên cạnh cô cũng có người kinh ngạc hỏi: " Sao tụi bây lại đến đây? Biết hôm nay quán này khai trương hả? "

Đặng Hạo: " Không, tụi tao ở gần đây, vừa mới ngủ dậy, bây giờ chuẩn bị đi học này. "

" What? Giờ này còn đi học? "

Đặng Hạo đắc ý: " Tất nhiên rồi, tụi tao học giỏi sẵn rồi. "

" Xi, tụi mày thấy đứng ở kia là ai chưa? Học sinh giỏi khối Nguyễn Âm Thư đứng đó mà mày dám tự nhận giỏi hả? Đến trường còn không đến, lừa tao làm gì? "

Đặng Hạo nhiu mày: " Hôm qua tụi tao vẫn đến nhé, chỉ là đứng chơi bóng rổ thôi. "

" Vì sao không vô lớp? "

" Có gì mà học, hơn nữa Trình..."

Đặng Hạo còn chưa nói xong thì đã bị Trình Tri đá cho một cái.

" Sao vậy anh hai? " - Không nói không rằng tự dưng đi đánh người chớ?

" Không lo đi mua trà, nói chuyện nghiêm rồi? "

Đặng Hạo: " Ai nói cậu là tôi muốn đi mua trà? "

Trình Tri: " Tôi. "

"..." - Bà nó, ngang như ghe.

Tuy nghĩ vậy nhưng Đặng Hạo cũng phải đi mua, lúc đi ngang tính tiền còn chào Nguyễn Âm Thư một tiếng.

Cô đã đi ra đến cửa rồi, tất nhiên không nghe được cuộc nói chuyện của mấy người đó, cũng không biết hai người có đi học hay không, nên cũng thuận tay chào tạm biệt.

" Chào cái gì mà chào. " - Trình Tri nhìn theo bóng lưng của cô, thờ ơ nói: " Lát nữa gặp rồi. "

Hai người vào lớp không bao lâu thì anh cũng vào theo.

Tiết đầu tiên của buổi chiều là Ngữ Văn, cô còn chưa kịp qua ra sau nhắc nhở thì Trình Tri đã ném sách của cô lên bàn.

Bắt đầu từ cái lần cậu ta nói muốn học bài, Nguyễn Âm Thư liền đưa sách của mình cho cậu ta, trừ giờ Ngữ Văn thì lúc nào sách cũng ở chỗ cậu ta cả.

Nguyễn Âm Thư lật sách, cũng không hỏi cậu ta đã học bài chưa.

Một lát sau, giáo viên yêu cầu làm nhóm để tìm ra ý của tác giả ở đoạn thứ ba.

Nguyễn Âm Thư, Lý Sơ Từ và " hai người phía sau nào đó " hợp thành một nhóm, bởi vì hàng giữa đã nghỉ.

" Vậy..." - Lý Sơ Từ áp ứng.

Tất cả mọi người đều đã bắt đầu rồi, chỉ còn hai người các cô là chưa quay người lại.

" Cứ quay đi. " - Cô nói.

Trình Tri đang mải mê xem video trong điện thoại, lúc hướng mắt lên liền thấy Nguyễn Âm Thư đang ngồi đối diện mình.

Sách vở của cô chất đầy lên bàn anh, chỉ để lộ một nụ cười yêu kiều và đôi mắt vui vẻ, cũng không biết vì sao cô lại cười.

" Đang làm cái gì thế? " - Đặng Hạo ngạc nhiên hỏi.

Lý Sơ Từ: " Thảo luận. "

" Nhưng các cậu không có sách. " - Nguyễn Âm Thư nói.

Trình Trì cười cười: " Sách của tôi không phải ở chỗ cậu sao? "

Cô tròn mắt: " Sách của cậu? Rõ ràng là cậu mượn tôi mà? "

" Vào tay tôi thì chính là của tôi. "

Nguyễn Âm Thư: "..."

" Cậu là cường đạo à? " - Cô hỏi với vẻ khẩn thiết.

(Sel: Minh thấy đề chữ này hay hơn chuyển sang nên mình để nguyên nha.)

Đặng Hạo cũng học theo cô, quay sang nhìn Trình Trì: " Cậu là cường đạo hả? "

Mấy người nói được vài câu thì cô đã gọi người trả lời câu hỏi.

Lúc tan học, Nguyễn Âm Thư đi thu bài tập xong thì Lý Sơ Từ xích lại nói nhỏ: " Minh nói này, cậu có biết vì sao tụi mình được ngồi đây không? "

Nguyễn Âm Thư bặm rợn đếm bài: " Vì sao? "

" Minh nghe lớp trưởng nói, hôm đó không phải tụi mình vào lớp cuối sao, cũng đúng lúc đó Trình Trì xuất hiện, bọn họ ngồi cuối nên tụi mình mới ngồi được đây đó. "

" Nếu không, bọn họ mà đến sớm, tụi mình có ngồi đây được sao? Không chừng đã sớm bị đánh hết rồi. "

Nguyễn Âm Thư nhún vai: " Khoa trương như vậy? "

" Tất nhiên. Trước giờ cậu nghĩ là mấy cô gái có thành tích tốt sẽ không ưa mấy nam sinh xấu sao? Sai rồi. " - Lý Sơ Từ kéo tay áo của cô. " Bây giờ thế giới nó lạ lắm, càng bad boy càng cuồng hút nhè, nhất là với mấy cô nàng cực kỳ ngoan ngoãn đấy. "

" Cậu nghiên cứu hồi nào đấy? " - Âm Thư phì cười.

" Dĩ nhiên phải suy nghĩ rồi, cậu có nhớ hôm đấy có nữ sinh cầm hoa đi ra không? Bạn ấy chính là học sinh đứng đầu B2 đó, nếu không phải lúc làm bài không giữ vững được phong độ thì không chừng đã cùng lớp với tụi mình rồi! "

" Bó hoa đó, chính là muốn tặng cho Trình Trì nha! "

Nói xong, Lý Sơ Từ còn tục lười: " Mặc cho cậu ta có là khối băng dọa người, thì vẫn trời sinh quấy rầy người khác. Còn cả cái khí chất không sợ trời, không sợ đất đó nữa chứ. Nữ sinh chết đứ đừ đó. "

Suy nghĩ hồi lâu, Nguyễn Âm Thư mới trả lời: " Minh thấy có thể còn một nguyên nhân nữa. "

" Gì cơ? "

" Có thể mọi người chỉ đơn thuần là nhan không thôi. "

(Nhan không - 颜控: Mê cái đẹp bề ngoài).

"..."

///

Tan tiết, Đặng Hạo thấy Nguyễn Âm Thư đưa sách Ngữ Văn của mình cho Trình Trì thì lập tức ồ ào lên: " A a a, chuyện gì đây? "

" Cút. " - Trình Trì đẩy anh ta sang một bên. " Đừng có phun nước dãi lên đây. "

Đặng Hạo:???

Nguyễn Âm Thư im lặng nhìn bọn họ đùa giỡn, sau đó như nhớ lại một việc gì đó, bèn quay sang hỏi Trình Trì: " Cậu đã thật sự học thuộc bài sao? "

Người Trình Trì run lên một chập: " Sao cơ? "

" Khuyến Học, cậu học chưa? " - Cô nhìn anh đầy nghi ngờ " Cũng đã lâu rồi mà không thấy cậu đến tìm tôi trả bài đấy. "

(Sel: Khuyến Học là sách giảng của Tuấn Từ. Các bạn muốn biết cụ thể về vị này thì tìm Google sama nhé.)

Trình Trì gật đầu rồi đáp lại một cách rất tự nhiên: " Được, vậy hôm nay cuối giờ tôi chờ cậu dò. "

" Thật sao? Đã học đến chỗ nào rồi? " - Âm Thư nháy mắt theo thói quen.

Cậu ta cũng trừng mắt nhìn lại cô. " Tan học cậu sẽ biết. "

Hôm nay Âm Thư tự cho mình một ngày nghỉ nên cô nhận lời, dù sao cũng đã lâu rồi cô không làm công việc này.

Sau khi ngày học kết thúc, Nguyễn Âm Thư lại theo thói quen định đến phòng học nhóm, thì chợt nhớ ra mình còn phải dò bài Trình Trì, bèn mang túi bút đã xếp vào cặp

ra lại một lần nữa, yên lặng vừa giải bài vừa chờ đợi.

Dù sao cô cũng biết Trình Trì phải đợi mọi người đi hết thì mới bắt đầu.

Cuối cùng khi lớp học tan sạch, Nguyễn Âm Thư quay đầu lại nhìn, quả thật cô thấy Trình Trì đang ngồi đọc sách tại chỗ.

Lần đầu tiên thấy cậu ta đọc sách nghiêm túc như vậy, cô thật sự cảm thấy muốn xin lỗi vì đã làm phiền, vì thế Âm Thư bèn dè dặt đi đến chỗ anh.

Chỉ là không ngờ...giữa cuốn sách có kẹp một cái điện thoại, "tắm gương hiếu học" mà này giờ cô đang cảm phục thì ra vẫn đang mãi mê chơi game như trước.

Nguyễn Âm Thư...

Lúc chơi xong màn cuối, Trình Trì mới nhận ra là cô đã đến, bèn ngừng đầu hồi vói về cột nhà: "Sao cán bộ Ngữ Văn cũng ở lại vậy?"

"Cán bộ Ngữ Văn đến kiểm tra việc học bài của cậu đây." "Đánh nhau trong game rất giỏi, chắc hẳn chiến đấu với văn cũng không khó đâu nhỉ?"

Nói xong, cô ngồi xuống trước mặt anh: "Có thể bắt đầu rồi." "

Người kia ung dung thân nhiên đặt máy game xuống, gấp sách lại.

Giọng nói đầy cuốn hút của thiếu niên lập tức vang lên: "Vậy tôi đọc nhé?"

"Ừ."

"Quân tử viết: Học bất khả dĩ dĩ. Thanh, thủ chi vụ lam, nhi thanh vụ lam."

(Sel: Nguyên văn: 学不可以已. 青, 取之于蓝, 而青于蓝. Dịch nghĩa: Người quân tử nói: "Việc học không thể dừng được". Màu xanh lấy ra từ cây chàm nhưng lại xanh hơn cây chàm (nguồn hoasontrang))

Anh chỉ đọc mỗi câu này sau đó dừng lại.

Nguyễn Âm Thư chờ một lát nhưng không nghe được gì nữa liền cho là anh đã quên, bèn nhắc nhở: "Băng..."

Không ngờ người kia lại nói: "Hết rồi."

"..."

"....???"

Nguyễn Âm Thư tưởng mình nghe lầm, hai mắt tròn trừng như hai quả chuông nhỏ: "Cái gì?"

"Chỉ phía sau tôi không biết đọc, nên chỉ học đến đó thôi."

Âm Thư nhìn chằm chằm về mặt đầy thân nhiên của người ngồi đối diện mà cạn lời. Cô thật sự không nghĩ là cậu ta có thể nói được mấy lời này, đến việc tìm lý do trốn tội cũng lười nổi?

Cô thật sự rất muốn nổi nóng, nhưng cứ nghĩ đến chuyện cậu ta giúp mình vụ Ngô Âu, rồi còn nhận tội thay mình, khí nóng trong lòng không biết đã tan biến đi đâu mất.

Âm Thư mím môi: "Ở chỗ nào đâu? Tôi dạy cậu."

"Được."

Trước hết Âm Thư đọc qua bài một lần, sau đó nói với Trình Trì: "Những phần khó hiểu tôi đều đã chú âm rồi, cũng đã đọc bài mẫu, cậu còn vấn đề nào nữa không?"

Không đợi anh trả lời, cô lại nói tiếp: "Để cho dễ hiểu, tôi sẽ giúp cậu dịch nghĩa bài học này."

...

Giải nghĩa xong, Âm Thư không quên bắt Trình Trì đọc bài lại hai lần, đoạn mới thở phào nhẹ nhõm: "Lần này là ổn rồi chứ? Cậu học thuộc được rồi phải không?"

Trình Trì từ chối cho ý kiến, nhưng lại nói: "Đại biểu môn thật sự rất tận tình."

"Còn không phải do cậu có quá nhiều chỗ hồng sao?" - Âm Thư lẩm bầm.

Sau đó anh lại nhớ đến chuyện ban nãy, anh đề nghị đánh số thứ tự cho dòng, nhưng cô lại không đồng ý.

"Ban này tôi muốn đánh số, sao cậu không làm?" - Thiếu niên tuy hỏi bằng quơ nhưng lại mang hàm ý chất vấn rõ ràng.

"Cậu nói tới nói lui, làm hay không là chuyện của tôi." - Âm Thư nhẹ nhàng trả lời. "Không phải yêu cầu nào cũng có thể làm theo được."

Nghĩ nghĩ một lát, cô quyết định đưa ví dụ, hai gò má cong cong mềm mại: "Trình Trì, cho tôi mượn năm triệu."

"OK." - Anh cười đầy thân nhiên, còn nói vói về bất cần: "Mạng của tôi cũng cho cậu luôn đấy, muốn nhận không?"

Hiển nhiên Âm Thư không xem lời anh là thật: "Cậu đừng giỡn nữa, văn chương đều bị cậu xuyên tạc cả rồi."

Thời gian cũng gần hết, cô đứng dậy thu dọn sách vở: " Hôm nay chỉ đến đây thôi, cậu nhớ học bài. Còn nữa, lần sau đừng có đùa mãi như vậy. "

Trình Trì nhún vai đầy vô tội: " Tôi không có làm gì hết. "

Ra đến cổng trường, Nguyễn Âm Thư không thấy xe của mẹ mình. Nghĩ là bà đến trễ, cô bèn đi mua đồ uống.

Lúc qua vạch đi bộ, cô lại phát hiện Trình Trì cũng theo sau mình, bèn quay đầu hỏi: " Cậu đi theo tôi làm gì? "

Trình Trì sai hai bước thật dài vượt qua cô, sau đó cũng quay lại hỏi: " Cậu đi theo tôi làm gì? "

"..."

" Khùng. " - Âm Thư bâu môi quăng ra một câu, sau đó đi vào tiệm trà sữa.

Nhân viên bán hàng hỏi: " Quý khách dùng gì ạ? "

" Hai trăm pháo tui..A nhầm..Gấp hai lần trên châu. " - Nguyễn Âm Thư đỏ cả mặt vì phát hiện mình đọc nhầm.

(Sel: Cái này mình dịch ra không biết có đúng không. Đây là nguyên văn hai câu của bạn Thư nhà ta: 鲜双响百香炮. - 鲜百香双响炮. Bạn nào hiểu rõ hơn thì sửa dùm mình nhé.)

Nhân viên tiệm ném cười: " Được. "

Thấy cô đỏ mặt như muốn đập đầu, Trình Trì bật cười.

Sau đó nhân viên cũng hỏi anh: " Xin chào, bạn cần gì ạ? "

Trình Trì vênh mũi bước lên phía trước, âm giọng trầm bổng kéo đồng dục: " Tôi cần, hai - trăm - pháo - tui. "

Nhân viên tiệm ngêch ra nhìn anh, Nguyễn Âm Thư nhận ra Trình Trì cũng nhầm lẫn thì vội vã véo tay anh một cái, hai má đỏ bừng.

Cánh tay của cậu ta có cơ bắp, véo một cái nhẹ cũng làm tay cô hơi đau.

" Đây —— " - Trình Trì nhú mày. " Sao cậu lại đánh tôi? "

Cô tròn mắt nhìn anh, đôi ngươi lấp lánh ánh nước đầy yêu kiều: " Bởi vì...bởi vì...vì cậu thiếu đòn! "

Nói xong liền quay đầu, giận giữ bỏ đi.

Trình Trì nhìn theo bóng lưng cô, khẽ chạm vào vành tai của mình một chút rồi mỉm cười.

Cô ấy vừa đỏ mặt?

Có phải đã có chút hứng thú với anh rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Rất muốn (6)

Nguyễn Âm Thư hồn nhiên không hề biết mình đã bị quy nạp vào phạm vi "có hứng thú". Chẳng qua chỉ là cô cảm thấy, Trình Trì này... Quả thật quá rảnh rỗi.

Một ngày nghỉ đã kết thúc, Nguyễn Âm Thương lại lao vào tiếp tục thời kỳ "tương ái tương sát" với đề thi.

(Tương ái tương sát - 相爱相杀: Yêu nhau lắm cắn nhau đau)

Buổi trưa lại thấy máy bay giấy, Ngụy Thành vội vã chạy đến hỏi nhỏ: "Chúng ta phải làm gì?"

"Có thể hỏi cách làm" - Nguyễn Âm Thư tháo chiếc máy bay xuống.

"Cậu có gì muốn hỏi không?" - Triệu Bình cũng tham gia vào.

Nguyễn Âm Thư lắc đầu: "Gần đây thì không, tôi tự cố gắng được."

Sau đó cô ân cần hỏi: "Các bạn có gì muốn hỏi à? Tôi viết lên dùm cho."

" Vậy thì..." - Trong ánh mắt của Ngụy Thành ẩn hiện sự tham lam. "Cậu hỏi người đó, có thể giúp chúng ta giải toàn bộ đề được không?"

Triệu Bình nghe vậy thì nhú mày: "Như vậy hình như không ổn lắm?"

"Có gì mà không ổn?" - Ngụy Thành hỏi. " À mà các cậu nghĩ xem, người này là nam hay nữ? "

" Làm sao mà đoán được? " - Phúc Hiền tiếp lời. " Nhưng mà dựa theo tí lệ phần trăm mà nói thì khả năng người này là nam sẽ lớn hơn, dù sao thì con gái gòì tự nhiên cũng không nhiều. "

" Là nam thì càng tốt, nhất định hẳn ta có ý đồ gì đó, không thì ai lại rảnh mà chơi cái trò này? " - Ngụy Thành đứng bật dậy. " Hỏi thử xem hẳn ta muốn cái gì! "

" Cũng không nhất định phải có mục đích mà."- Nguyễn Âm Thư đang cầm bút nhỏ giọng nói. " Có lẽ cậu ấy cảm thấy rảnh rồi, hoặc là mấy vòng trước phát huy không tốt nên muốn tham gia vào chung kết một chút thôi."

Ngụy Thành lắc đầu, nói với về đây kiên định: "Tôi không tin trên đời lại có người cao thượng như vậy, Lôi Phong thời hiện đại hả? Có mà mơ!"

(Lôi Phong: 雷锋 (18 tháng 12 năm 1940 – 15 tháng 8 năm 1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc)

Đối với quan điểm này của Ngụy Thành, mọi người phê bình kín đáo, bắt đầu nhỏ giọng tranh cãi.

"Còn không thì bây giờ tôi lên chực sẵn, ở dưới đây mọi người viết thư gửi lên, lấy đi động làm ám hiệu. Lúc người kia kéo dây lên tôi sẽ chạy đến nhìn hẳn."

Ngụy Thành vừa nói vừa ra về muốn đi.

"Đâu cần phải làm thế chứ, vì sao phải để người kia giải hết đề?"

"Tôi cũng thấy vậy, chúng ta không nên lên đó. Dù sao việc tranh giải cũng là của chúng ta, tự chúng ta cũng có thể giải mà."

"Hơn nữa tự giải sẽ cảm thấy tự hào hơn."

Ngụy Thành đáp lại với vẻ không phục: "Nhưng tôi muốn chúng ta khai thác toàn bộ khả năng của người kia, như vậy không phải sẽ nhanh có giải hơn sao? Mấy chục vạn tiền thưởng đó, người kia giỏi như vậy, sao chúng ta phải mất công giải?"

Mấy người trong phòng nhìn nhau, ngạc nhiên đến mức không biết phải nói gì.

Mọi người biết đó là học sinh Nhất Cao đều có thành tích tốt và điều kiện gia đình khá giả, nhưng trong 5 người thì Ngụy Thành lại không được như vậy, nên tự khắc quan điểm sẽ khác nhau.

Mọi người đều không nghĩ số tiền kia lớn hay quan trọng, nên ai ai cũng bình tĩnh suy nghĩ, chủ yếu là rèn luyện chính mình.

Ngụy Thành thấy mọi người im lặng thì cười khàn: "Tôi và các cậu không giống nhau, số tiền đó đối với tôi rất lớn, dù cho cả nhà tôi sinh hoạt trong cả một năm. Cơ hội tốt như vậy, dù có chết tôi cũng phải lấy về!"

Mọi người đều im lặng, nhưng là vì những lý do khác nhau. Có người cảm thấy lúng túng, người thì không biết phải mở lời như thế nào, người lại như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cuối cùng Nguyễn Âm Thư lên tiếng: "Minh hiểu cảm giác của cậu, nhưng cậu đã nghĩ, nếu kết quả ngược lại thì sẽ làm gì chưa?"

Ngụy Thành ngẩn người nhìn cô.

"Chúng ta cũng không phải chưa từng lên đó, nhưng đều không thấy người, không phải sao. Người đó rõ ràng không muốn lộ diện, chúng ta phải cố chấp như vậy để làm gì?"

Giọng nói của cô dịu dàng trong trẻo, khiến cho mọi người trấn tĩnh lại.

"Cứ cho người này là nam đi, nhưng người ta giúp người không cần trả ơn. Chúng ta cứ khẳng khẳng tìm người cho bằng được, biết đâu người ta lại cảm thấy không được tôn trọng, không hỗ trợ nữa thì sao?"

Triệu Bình nghe xong cũng gật đầu: "Bây giờ chúng ta rất tốt, thỉnh thoảng hỏi vài câu cũng khiến cậu ta vui vẻ. Biết đâu hỏi quá nhiều sẽ khiến cậu ấy khó chịu thì sao? Mất nhiều hơn được đó!"

Phúc Hiền cũng nói giúp: "Từ ban đầu tôi đã cảm thấy người này cố tình dùng máy bay giấy là đã không muốn ra mặt rồi, nếu không sao không trực tiếp đến tìm chúng ta? Cũng đâu có phạm tội gì đâu?"

Ngụy Thành im lặng một lúc rồi thờ dãi, đi về vị trí ngồi: "Được rồi, chúng ta không đi nữa."

Căn phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh vốn có, Nguyễn Âm Thư viết vài chữ trên giấy.

Cô nói với Triệu Bình: "Ngụy Thành là kiểu người đặt lợi ích lên trên hết, chúng ta giảng giải đạo lý với cậu ta cũng vô ích thôi, chỉ bằng giải giải được mất. Cậu ta cảm thấy mình bất lợi, tất sẽ dừng lại thôi."

"Cậu thật là thông minh!" - Triệu Bình cảm thán, sau đó tò mò hỏi: "Cậu đang viết gì vậy?"

Âm Thư nghĩ mình và mọi người cũng nên dành cho người kia một sự tôn trọng, vì thế cô hỏi: "Chúng tôi phải xưng hô với cậu như thế nào đây?"

Một lát sau, máy bay giấy mang câu trả lời được ném xuống:

Bên trên chỉ có một kí tự đơn giản: K.

///

Thời gian K xuất hiện không cố định, thường sẽ là buổi trưa hoặc buổi chiều. Một tuần chừng hai đến ba lần, lúc đến sẽ ném máy bay xuống để ra hiệu mình có mặt, thời gian còn lại đều lặng mất tăm.

Mỗi khi nhìn thấy chiếc máy bay giấy ngoài cửa sổ, Nguyễn Âm Thư đều có cảm giác như mình đã quay về thời gian trước, liên lạc còn tùy duyên, gặp mặt phải nhờ phận.

Ban đầu cô còn muốn tìm hiểu, nhưng dần dà Âm Thư cũng đã yên lặng tiếp nhận, không cảm thấy tò mò như trước nữa.

Mà thời gian K xuất hiện cũng không dài, có khi nửa chừng đã biến mất, vô cùng bí ẩn.

Ngày hôm nay cậu ta cũng không xuất hiện, may mắn là Âm Thư không có gì để hỏi, nhưng vì giải nhiều quá nên máy in đã hết sạch giấy.

Cô bèn thu dọn cặp sách, đi mua giấy mới.

Tiệm sách cổ vẫn có riêng một tủ trưng bày Paperang, mà ở cạnh đó có một tủ trò chơi, bên trong có rất nhiều thẻ loại game khác nhau.

Lúc cô đi ngang đó, chợt nghe có tiếng người ập đến: "Già bộ không thấy tôi sao?"

Âm Thư dừng lại, quay người liền thấy Trình Trì.

Ánh đèn khê chiếu vào đỉnh đầu của anh, mái tóc đen ướt đẫm một nửa, trong tay còn cầm gậy, đứng nghiêng người dựa vào tủ kín nhìn cô chăm chú.

Hôm nay trông cậu ta không giống nam chính manga, mà là xã hội đen của phim hành động.

Cậu ta đứng ở giữa tủ máy tin và tủ game, không biết là mua cái gì.

Nguyễn Âm Thư tròn mắt tự mình oan: "Là tôi không thấy cậu."

Nói xong liền cảm giác như mình đã chào hỏi rồi, bèn cầm giấy đi tính tiền.

Người vừa nãy nói chuyện với cô bây giờ đành đứng cạnh quầy thanh toán, áo khoác đã cởi xuống, bên trong chỉ mặc độc mỗi một cái áo thun đen, đường cong cơ bắp lộ ra vô cùng đẹp mắt.

Cậu ta còn cố ý đứng cạnh quầy đặt gáo nước, cười cười nói: "Bây giờ đã thấy chưa? "

Nguyễn Âm Thư: "..."

Cô cứ tưởng là Trình Trì đã tha cho mình, không ngờ cậu ta lại càng ngày càng tệ hơn.

- ----

Ngày hôm sau, giờ học gần cuối là giờ Ngữ Văn. Ân Tiếp - giáo viên Ngữ Văn bèn giảng lại phần bài tập hôm trước, sau đó dặn dò kỹ càng: "Hôm nay bài về nhà của các em là bài thi chính tả. Bây giờ còn đủ thời gian thì các em hoàn thành luôn trên lớp, tránh để về nhà quá nhiều bài. "

" Âm Thư phụ trách cho cô nhé. "

" Dạ. "

Nguyễn Âm Thư gật đầu, đứng dậy phát bài cho mọi người.

Bài thi lần này cô giáo bảo cô chọn từ ra để đọc cho mọi người điền vào câu.

Hoàn toàn không khó, chỉ là cùng cố một chút kiến thức thôi.

Bởi vì là tự cô ra nên Âm Thư làm xong rất nhanh, chỉ cần 5 phút đã xong, cô bắt đầu suy nghĩ không biết buổi trưa sẽ ăn gì.

Chuông tan học vang lên thì đa phần mọi người cũng đã hoàn tất, nhưng còn vài người chưa xong, vì thế Âm Thư đứng bên cạnh đợi một lúc.

Tính tình của cô thật sự không nóng n nóng nên lúc chờ đợi cũng không cảm thấy khó chịu gì, cũng không thúc giục, chỉ đơn giản là chờ đợi.

Trời đã về trưa, mọi người đã tranh nhau đi cướp cơm, bài thi nộp lên thêm không ít.

Nguyễn Âm Thư đếm bài xong, nhìn lên liền thấy Trình Trì đang cầm bút, cúi đầu chăm chú, không biết đang viết cái gì.

Dưới tay cậu ta là bài tập...

Thật á?

Ý nghĩ này khiến cô ngạc nhiên lắm, nhưng sau đó nghĩ lại một chút...Nếu như gần đây Trình Trì thật sự học hành nghiêm túc, thì chắc hẳn mấy bài này cũng có thể làm được một ít.

Âm Thư bèn đi đến sau lưng anh, có ý nghĩ muốn đọc thử bài của Trình Trì một chút.

Cô len lén dùng mũi chân đá vào ghế của anh một cái, hỏi dò: " Cậu đang làm bài sao? "

Trình Trì quay đầu lại rất nhanh, hương quất thơm mát hòa lẫn vị thuốc lá liền ập đến, mí mắt khẽ nhướng: " Cậu đá tôi? "

" Không có. " - Âm Thư mím môi, cảm thấy người này là đang đánh trống lảng.

" Tôi thấy cậu vừa làm thế. "

" Tôi chỉ muốn xem thử bài cậu thôi, trong cậu rất nghiêm túc. "

Hôm nay cô búi tóc lên cao, mái ở phía trước đã dài ra một chút, nhưng chỗ cắt vẫn như ẩn như hiện.

Càng nhìn càng giống gáo dừa, nhưng lại mang đến cảm giác thiếu nữ đầy trẻ trung.

Trước kỳ Trình Trì vẫn luôn cảm thấy kiểu mái trên lông mày rất kỳ quặc, nhất là với nữ sinh...

Nhưng hôm nay nhìn cô, anh lại thấy...

Không biết phải nói như thế nào nữa.

Âm Thư đưa tay ra nói: "Thu bài."

Trình Trì gạt đầu: "Được."

Đoạn anh đẩy bài thi đến, Nguyễn Âm Thư xích lại gần thì trợn mắt phát hiện ——

Cậu ta không phải đang làm bài, mà là vẽ một hình người trên giấy!

...

"Nhưng mà..." - lúc này con người thiếu đôn nào đó mới nói. "Tôi đang vẽ cậu, có nộp được không?"

Ở phía dưới bức tranh còn có một hàng chữ, nhưng cậu ta viết quá ẩu, Âm Thư phải nheo mắt mãi mới đọc được:

Nguyễn Nguyễn Gáo Dừa Nhỏ.

"..."

Người này... Người này...

"Bởi vì tóc của cậu, nên mới có danh hiệu này đó."" - Anh nói băng quơ.

Âm Thư bèn đưa ánh mắt lên nhìn tiếp: Nhân vật được vẽ theo kiểu chibi, gương mặt tròn lớn, hai mắt to, trên trán còn có đám tóc mái cắt nham nhở...

Nguyễn Âm Thư tuyệt không muốn thừa nhận: " Đây mà là tôi à? "

"Ai nói không phải? Không giống à."

Âm Thư cố gắng nén cơn giận xuống, nghiêng răng nói: "Một chút cũng không giống!"

Nhìn cô bây giờ như một chiếc lông chim nhỏ khuấy động lòng người.

Trình Trì đứng dậy, cúi đầu nhìn cô chăm chú.

Bởi vì khoảng cách quá gần, Âm Thư thậm chí còn thấy được đôi mắt màu hổ phách và cái mũi cao của anh.

Còn cả hai hàng mi dài.

Trình Trì dứt hai tay vào túi, sống lưng hơi cong, thanh âm phát ra vẫn còn mang theo lười biếng:

"Nhìn xem có chỗ nào không giống..."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Rất muốn (7)

Trình Trì nhích lại gần, giọng như cố tình kéo dài ra.

Nhìn chớp mắt của anh, Nguyễn Âm Thư cũng không cảm giác được chuyện gì lạ, nhưng đèn đỏ cảnh báo trong đầu thì đã bật lên rồi.

Lúc nhìn xa, cậu ta đã cười cô rồi.

Bây giờ gần như vậy, không phải cậu ta sẽ cười bẻ bụng trong phòng học chứ?

Không được, cô không cho cậu ta cơ hội đó đâu!

Nguyễn Âm Thư nghĩ xong liền lùi về sau hai bước, không muốn cho ai đó như ý: "Không, không cho nhìn."

Trình Trì híp mắt, bộ dáng chưa thỏa mãn.

Chuyện hai người kéo gần khoảng cách chỉ xảy ra trong chớp mắt, người trong lớp đều đã đi cả rồi, còn sót lại vài người cũng không nhìn về phía này. Vậy là không ai biết.

Chỉ có hai người...

Một loại cảm giác độc chiếm bất ngờ hiện lên trong lòng, Trình Trì đứng thẳng người lên.

Nguyễn Âm Thư lùi về sau mấy bước, da đầu theo bản năng run lên, cũng vừa lúc khiến cho mái trước của cô trông dễ nhìn hơn không ít.

Sau đó cô hướng mắt lên trên, ánh nhìn dịu dàng đầy vô tội, giống như đang tự hỏi có phải phần mái của mình đã ổn rồi không.

Sau khi nhìn xong, Âm Thư đặt bài thi lên bàn, ngang ngược bảo vệ ranh giới cuối cùng của mình: "Dù sao tôi cũng không giống gáo dừa chút nào cả, chỉ còn bài thi của cậu thôi đấy."

Giọng của cô vừa quyền uyển vừa nhẹ nhàng, thanh âm trong trẻo mà chậm rãi, còn nghe ra được một chút giận giữ.

Trình Trì vẫn cười, tự nghĩ nếu hai người là nhân vật manga, chắc hẳn trên đỉnh đầu cô đã có một đồng vạch đen rồi.

Ôm bài đi được vài bước rồi, bỗng Âm Thư quay đầu lại, chỉ vào bài báo mà cố gắng phản công:

"Tôi thấy cái hình này giống cậu hơn đấy."

Trình Trì khoanh tay nhíu mày: "Cậu nhìn nửa ngày bây giờ mới nói mấy lời vậy à?"

"..."

"Nói như vậy không gây war được, quá nhạt." - Trình Trì làm ra vẻ thất vọng. "Ngày khác tôi sẽ dạy cậu mắng người, gáo dừa à."

Âm Thư xoay người: "Không cần."

"Tôi không phải gáo dừa."

"Cậu so đo với cậu ta làm gì." - Lý Sơ Từ xoa bụng. "Mình đói quá, chúng ta mau đi ăn cơm đi, không là một hồi nữa không có cơm ăn đó."

Lúc này thiếu nữ mới miễn cưỡng bị đẩy ra khỏi phòng học, biểu tình trông vô cùng không tình nguyện, dường như còn muốn quay lại đại chiến ba trăm hiệp với anh.

Trình Trì cười nhìn mấy cây hoa tường tượng đang mọc ra trên đầu cô.

Quay đầu lại liền chạm phải ánh mắt của Đặng Hạo: "Cậu..."

"Câm miệng."

"...a"

///

Bị Trình Trì đặt cho cái ngoại hiệu "gáo dừa", thiếu nữ 17 tuổi Nguyễn Âm Thư cảm thấy cực kỳ không cam tâm, bèn đi mua thuốc mọc tóc.

Không biết là do lòng thành hay công hiệu của thuốc, Âm Thư ngày đêm đều đứng trước gương cầu nguyện "tóc mái thật dài!". Cuối cùng chỉ qua mấy ngày, phần mái của cô đã chạm mí mắt.

Lúc này cô mới cẩn thận bấm bụng đi vào tiệm làm tóc, cay đắng để thợ cắt tạo cho mình một phần mái hoàn hảo.

Âm Thư ngày thơ cho rằng chỉ cần mình sửa lại mái thì biệt hiệu mà Trình Trì đặt cho cô sẽ không còn nữa.

Biết đâu ngày mai gặp, cậu ta sẽ hỏi sức khỏe cô hay là ——

"Hôm nay tôi thấy cậu ở tù a05 trong tiệm cổ văn." - Câu đầu tiên Trình Trì nói với cô là như thế.

Cuối giờ học, Âm Thanh bán tính bán nghi đi vào tiệm xem thử, quả nhiên....

Tù a05 trưng bày toàn gáo nước.

...

Nguyễn Âm Thư cạn lời, không biết nên mắng hay nên khen cậu ta quan sát tốt.

Đang đứng lay hoay ở đó, cô chợt nghe một tiếng cười trầm thấp vang lên, mang theo khí thế mạnh mẽ của thiếu niên, còn cả nét cuốn hút đến kỳ lạ.

Cô đã thấy Trình Trì cười rất nhiều lần, nhưng bình thường nụ cười của cậu ta luôn mang theo sự lạnh nhạt và vô tư, không hề giống như nụ cười xuất phát từ cảm xúc thật sự mà chỉ là một cách ứng đối với người ngoài.

Nhưng giờ phút này đây, đuôi mắt của cậu ta cong cong, đôi mắt sáng lấp lánh, chắc chắn là đang cười vui vẻ thật sự.

Âm Thư ngăn người vài giây, sau đó mới kịp ngộ ra là mình lại bị cười nhạo, cảm giác đỏ ửng bắt đầu lan ra từ cổ lan lên, đến gò má cũng không tránh được, vô cùng nổi bật.

Giống như thủy triều lên, bao phủ tầng tầng lớp lớp mặt đất.

Nén giận, cô quay đầu nhìn, chỉ trong chốc lát đã phát hiện được mục tiêu.

Cô chậm rãi đưa tay lên, chỉ về phía sau lưng Trình Trì: "Tôi cũng thấy rồi."

Trình Trì tò mò quay người lại, liền phát hiện cách đó không xa là một tủ đựng đầy nhân vật truyện tranh cho trẻ con, mà tay của Âm Thư, là đang chỉ vào một con quái vật lớn màu xanh biển.

"..."

Trình Trì xoa xoa cằm, nói với vẻ vui mừng: "A, phương thức lần này có tiến bộ hơn rồi."

"Mặc dù chưa đủ lực sát thương, nhưng cũng hiểu cách thức rồi đấy."

"Chỉ là..." - Anh ngừng một chút. "Lần sau phải tìm một cái ví dụ giống hơn nha, cái kia đâu có giống tôi..."

Nguyễn Âm Thư hỏi anh: "Một chút cũng không giống sao?"

Trình Trì phát ra một tiếng đặc ý: "Tất nhiên."

"Nhưng mà tôi thấy giống lắm nha."

"..."

"Trừ màu da ra thì mắt miệng giống lắm, à, cái mũi càng giống nữa."

Trình đại thiếu gia giật mình đưa tay lên mặt, vừa sờ cái mũi của mình vừa nhìn về phía cái mũi cụt ngùn của con quái vật.

Mũi chính là bộ phận anh thấy tự hào nhất trên mặt mình: Sống mũi vừa cao vừa thẳng tắp, nếu nhìn ở góc nghiêng sẽ cảm thấy vô cùng cuốn hút, thậm chí đeo kính vào đi ra ngoài cũng sẽ được công ty nào đó gọi vào làm người mẫu đấy!

Theo lý mà nói, với tính khí như núi lửa của anh, đáng lẽ "đại hòa" đã sớm phun trào tung tóe rồi.

Nhưng Trình Trì ngược lại không cảm thấy giận giữ chút nào, còn có chút buồn cười.

Lý do đại khái là vì lúc nào cô nói chuyện cũng mang theo cảm giác vô hại, cả ánh mắt sáng như ngọc lưu ly đó nữa. Biểu tình không hề tạo cảm giác khó chịu, mà ngược lại còn giống như đang khen ngợi!

Haizz, vậy làm sao mà đi mắng người được chứ?

Trình Trì khoanh tay nhìn cô: "Gáo dừa nhỏ, không phải cậu thẹn quá thành giận rồi chứ?"

"Tôi không có" - Vành tai của cô bỗng đỏ lên đầy kỳ lạ, tay đặt bên vạt áo cũng nắm thành quyền, lời phát ra giống như đã nén rất lâu rồi: "Tôi...tôi thấy giá của nó không tệ, tránh...tránh để người ta biết nó được dựa vào hình mẫu của cậu mà làm ra..."

"Tôi lặng lẽ, lặng lẽ mua về..."

Trình Trì bật cười: "Cậu mua nó làm gì?"

"Bỏ trong học bàn." "Vừa vặn tôi cũng có hai con gấu bông mất to là lão Đường và A Cùng, bọn họ có thể bầu bạn với cậu."

Trình Trì liếc mắt nhìn cô: "Vậy cũng tốt, tôi cũng mua một cái gáo về mức nước."

"..."

"Trình Trì, sao cậu ầu trĩ quá vậy?"

Anh dừng bước, quay lại nhìn cô với vẻ mặt "ngây thơ", thanh âm phát ra nhàn nhạt:

"Là cậu chọc tôi trước."

"Tôi chọc cậu hồi nào chứ, rõ ràng là cậu...Tôi cắt tóc, cậu liền chọc..."

"Còn nhiều hơn thế nữa." - Trình Trì nhướn mày. "Cái đầu chéo chưa làm bài kia."

...

A, người này thù dai thật.

Nguyễn Âm Thư vừa nghĩ vừa đi đến mở cửa kính tủ, không nói không rằng mà ôm con quái vật đi tính tiền.

Thú bông khá lớn, cô phải cố gắng lắm mới ôm được.

"Có cần tôi giúp không?" - Anh đưa tay ra xoa xoa đồng lông tóc màu xanh. "Giúp cậu tự đem tôi về nhà tôi?"

Nguyễn Âm Thư không thèm để ý đến anh, thờ hờn hèn đem thú đi tính tiền, bộ dáng khăng khăng một mực.

Trình Trì lại lên tiếng: "Đúng rồi."

"Sao?"

"Cậu thích gáo có tua rua hay đánh đá?"

"..."

Nguyễn Âm Thư thờ phỉ phò mang thú bông về nhà, vì nó quá lớn nên cô không thể nhét vào ngăn kéo được mà chỉ có thể đặt bên cạnh cửa sổ ngay bàn học.

Cạnh cửa sổ có để rất nhiều hộp băng keo họa tiết, Âm Thư nhớ lâu rồi mình cũng không viết sổ tay, liền chọn ra vài cuộn băng keo trong đó để dán vào sổ, viết được vài câu rồi tiếp tục công việc học tập.

Việc giải đề chung kết đã đi vào những bước cuối cùng, tuy vẫn còn nhiều khó khăn, nhưng hình như Âm Thư đã tìm ra được đầu mối kết thúc.

Cuộc thi đã vào giai đoạn chạy nước rút, mọi người bắt đầu có xu hướng tách nhau ra, nhưng vẫn thường xuyên hội lại thảo luận, chỉ có Ngụy Thành tùy thời mới xuất hiện.

Chiều hôm đó, vừa lúc mọi người có mặt đầy đủ, ai ai cũng bận rộn với phép toán của mình.

Ngụy Thành phiền não quăng bút: "Không giải được...."

Hồi lâu sau, cậu ta nhìn ra ngoài cửa sổ, không có gì...K vẫn chưa đến.

"K không xuất hiện." - Ngụy Thành rầu rĩ "Không biết mấy trường kia sao rồi, chúng ta không phải về bét chứ?"

"Không vội." Triệu Bình an ừ. "Tốc độ cũng không sai biệt nhiều đâu, chỉ cần bình tĩnh giải thôi."

"Sao không vội cho được?" - Ngụy Thành phản biện. "Cậu có biết người ta đi khắp nơi tìm sinh viên xuất sắc khoa vật lý giúp đỡ không? Còn có người biết đề trước, bắt đầu giải trước chúng ta một tuần!"

"Ah, chỉ là đồn đoán thôi." - Phúc Hiền vỗ vai cậu ta. "Nếu có thì cũng là thủ đoạn tiểu nhân, chúng ta đi con đường danh môn chính phái, sao có thể mang ra so với bàng môn tả đạo?"

Ngụy Thành gạt tay Phúc Hiền ra, khề thờ dài: "Thủ đoạn tiểu nhân thì sao chứ? Ít ra người ta đạt giải."

...

Lúc Nguyễn Âm Thư trở về lớp, đã thấy Trình Trì cầm một cái Ipad trên tay, dùng bút cảm ứng viết viết cái gì đó, nghiêm túc lạ thường.

Được một lát, anh ném vật trên tay sang một bên, mệt mỏi gục xuống bàn ngủ.

Nguyễn Âm Thư cũng không để ý mà tiếp tục giải đề, lúc tan lớp thấy Phúc Hiền đi đến, đưa cho cô một phần giao hàng nhanh.

"Cậu quên mang cái này về nè."

Âm Thư rầu rĩ "A, cảm ơn, trong này là kẹo bạc hà, mình định đưa cho mọi người."

Cuối cùng lại bị Ngụy Thành quấy rối nên quên mất.

"Không sao, tôi chỉ nhắc cậu thôi."

Âm Thư mở hộp ra, đưa cho Phúc Hiền một ít kẹo.

Cậu ta thấy vậy liền nói: "Cậu đưa hộp đây tôi dọn cho."

"À không cần đâu."

"Sao vậy, cậu giữ lại à?"

Âm Thư đưa tay lên sờ mấy cái bong bóng trên bịch, nghe tiếng nổ lốp bốp thì cười:

"Dạo này giải đề tôi thấy khá nặng nề, cậu thấy cách giải này như thế nào?" - Cô viết một chút lên mặt bịch kẹo.

Bị người phía trước nói ồn, Trình Trì không ngủ được, bèn ngẩng đầu dậy.

Vừa lúc đó, Đặng Hạo đá vào một trái, la lên oang oang: "YES!"

Trình Trì liếc mắt, âm giọng như muốn giết người: "Cậu không thấy ồn hửm?"

Đặng Hạo:???

Một hồi sau, Phúc Hiền cầm tờ giấy đi, trước khi đi còn nói: "Tôi sẽ về xem thử."

Trình Trì "xuyt" một cái.

Xem cái rắm!

Trên tay Âm Thư vẫn còn một phần giấy, vừa vẫy tay chào Phúc Hiền thì giấy đã bị cướp đi.

Cô ngơ ngác nhìn Trình Trì.

"Vì sao không cho tôi?"

"Gần đây tôi cũng thấy áp lực."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Rất muốn (8)

Áp lực lớn?

Nguyễn Âm Thư nhìn anh đầy ngờ vực, thanh âm mềm mại ngọt ngào: "Áp lực chỗ nào?"

Trình Trì: "Ngủ không ngon, áp lực lớn."

Nguyễn Âm Thư quan sát mắt anh một chút.

Còn nhớ lần đầu nhìn thấy Trình Trì, hình như lúc đó cậu ta cũng thức trắng mấy ngày, nhưng một chút vết đen cũng không có, cô thật sự rất ghen tị.

Còn bây giờ, tuy trong mắt người khác thì thần sắc của cậu ta rất tốt, nhưng không hiểu vì sao mí mắt lại thoáng xanh, cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Trình Trì mệt mỏi á? - Âm Thư thật sự không nghĩ ra được lý do.

Mặc dù không biết lời anh có thể tin được mấy phần, nhưng Âm Thư vẫn hỏi: "Sao lại ngủ không ngon?"

"Cậu sai rồi."

Trình Trì không trả lời nhưng Đặng Hạo đã thay phần: "Ngủ không ngon gì chứ, căn bản là mấy ngày nay anh Trì đều không ngủ, toàn phải lên lớp ngủ bù."

Nguyễn Âm Thư khựng người mấy giây.

Đối với cô, ngủ là một công việc vô cùng quan trọng, vì thế dù có bận đến mấy cô cũng phải ngủ đủ giấc. Mà một khi đã ngủ không được, thì tâm trạng cũng sẽ tệ theo.

Cô thật sự không hiểu.

"Cậu bận bịu chuyện quốc gia đại sự à?"

"Không biết, chắc so với cái đó còn bí ẩn hơn, suốt ngày cầm Ipad lướt lướt, ai mà biết cậu ta làm gì?" - Đặng Hạo nhanh mồm nhanh miệng.

Trình Trì nhướn mày nhìn anh ta: "Muốn biết tôi làm gì?"

Lúc này bỗng dưng Đặng Hạo cảm giác được nguy cơ gì đó, nhưng lòng bất quái vẫn hại anh ta mở miệng, nói với vẻ đồn đồn đoán đoán: "Chắc chắn không phải chơi game, còn không vì sao không dám đưa tôi thấy? Chúng ta là anh em, có chuyện gì cứ nói đi, chúng tôi sẽ không cười đầu mà..."

Trình Trì lia đến một ánh mắt sắc như dao: "Còn muốn đầu nằm trên cổ không?"

Đặng Hạo rút cổ: "Muốn muốn muốn."

Lúc hai người phía sau trò chuyện, Âm Thư dùng nghe một lát rồi lại tiếp tục làm đề.

Thời gian gấp rút, cô phải giải ngay.

Mặc dù tốc độ giải của Âm Thư không phải là nhanh nhất, nhưng quá trình lại tốt nhất, rất chắc chắn, trước mắt cũng chưa sai sót gì nhiều.

Ngụy Thành thì làm đề tương đối cẩn thận, nhưng lòng lại nôn nóng, cuối cùng khi nhìn lại liền phát hiện ra mình đã đi vào ngõ cụt —— không biết là do mình làm sai, hay vì lòng hiếu thắng quá mức.

Cậu ta càng hoảng thì càng bận, càng bận lại càng hoảng, cuối cùng cứ đi qua đi lại trong phòng, không biết phải giải quyết như thế nào cho tốt.

Bảo anh ta đổi cách? Không thiết thực...Còn kiểm tra lại bài thi sao? Không thể, quá nhiều chi tiết!

Một lòng nôn thán, làm sao đủ tâm tư để làm tí mĩ nữa?

Nguyễn Âm Thư thì ngược lại, rất thuận lợi, K cũng ném máy bay xuống. Cô viết lên vài chữ, nửa tiếng sau mới có hồi âm.

Lần này không gấp máy bay nữa, bởi vì nội dung quá nhiều, tràn cả ba tờ A4

Nguyễn Âm Thư há hốc.

Triệu Bình cũng nhìn thấy: "Trời ạ! Cái gì đó?"

"Sao sao?" - Ngụy Thành áp tới. "Nhiều như vậy à?"

"Còn thiếu một chút." - Tim của Âm Thư đập thình thịch: "Bên trong có nhiều chỗ mấu chốt, còn giải đại khái vài bước, nhưng mà còn sót lại một ít... Hẳn là K cũng chưa nghĩ ra."

Mặc dù K chỉ cần nửa giờ để ném xuống, nhưng muốn giải đến mức này, chắc chắn phải tốn không ít thời gian.

Cô liền mượn smartphone của Triệu Bình để chụp hình gửi qua cho Lý Sơ Từ, bản tỏ sự vui sướng của mình.

Ngụy Thành vẫn cầm giấy nhìn nhìn, hồi lâu sau mới mở miệng: "Vậy...phải làm sao nữa? Chúng ta giải tiếp như thế nào?"

"Tôi cũng không biết đâu, suy nghĩ thôi." - Triệu Bình gõ sỗ tay. "Bây giờ chúng ta cũng nhanh hơn rồi, không chừng hai ba ngày nữa sẽ giải xong."

Nguyễn Âm Thư im lặng không nói mà chỉ chống cằm ngẩn người... Ngay lúc đó, như nghĩ đến điều gì, cô liền cầm bút lên viết.

Hiện tại trong phòng chỉ có ba người, hai người kia đều bận việc.

Triệu Bình mãi miết với cách giải của mình, Ngụy Thành lại không biết phải làm gì, cuối cùng toàn bộ hy vọng đều đặt lên vai Âm Thư.

Một lát sau, cô buông bút: "Tốt lắm"

Triệu Bình: "Làm ra rồi?"

"Chắc là vậy á." - Nguyễn Âm Thư cười. "Đội mọi người đến rồi chúng ta bàn luận."

Triệu Bình: "Cho tôi xem thử được không?"

Ngụy Thành đã đoạt lấy: "Cho tôi nhìn chút!"

Nguyễn Âm Thư giải theo hướng của K, quả thật đã đúng chìa khóa... chỉ còn thay số liệu vào nữa thôi.

Ngụy Thành kích động đến mức run rẩy, hai mắt tròn to, âm giọng cũng cất cao lên, cầm tay Nguyễn Âm Thư mà lắc.

"Chờ bọn họ đến, chúng ta sẽ dùng cách của cậu đi! Cậu giải được rồi, chẳng lẽ còn phải chờ người khác?"

Tay bị đau, Âm Thư vội rút ra: "Lỡ may có vấn đề gì thì sao? Hay là hai người kia cũng giải được. Chúng ta là một đội, trước tiên phải thống nhất rồi mới quyết định chứ?"

"Vậy còn phải chờ bao lâu nữa..."

"Không lâu đâu, cậu gấp như vậy làm gì?" - Triệu Bình lên giọng khuyên can: "Cậu ấy cũng vừa làm ra thôi, chúng ta phải xác nhận đã, cũng không mau được, sớm nhất là sáng mai..."

"Các cậu thật bình tĩnh nhĩ?"

"Chúng tôi không phải không nôn nóng, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, nếu không thì sao ngày nào cũng ở đây giải? Chúng ta tốn nhiều công sức như vậy, lỡ may lần này không đúng, chẳng phải mất nhiều hơn được hay sao? Trước tiên phải bình tĩnh đã."

Ngụy Thành ngồi xuống: "Khi nào họ đến?"

"Chiều nay. Chúng ta nhất định là nhóm xong nhanh nhất, cậu đừng lo nghĩ nữa."

Triệu Bình vừa nói xong thì ở bên này, Âm Thư đã bắt tay vào thay số liệu, Ngụy Thành ngồi một lát rồi nói: "Vậy tôi về phòng học nghỉ đây."

"Được." - Triệu Bình nói "Nhớ quay lại sớm, chúng ta còn phải thảo luận nữa."

Công thức của Âm Thư mặc dù khá ổn, nhưng cũng cần phải sửa nhiều, cuối cùng 6 giờ rưỡi chiều, hai người còn lại cũng có mặt.

"Tôi đúng lúc lắm." - Triệu Bình chỉ về phía cô. "Âm Thư giải ra rồi, các cậu xem thử đi, nếu đồng ý thì chúng ta hoàn thành phần giải đề."

Phúc Hiền đặt túi xuống, ánh mắt lóe lên kinh ngạc và vui sướng: "Giỏi quá!"

"Các bạn có cách nào khác không?" - Âm Thư hỏi.

"Không có, tụi này còn chưa giải được."

Phúc Hiền và Giang Dị nhìn qua cách của Âm Thư một lát rồi gật đầu, 4 người nhanh chóng thống nhất sẽ dùng cách của cô, mỗi người độc lập giải một lần sau đó so kết quả để đảm bảo không ra sai.

Mọi người hào hứng vén tay áo lên, chuẩn bị "một đêm thức trắng".

"A phải rồi, Ngụy Thành đâu?"

"Về lớp nghỉ rồi, lát nữa tôi gọi cho cậu ta sau."

...

Mọi người chờ hơn hai tiếng vẫn không thấy người đến, Giang Dị sốt ruột đứng dậy, nói: "Tôi đến B3 tìm cậu ta."

Hồi lâu sau, cậu ta thở hồng hộc trở lại: "Bạn bè cậu ta nói cậu ta không thoải mái nên về nhà nghỉ rồi."

"Vậy phải làm sao đây?"

"Chờ một lát rồi gọi điện thoại hỏi cậu ta đi." - Nguyễn Âm Thư đứng dậy. "Hôm nay chúng ta phải thức đêm rồi, mọi người có đói không?"

"Sao không đói được, bây giờ bụng tôi đang biểu tình này."

Âm Thư mỉm cười: "Vậy ra ngoài ăn lẩu đi, mình mời."

Cách trường học không xa có một tiệm lẩu, thức ăn cũng không tệ lắm, nhất là com tối.

Nguyễn Âm Thư nhìn vào bên trong, phát hiện ra chỉ còn một bàn trống.

"Nhanh lên đi, hết chỗ ngồi rồi."

Bốn người vội vã đi vào trong, chờ Nguyễn Âm Thư hô hấp xong, nhân viên quán lẩu mới hỏi: "Quý khách đi mấy người ạ?"

Cô bèn nhón chân lên để xác nhận, chờ một chút... Sao lại có đến 4 cái đầu?

Chữ "4 người" bị nghẹn ở cổ họng, Âm Thư bình tĩnh lại liền định phải ánh mắt của Trình Trì không biết từ đâu chui ra.

Nguyễn Âm Thư rũ mắt, hỏi: "Cậu cũng đến ăn lẩu sao?"

Anh đáp nhẹ: "Ừ."

"Một mình?" - Đây không phải là cấp độ 5 của "cô đơn" sao?

(Sel: Các cấp độ của cô đơn bao gồm:

Đi siêu thị một mìnhĐi KFC một mìnhĐi cafe một mìnhĐi xem phim một mìnhĐi ăn lẩu một mìnhĐi Karaoke một mìnhĐi ngắm biển một mìnhĐi công viên giải trí một mìnhĐi bệnh viện phẫu thuật một mình

Các bạn đang ở mức nào? Sel ở mức độ 4 á)

"Có vấn đề? Một người không phải sẽ ăn được nhiều hơn à?" - Trình Trì mỉm cười hỏi ngược lại.

Nguyễn Âm Thư lắc đầu, lại nghe phục vụ hỏi: "Hai vị không đi cùng nhau ạ?"

"Ừ, chúng tôi bên này 4 người, cậu ta một mình."

Nhân viên phục vụ khó xử: "Nhưng bên em chỉ còn một bàn thôi."

Trình Trì đến ăn một mình, chắc hẳn là rất thèm lẩu.

Còn 4 người các cô, đi đâu cũng được.

Nghĩ như vậy nên Âm Thư mới nói: "Vậy để chúng tôi đi."

Mọi người còn chưa kịp gạt đầu thì Trình Trì đã chen vào: "Một mình tôi bắt các cậu phải đi, có phải quá ngang ngược không?"

Nguyễn Âm Thư dờ khóc dờ cười, cậu còn chưa đủ ngang ngược à?

"Vậy..."

"Đề tôi đi là được." - Anh nói dứt khoát.

Nguyễn Âm Thư ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy anh mắt anh đang bay về nơi xa xăm nào đó, còn bắt đầu nói lảm nhảm: "Lúc nào cũng một mình đón xe đi ăn lẩu, sau đó lại đón xe trở về..."

Cô bèn nhìn theo ánh mắt anh, chỉ thấy phía trong góc có một nam sinh đang ngồi ăn lẩu một người, nồi lẩu nghi ngút hơi nóng, một bàn bày vô số thức ăn nhưng không khí lại buồn tẻ cô độc.

"..."

Trình Trì nhấc chân lên: "Tôi đi đây."

Trong đầu Âm Thư bắt đầu tấu lên một khúc ca sầu thảm, vừa vặn kết hợp với bóng lưng của Trình Trì trong thời khắc đó liền tạo thành một cảnh tượng cô độc đến bi thương... Nguyễn Âm Thư dấy lên cảm giác không đành lòng..

Cô bèn gọi anh: "Vậy chi bằng..."

"Ừ" - Cô còn chưa nói hết câu, Trình Trì đã quay sang nói với giọng nhàn nhạt: "Vậy tôi sẽ cố gắng ngồi ăn chung với các cậu."

Nguyễn Âm Thư:???

"Tôi còn chưa nói gì mà."

Trình Trì ngồi phịch xuống một cái ghế trống, còn thuận thế bấu môi: "Cậu chưa nói hết à? Vậy tôi nghe lầm rồi?"

"..."

Nghe lầm còn ngồi xuống tự nhiên như vậy, có phải cậu tập nhiều rồi không?

Nguyễn Âm Thư đờ người vài giây, sau đó cũng gọi mọi người cùng ngồi xuống, cô mới nhỏ giọng hỏi: "Trình Trì ngồi đây các cậu không có ý gì chứ?"

"Tôi ở đây thì sao?" - Trình Trì hỏi. "Sẽ ăn thịt các cậu à?"

Triệu Bình giật nảy người.

Nguyễn Âm Thư quay đầu: "Cậu đừng khó chịu vậy, chút nữa chúng tôi còn phải làm đề, bầu không khí cần phải thoải mái."

Danh tiếng của cậu ta lớn như vậy, ban đầu cô tiếp xúc cũng sợ muốn chết, nói gì đến những người bên cạnh.

Trình Trì chống cằm ra vẻ không quan tâm, nhưng âm giọng cũng đã dịu đi không ít: "Được rồi, lời của cán bộ lớp tôi nào dám không nghe."

Nói xong, anh đứng dậy.

Âm Thư: "Làm gì vậy?"

"Đi lấy gia vị cho không khí thoải mái bớt "

"..."

Trình Trì vừa đi, mấy người còn lại đều thở phào nhẹ nhõm.

"Các bạn đừng sợ, cậu ta không làm gì đâu. Thả lỏng đi, lát nữa chúng ta còn phải giải đề."

Phúc Hiền cười lớn: "Không không, lần đầu tiên gặp mặt đại ca Nhất Cao, phấn khích thôi."

Nguyễn Âm Thư suy tư: "Tôi phải đem áp lực từ cậu ta biến thành động lực cho các bạn."

"Hử?"

"Ừm... Lát nữa tôi bảo cậu ta nướng cho các bạn mấy xiên thịt dê được không?

Triệu Bình run run.

Bảo Trình Trì đưa thịt dê xiên cho tôi? Xiên dê hay xiên luôn cả tôi hả?

Nguyễn Âm Thư cảm thấy như vậy rất tốt, bèn đứng dậy đi tìm Trình Tri ở bên khu gia vị.

Cô lấy một cái đĩa lớn, chuẩn bị làm nước chấm thì phát hiện cạnh Trình Tri xuất hiện một nữ sinh.

Trong tay cô nàng là một mâm nước sốt và thịt trâu vò viên, hướng tới quần áo của anh mà trượt chân té ngã.

Chẳng qua là Trình Tri hình như đã liệu trước bèn lùi về sau, tránh được một thảm án. Nhưng mà giày vẫn không tránh khỏi "con mưa nước chấm"

"Xin, xin lỗi, làm đổ lên giày bạn rồi...Bạn cho tôi Wechat nhé, tôi bồi thường..."

"Không cần." - Chưa đợi cô nàng nói xong, Trình Tri đã quay người đi tìm giày.

Nguyễn Âm Thư không biết phải nói thế nào, chỉ có một cái Wechat thôi mà phải tốn công sức như vậy, chỉ tiếc...

Vừa đi vừa nghĩ, không ngờ đụng phải Trình Tri. Vì tránh để bản thân trở thành "người bắt chuyện số 2", Âm Thư cố gắng giữ cái đĩa trong tay mình, cánh tay về nửa vòng trên không trung. Nhưng mà động tác khó khiến cô lao đảo tiến về phía trước, đỉnh đầu vô tình chạm vào nút áo của ai đó, cánh tay vẫn còn duy trì động tác giờ lên cao.

Xúc cảm bất ngờ khiến cô bối rối, thề chết cũng không động.

Không ngoài dự đoán, Trình thiếu gia hỏi:

"Muốn ôm tôi cứ việc nói thẳng, đâu cần phải múa may nhiều như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Rất muốn (9)

Thanh giọng không cao không thấp của thiếu niên truyền vào tai, cuối cùng Nguyễn Âm Thư cũng tìm được thăng bằng, sống lưng vững vàng trở lại.

Cô lui về sau hai bước, rồi ngẩng đầu, cau mày, con ngươi đen nhánh nhuộm đầy ưu tư: "Cậu đang nói gì vậy?"

Cô hoàn toàn không muốn cái gì đó, cậu ta nghĩ nhiều rồi!

Trình Tri đáp: "Không có gì, vừa nãy nhận lầm người thôi."

Một chút chân thành cũng không thấy, chẳng đáng tin!

Nguyễn Âm Thư miễn cưỡng không nói gì nữa, dù sao cậu ta cũng bị bắt chuyện quá nhiều nên để lại di chứng thôi.

Lúc này mới chợt nhớ ra mình còn đang cầm đồ, cô vội vã nhìn xuống xem thử phần nước sốt có bị tràn ra hay không.

May quá, đổ không nhiều lắm, chỉ dính ở đuôi ngón tay của cô thôi.

Nguyễn Âm Thư rút giấy lau tay, Trình Tri ở phía sau cũng rút giấy, nhưng là cúi xuống lau giày. Lúc này anh mới quay trở lại với "nghiệp lớn nước tương."

Tiếng nhạc trong quán rất du dương, là một bản tình ca buồn. Nguyễn Âm Thư dựa theo trí nhớ để khắc họa lại giai điệu, động tác trên tay cũng không dừng, cầm mâm nước tương quay trở về.

Không có ai nói gì, chỉ có tiếng đồ sứ va vào nhau lanh lảnh, máy điều hòa không khí chậm chậm tỏa ra hơi lạnh. Có tiếng huyền não đầu đó rất xa, đều không ảnh hưởng đến mọi người.

Thêm thành phần cuối cùng vào nước chấm xong, Nguyễn Âm Thư buông muỗng, lúc này mới thắc mắc: "Phải rồi, ban nãy cậu nhận nhầm tôi thành ai vậy?"

"..."

Đợi vài giây không nghe được câu trả lời, Nguyễn Âm Thư bèn chuyển sang đề tài mới: "Thật ra tôi đến tìm cậu là có chuyện muốn nói."

"Phải không?"- Nghĩ đến cảnh tượng "nước chấm" ban nãy, Trình Tri khẽ nhướn mày, thân nhiên nói: "18xxxxx4785."

"Cậu đọc cái gì vậy?"- Nguyễn Âm Thư bỗng cảm thấy lời của Trình Tri toàn là kỳ quái, nhưng cũng không để ý: "Bởi vì bạn trong tờ làm đề đều sợ cậu, cậu phải làm cái gì đi chứ?"

....Vậy là không phải hỏi Wechat của tôi?

Trình Tri khó chịu: "Cái gì?"

"Ví dụ như...Nướng thịt dê xiên cho mọi người, kích lệ tinh thần một chút?"

Trình Trì cảm thấy chuyện này còn "ảo diệu" hơn cả chuyện xin được Wechat của anh.

Cô ấy nói cái gì? Bảo anh xiên thịt cho người khác dùng?

Mà Nguyễn Âm Thư lại nhìn anh với vẻ đầy nghiêm túc: "Dù sao lần đầu gặp mặt tôi cũng thấy sợ cậu lắm, lát nữa chúng tôi còn phải thức khuya giải đề, tâm trạng khó chịu mà."

Trình Trì vốn muốn "thức tỉnh" cô, nhưng chạm phải ánh mắt sáng lấp lánh của Nguyễn Âm Thư, thấy rõ chút sợ hãi ban đầu đã được thay thế bằng háo hức.

Giống như từ lúc bắt đầu cô đã không sợ anh rồi, giao tiếp với anh như những người bình thường, thậm chí còn yêu cầu anh nữa.

Không rõ lắm cảm giác gì ập đến, nhưng lời cự tuyệt của anh bị mất kẹt trong cổ họng. Trình Trì vòng vo nửa ngày, cuối cùng lời biến thành: "Lần sau không được phá lệ."

Ánh sáng trong đôi mắt yêu kiều của thiếu nữ hơi nhạt đi, nhưng cô mỉm cười rất nhanh, mi mắt cong cong như hai vầng trăng khuyết: "Nhất chí!"

Trên bàn có khá nhiều thịt dê, Nguyễn Âm Thư ngồi bên cạnh Trình Trì, giữ tư thế: "Dâng thuốc lá cho lão đại" mà đưa thịt qua cho anh.

Trình Trì cầm lấy, bắt đầu nướng thịt trên bếp lửa.

Con người này toàn thân đều là "mùi địa ngục", lúc anh chăm chú nướng thịt cũng không có ai dám lộn xộn, nhất là ba học sinh giỏi ngồi đối diện chỉ có thể trơ mắt nhìn anh.

Mấy chục giây sau, Trình Trì gấp thịt dê ra, dùng khuôn mặt với hệ thống cơ "nghìn năm không đổi" mà lẳng lặng bỏ thịt dê vào trong chén Phúc Hiền.

Cảm giác như tù nhân sắp chết được ban cho bữa ăn cuối cùng vậy.

Phúc Hiền:??? Chuyện gì xảy ra đây? Chẳng lẽ trong thịt có độc nên cậu ta cho mình ăn trước để mình nhanh im miệng một chút? Nãy giờ mình có nói tiếng nào đâu? Help! Help!

Miếng thịt thứ hai lọt thỏm vào chén của Giang Dị.

Giang Dị: A a a, chẳng lẽ hôm nay tôi cũng phải chết sao?

Miếng thịt thứ ba bay vào chén Triệu Bình.

Triệu Bình: Cướp thịt dê của lão đại, mình sắp chết rồi huhu

Nguyễn Âm Thư ngồi một bên lại vui vẻ cười vừa ăn, nhìn sự trầm mặc của mọi người mà gấp thịt bỏ vào chén mình: "Sao các bạn không ăn đi? Đây là chút khích lệ tinh thần đặc biệt mà tôi chuẩn bị cho các bạn đó, các bạn có biết sau khi ăn thịt dê này xong sẽ thấy thế nào không?"

Nhân vật tự hỏi tự trả lời nào đó còn chưa nói hết, thì Phúc Hiền đã nói với điệu bộ run lấy bầy: "Ăn thịt này xong, chúng tôi còn có sau này à?"

"..."

Phút giải lao đi ăn lẩu đã xong, cũng phần nào giúp mọi người nói lòng được căng thẳng, cả đám lại quay trở lại phòng học giải đề.

Lúc chia tay ở tiệm lẩu, Nguyễn Âm Thư nhìn theo hướng đi ngược lại của Trình Trì: "Cậu đi đâu vậy?"

Lão đại nào đó nãy giờ "nướng thịt khích lệ": "Mệt rồi, về ngủ."

///

Bốn người lại quay về phòng học nhóm

Trên đường đi, người được xem là có quan hệ ổn nhất với Ngụy Thành-Giang Dị được phân công liên lạc với cậu ta.

Nguyễn Âm Thư nhỏ giọng nhắc, có đôi phần khẩn trương: "Chi bằng chúng ta đi vào phòng đã rồi hẵng gọi? Trên sân trường mà sử dụng điện thoại, bị bắt gặp có khi nào bị tịch thu không?"

"Đừng lo, bây giờ thầy cô đều về cả rồi, tan học không ai quan tâm đâu mà."- Giang Dị cười nhìn cô.

Đầu dây bên kia cứ reo mãi nhưng không thấy người nhận, đợi đến tận lúc chuẩn bị tắt máy thì bên kia mới nói: "Alo, alo, alo?"

Điện thoại bật loa ngoài, tiếng nói văng vẳng không khỏi khiến bốn người càng sốt ruột hơn.

"Là tôi, Giang Dị đây."

"Có gì sao?"

"Sao cậu còn chưa tới nữa? Tôi nghe mấy đứa cùng lớp cậu bảo là cậu thấy không khỏe, nên đi về trước rồi?"

Bên kia ho khan vài tiếng: "Ừm... Là thế này... Không thoải mái nên xin nghỉ sớm."

"Vậy đề chung kết phải tính sao đây? Cậu đã giải chưa?"

"Các cậu làm đến đâu rồi?"- Ngụy Thành hỏi.

"Ừ thì... Dùng cách của Âm Thư, bây giờ chúng tôi đang xem lại lần nữa, kiểm tra kết quả cho chắc."

"Hiểu rồi "- Ngụy Thành ở đầu dây bên kia im lặng một lúc. "Các cậu khi nào mới xong?"

"Không biết, chắc phải sáu bảy giờ sáng mai."

Nguyễn Âm Thư lên tiếng: "Bạn không khỏe à? Không sao, sáng mai chúng tôi xem xong gọi cho bạn. Mọi người lại xét một lần nữa."

Những người còn lại gật đầu rồi rít.

"... Được, nhớ gọi cho tôi đấy."

Giang Dị: "Yên tâm đi, tội này không quên đâu."

Sau khi cúp điện thoại, mọi người nhanh chóng trở về phòng, tiếp tục công việc còn dang dở.

Mấy tiếng nặng nề trôi qua, Nguyễn Âm Thư xoa xoa hai vai, nhìn đồng hồ một cái —— đã mười hai giờ ba mươi bảy phút rồi.

"Mọi người có mệt không?"- Cô hỏi.

"Không, còn cố được."

"Ừ, tiếp tục đi."

"Âm Thư, nhìn kia... Hình như bên ngoài có máy bay giấy!"

Không thể nào!

Nguyễn Âm Thư quay đầu, lập tức phát hiện bên cửa sổ trống không có treo một chiếc máy bay.

"Bao lâu rồi?"- Cô hỏi.

"Không biết nữa, tôi vừa mới thấy thôi, nhưng chắc cũng lâu rồi đó."

Nguyễn Âm Thư không tin K vẫn còn ở đây, liền viết chữ hỏi: "Cậu còn ở đây sao?"

Rất nhanh đã thấy người nhắn lại: Ừ.

Cuộc trang tài đối với mọi người mà nói, đã đến kỳ kết thúc rồi. Nguyễn Âm Thư cân nhắc rất nhiều thứ, cuối cùng hỏi K: "Chúng tôi sắp xong rồi, nhờ có sự giúp đỡ của cậu trong thời gian qua cả, không biết phải cảm ơn cậu thế nào đây?"

K nói: Không cần.

Cô lại đề nghị: Hay là tôi đề nghị thêm tên cậu vào nhé, tiền thưởng chia đều?

K: Không cần, thuận tay thôi.

Đã đến nước này, Âm Thư cũng không biết phải làm gì nữa: Được rồi, sau này có gì cậu cứ đến tìm chúng tôi nhé, lúc nào cũng được hết. Nguyễn Âm Thư, Triệu Bình và Phúc Hiền B1, Giang Dị B2 và Ngụy Thành B3. Mà bây giờ cũng trễ lắm rồi, sao cậu chưa về nhà nữa?"

K: Không mệt.

Lại có người không mệt sao? - Nguyễn Âm Thư vừa nghĩ vừa ngáp, hai mắt cũng cháy lệ... Chắc lúc này Trình Trì đã sớm thẳng cẳng rồi nhỉ?

Sáu giờ sáng, đại công cáo thành. Mọi người ríu rít ôm nhau, mặc dù ai cũng kiệt sức nhưng lại vô cùng phấn khích.

Giải được phần đề khó như vậy, cảm giác thật đặc ý!

Bốn tờ giấy được gộp lại một chỗ, kết quả ra y hệt nhau.

"Không có vấn đề gì đâu."- Triệu Bình nói: " Chắc chắn là nó rồi!"

Giang Dị vron vai: "Đề tôi gọi cho Ngụy Thành."

Nguyễn Âm Thư thức trắng một đêm, bây giờ đã sớm gục đầu lên bàn.

Giang Dị đứng lên, gọi cho Ngụy Thành: "Ê, tỉnh chưa?"

"Các cậu xong chưa?"

"Rồi."

"Khi nào?"

"Mới xong thôi, lát nữa có thể nộp cùng nhau." "Cậu có đến không, cùng nộp luôn?"

"Hôm nay tôi cũng không đi học được."- Ngụy Thành nói. "Để tôi nộp cho."

Giang Dị hơi ngần ra một chút, cuối cùng nói: "OK, bây giờ bọn này gửi kết quả qua. Cậu vào trang chủ nhấn thi theo tổ, mã số của chúng ta là 77567."

"Ừ."- Bên kia nói, không hiểu sao lại bỗng ngập ngừng: "Các cậu... Chú ý thời gian, tôi cúp đây."

Điện thoại bị ngắt, Phúc Hiền nói: "Ngụy Thành cũng chẳng làm gì cả, ngồi mát ăn bát vàng chờ chúng ta dâng thành tích lên trước mặt cậu ta."

"Biết sao được, trời sanh tánh thôi."- Triệu Bình kéo ghế ngồi xuống. "Được rồi, chúng ta cùng xác nhận bằng điện thoại đi."

Nguyễn Âm Thư không mang điện thoại theo, vì thế đợi người khác làm xong cô mới xác nhận được.

"OK, mình xong rồi."- Phúc Hiền đưa máy cho cô.

Nguyễn Âm Thư mân môi, nhận lấy điện thoại. Cô rất vui vì kỳ thi cuối cùng cũng qua, thật mệt.

Nhanh chóng hoàn thành, như trút được gánh nặng vậy.

Haizz, lát nữa còn phải đi học.

Cô còn đang suy tư thì mấy người bên cạnh đã đứng lên: "Đói quá, bây giờ tôi ăn cả con trâu cũng được ấy."

"Đi đi đi, đi ăn sáng nào!"

"Âm Thư, cậu đi cùng chúng tôi hay là chúng tôi mang về cho cậu?"

Nguyễn Âm Thư rất muốn ở lại ngủ, nhưng dạ dày cô đang reo lên theo thói quen, đành phải nói: "Để mình đi."

Bốn người cùng đến căn tin, ba nam sinh còn rất vui vẻ bàn luận về giải thưởng.

"Tôi nói chắc chắn chúng ta sẽ có giải!"

"Khẳng định luôn, tôi thấy chúng ta làm xong rất sớm!"

Nguyễn Âm Thư im lặng gặm bánh mì, trong tay cầm sữa, mắt vẫn còn lim dim như muốn gục xuống.

Công việc "lắp dây" dạ dày đã xong, bốn người đi dậy đi sửa soạn, chuẩn bị về lớp học.

Nguyễn Âm Thư phải đi mua cà phê để tỉnh táo hơn.

Lúc đi qua sân bóng rổ, phát hiện ra mới sáng sớm có người đang chơi.

Là Trình Trì và đám bạn hữu của cậu ta.

Trình Trì mặc một cái áo thun tay kẻ ô, dáng người cao ngất.

Tóc mai ướt sũng, không biết là do mồ hôi hay cậu ta vừa đi tắm.

Anh vừa đánh bóng vừa đến chỗ cô chào hỏi, mặt mày đều hiện lên nét hăm hở, trái ngược với vẻ lơ mơ của cô sáng nay:

"Sớm thế, gạo dừa."

"Sao các cậu chơi bóng sớm vậy?"

Có tiếng bóng va vào mặt sân, Trình Trì thờ ơ đáp: "Tối hôm qua ngủ no rồi."

Chào Trình Trì xong, lúc trở lại phòng học, Nguyễn Âm Thư liền thấy một tờ giấy được treo lơ lửng ngoài cửa sổ.

Cô khê thờ dài, đoạn rút tờ giấy xuống, viết lời cảm ơn lần nữa.

Không bao lâu sau, tờ giấy bị rút đi.

Triệu Bình, Giang Dị và Phúc Hiền lục đục rồi đi trước, chỉ còn Nguyễn Âm Thư vì động tác chậm nên ra ngoài cuối cùng, cô cầm cả phê trên tay, đeo cặp lên từ từ ra khỏi cửa.

Động tác của cô vô cùng yên tĩnh, trong phòng học không có chút tiếng động nào trừ âm thanh gió vỗ vào rèm cửa.

Lúc đi gần tới cầu thang, dường như cô thấy có bóng người lấp ló chỗ khúc cua.

Người đi quá nhanh, cái gì cô cũng chưa thấy được. Nhưng tay áo của người đó, dường như có hoa văn kẻ ô...

Hình như cô đã gặp ở đâu rồi?

Âm Thư ngần ra.

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Rất muốn (10)

Cổ tay có hoa văn kẻ ô, hình như giống kiểu áo của Trình Trì.

Ánh mắt của Âm Thư luống cuống rơi vào khúc ngăn giữa tầng cô đang đứng và tầng bên trên.

Nơi đó đã sớm không còn người, chỉ có phần tay vịn sần cũ được ánh nắng rơi vào sáng rực rỡ.

Cô chậm chậm xoay người, uống một ngụm cà phê, đoạn mới đóng cửa phòng học lại.

Lúc xuống lầu, tâm trạng cô vô cùng hoảng hốt, không biết có phải do cà phê và cơn buồn ngủ đang "đấu tranh quyết liệt" trong đầu mình hay không, mà đầu cô như đang ở giữa kỳ Bigbang.

(Sel - Bigbang: Vụ nổ được xem là khai sinh ra vũ trụ)

Sân bóng rổ vẫn có tiếng chuyển bóng ồn ào, Âm Thư đứng từ xa nhìn sang, liền phát hiện Trình Trì đang chạy giữa, tay đập bóng, chuẩn bị vượt qua Đặng Hạo.

Lúc cô đi ngang đó, vừa lúc Trình Trì chuyển tới một hàng ghế cách đó không xa để nghỉ ngơi, vẫn còn thờ đốc vì mệt.

Rõ ràng Đặng Hạo cũng vừa chơi xong, toàn thân cũng tắm mồ hôi, từ mặt đến tận chân. Cậu ta hỏi: "Đại biểu Ngừ Văn, sao cậu lại đến đây?"

Đôi con ngươi của Âm Thư khẽ đảo, cảm giác như cơ thể và suy nghĩ của mình như không được chính mình điều khiển nữa, ánh mắt mơ hồ rơi vào trên người Đặng Hạo: "Nãy giờ các cậu vẫn chơi bóng ở đây sao?"

"Đúng thế, sao vậy?"

"...Trình Trì cũng thế?"

Đặng Hạo quay đầu nhìn ai đó: "Tất nhiên, không thì cậu ta đi đâu được?"

Thật sao?

Mí mắt của Âm Thư khẽ nâng lên, cô nhẹ nhàng nói: "Chỉ... Chỉ... Chỉ ở đây thôi sao? Không đi đâu cả à?"

"Dạ.... Đúng rồi thưa cô"- Đặng Hạo cau mày vui vẻ "Mà có chuyện gì cơ?"

"Không có gì, xem như tôi hoa mắt đi." - Âm Thư lắc đầu, chắc là vì ngủ không ngon nên giọng khá yếu ớt.

"Cậu qua đây, chúng ta nói nhỏ thôi... Cuối cùng là có chuyện gì?"

Đặng Hạo vừa nói vừa xit lại chỗ cô.

Bỗng từ đâu đó, một trái bóng rổ "tông" vào lưng của Đặng Hạo, đi kèm theo là giọng nói lười biếng của Trình Trì: "Đại biểu gáo dừa đến chỗ của bọn tôi làm gì đấy?"

Người nào đó bị đập trúng thì bực bội tránh sang một bên.

Nguyễn Âm Thư nhìn về phía Trình Trì, gương mặt anh vẫn tự nhiên như cũ, gương mặt "vạn năm không đổi."

Cô mở miệng, cũng không quan tâm anh có nghe được không: "Hình như ban nãy tôi nhận lầm người rồi."

Trình Trì nheo mắt: "Cái gì? —— không nghe gì hết?"

Âm Thư mân môi, cười nhẹ, cũng không trả lời lại mà chỉ nói: "Các cậu nhớ vào lớp sớm một chút, tôi đi trước đây."

Hôm nay cũng không biết vì sao mà cô không tìm được đường nữa, thiếu chút đã đi vào B2, cũng may là cô kịp tỉnh lại.

Vất vả lắm mới vào được lớp, nhìn sang phản ánh nắng chiếu lên bề cửa sổ, Nguyễn Âm Thư trầm nghĩ về chuyện "thao thức" đêm qua, chắc cũng vì thế mà cô bị hoa mắt.

Có thể vật áo cô thấy ở cầu thang cũng chỉ là ảo giác, kể cả phần hoa văn đó.

Đặng Hạo nói nãy giờ Trình Trì vẫn đang chơi bóng, vậy thì cứ coi như là có người đi qua đó đi. Nhưng cũng không nhất thiết phải là K, càng không nhất thiết phải là Trình Trì!

Cô lắc lắc đầu, ngồi vào vị trí của mình.

"Cuối cùng cậu cũng về rồi!" - Lý Sơ Từ cười tươi, nhìn động tác lạ của cô thì hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì, đêm qua mình không ngủ nên bây giờ thấy mệt thôi."

"Một đêm thao thức á?" - Lý Sơ Từ giật mình. "Các cậu thi lâu như vậy sao?"

"Vì ai cũng nôn hoàn thành, nên quyết định làm xong một lần luôn."

Nguyễn Âm Thư dụi mắt, thanh âm có chút khàn: "Sơ Từ, mình mệt quá."

Lý Sơ Từ bèn vỗ nhẹ bàn của cô: "Cậu chớp mắt một lát đi, để mình canh thầy cho."

"Ừ."

Còn chưa nói được thêm vài câu thì Nguyễn Âm Thư đã gục mặt lên bàn, ngủ say.

Tiết tự học không có ai quản, cô ngủ một mạch hết nửa tiếng, đến chuông báo hết tiết cũng không nghe được, may là có Lý Sơ Từ gọi dậy.

Lúc vào tiết, Âm Thư cảm thấy thật sự rất hối hận, biết vậy sáng nay cô đã xin nghỉ rồi.

Nhưng mà cô có một "skill" rất đặc biệt, chính là "luôn tỉnh táo nghe giảng", vì thế lúc học tiết hai cô không cảm thấy buồn ngủ, Âm Thư chỉ tranh thủ nghỉ một lát trong giờ giải lao.

Ngày hôm đó cứ thế trôi đi, đến trưa, thật may là tiết cuối cùng tự học, Nguyễn Âm Thư may mắn có thể ngủ thêm một chút.

Lớp học mờ đèn êm dịu, ai cũng bận rộn làm bài. Nguyễn Âm Thư đắp một chiếc khăn mát lên mặt, đoạn mới gục xuống ngủ.

Không biết đã ngủ được bao lâu, cô bất ngờ bị đánh thức.

Lúc mơ màng tỉnh giấc, trước mắt vẫn còn lớp sương mù che khuất. Âm Thư nháy mắt hai cái, cuối cùng mới thấy rõ:

Một khuôn mặt rất quen thuộc, da mịn đến mức không thấy được lỗ chân lông.

Trình Trì nhíu mày, một tay chống lên bàn cô, một tay lại giật khăn trên mặt cô ra, giờ lên vẫy vẫy vài cái: "Hay nha, đại biểu giờ học lại ngủ trong giờ học nè."

Đầu óc cô vẫn còn lộn xộn, phải mất mấy giây sau mới kịp đáp: "... Ai ngủ hồi nào?"

"Thì chính cậu." - Anh giờ cái khăn đến trước mặt cô, điệu bộ như quan án hỏi phạm nhân: "Chứng cứ đã rõ ràng rành, cậu còn chối cãi sao."

Trình Trì cong mắt nhìn cô mà cười.

Nguyễn Âm Thư đưa tay lên, muốn cướp lại tấm khăn: "Mau trả lại đây."

"Không chỉ không thừa nhận hành vi phạm pháp, còn muốn tiêu hủy chứng cứ?" - Trình Trì vòng hai tay ra sau lưng "Trước nay tôi cũng không biết đại biểu Ngừ Văn gan như vậy à."

"Phạm pháp gì chứ, cậu đừng nói bậy có được không?" - Nguyễn Âm Thư ngẩng lên nói: "Đây là giờ tự học."

"Giờ tự học không gọi là học sao? Chỉ cần trong lòng hiểu rõ, tự khắc ràng buộc được chính mình, cậu không nên tìm cớ như vậy nha."

Trình Trì lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu: "Giờ học thì ngủ mà vẫn đứng nhất khối, thật sự khiến người khác phải hâm mộ."

"..."

Vì sao con người này lúc nào cũng vô lại như thế?

Nguyễn Âm Thư hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh: "Không phải cậu cũng hay ngủ trong lớp sao?"

Dường như người kia đã sớm dự liệu cô sẽ hỏi như vậy, nhíu mày trả lời: "Bây giờ cậu sa đọa đến mức quy bản thân vào chung một loại với tôi luôn à?"

????

Lý Sơ Từ ngồi sau bật cười, kéo kéo cô: "Mặc kệ cậu ta, đừng để ý cậu ta làm gì"

Nguyễn Âm Thư gạt đầu: "Không cãi lại nổi, đồ không biết phải trái."

"Phải trái là gì?" - Trình Trì vẫn chưa chịu buông tha: "Thắng thua mới quan trọng."

"Tan tiết rồi à?"

"Ừ, đi ăn cơm thôi." - Lý Sơ Từ nói: "Trưa nay tụi mình ăn gì đây?"

"Ừm..."

"Ăn bánh gối đi." - Người nào đó lên tiếng: "Ngủ có gối không bị đau đầu."

"..."

///

Lúc ra ngoài ăn trưa với Lý Sơ Từ, Nguyễn Âm Thư thuận miệng nói: "Lát nữa mình ngủ thêm một chút nữa chắc là ổn rồi, để tắt đèn lớp, mình thích ngủ tối."

"Vậy sao cậu không mua bị mắt đi?" - Lý Sơ Từ chỉ vào nhà sách cạnh đó. "Có đủ loại luôn ấy, hay là mua một cái gối nhỏ cũng được."

Nguyễn Âm Thư cảm thấy cô nàng nói rất có lý, vì thế hai người cùng đi vào nhà sách.

Lúc cô chọn gối và bị mắt xong, mang ra tính tiền lại gặp phải Trình Trì.

Cậu ta đang chọn tai nghe, bóng lưng cao lớn, bờ vai rộng trông rất nam tính.

Lúc chọn xong, anh quay đầu lại liền nhìn thấy cô, ngừng một chút mới nói: "Vâng lời vậy à? Thật sự đi mua gối?"

"Cậu đừng tự mình đa tình, tôi đi mua bị mắt."

"Mua cái nào?"

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía một cái có họa tiết ô vuông: "Cái này đi."

Trình Trì gật đầu đi đến, giả vờ giúp cô, trên thực tế lại rút nó ra, bỏ vào một chỗ xa tầm với của Âm Thư.

Cô mím môi, nhanh chóng đi đến lấy ra một cái ở phía trước cái cũ, cười vui vẻ: "Tha'ts cú lừa nhé, tôi lấy cái này."

Sau đó, Trình Trì trơ mắt nhìn cô ôm gối đi tính tiền.

Trưa hôm đó Âm Thư ngủ khá ngon, miễn cưỡng qua được buổi chiều hôm đó, học xong liền chạy vội về nhà, muốn làm nhanh bài tập rồi đi ngủ ngay.

Lúc ăn cơm, ba cô hỏi: "'Sao tối hôm qua con không về?'"

Âm Thư gấp một cọng cải xanh: "Chúng con làm đến 6 giờ sáng mới xong, nên không kịp quay lại."

"Vậy là tối con không ngủ?"

"Dạ."

"Vậy tối nay ngủ sớm đi con, không phải ba đã nói rồi sao. Mấy đứa thanh thiếu niên như con bây giờ thật sự không biết coi trọng chính mình gì cả, sức khỏe là tiền đề cách mạng, không nên hành xác bản thân như vậy..."

Mẹ Nguyễn thấy chồng bắt đầu thao thao bất tuyệt thì chen ngang: "Con bé không có rãnh như ông, dù sao cũng là giải thưởng lớn, không có nhiều thời gian."

"Giải thưởng thôi mà, đáng để liều mạng vậy sao?" - Ba Nguyễn hừ một tiếng: "Cứ cho là giải thưởng tầm cỡ quốc tế đi, nhưng mà làm xấu con gái tôi là tôi cũng không ưa... Bà biết tôi phải tốn bao nhiêu công sức mới nuôi lớn được con bé không?"

Mẹ Nguyễn híp mắt cười trù: "Nghe nói mấy đứa hoàn thành rất sớm, may mắn sẽ có giải đấy."

Lòng Âm Thư khẽ gợn sóng, đối với cô thật ra tiền thưởng không là gì. Nhưng công sức mọi người đổ vào nhiều như vậy, hẳn là có thể được đền đáp xứng đáng chứ?

"Lúc nào có kết quả hả con?"

"Chắc cũng sắp rồi mẹ, khoảng một tuần ă."

Tối hôm đó 9 giờ Âm Thư đã đi ngủ, hôm sau cô tỉnh giấc lúc 6 giờ sáng, rửa mặt tinh tảo rồi đi học.

Hiếm khi mới thấy chủ nhiệm lớp-Kiều Dao xuất hiện trong lớp tự học, bà nói: "Các em dừng tay một chút nào, sáng nay ban giám hiệu có thông báo mới. Kỳ thi sắp đến rồi, lớp tự học cần có người quản lý, chỉ cần ngồi trên bục xem thôi, làm cái gì cũng được."

"Các em xem thử có muốn tham gia không? Hoặc là đề cử một ai mà các em thấy ổn. Đến ghi danh với lớp trưởng nhé, cô sẽ xem xét sau."

Nói xong bà liền rời đi, tiết ba vừa tan, lớp trưởng đã đi khắp nơi "thăm viếng": "Ai muốn làm quản lý lớp tự học không?"

Lúc đi ngang qua Trình Trì, cậu ta cười cười. Mà Đặng Hạo lúc đó cũng đang chán chết, bèn tiến đến hỏi anh với về bà tám: "Thế nào, Trì ca, cậu muốn làm không? Mặt cậu hiện chữ sứ giả địa ngục nhen, tôi đảm bảo là cậu mà lên, cả cái lớp không nghiêm túc mới là lạ!"

Trình Trì bẻ khớp tay, cười nhạt: "Cũng được đấy."

Đặng Hạo vốn chỉ nói đùa: WHAT????

"Cậu... Cậu vừa nói cái gì? Thật hay đùa vậy?"

"Nghiêm túc." Cùi chỏ chống lên bàn, anh ra vẻ hơi nghiêng về phía trước. "Ngủ trong giờ tự học hả? Tôi càng thích xen vào."

Nguyễn Âm Thư:...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Còn đang suy nghĩ (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Selene Lee

Vì trang đã có nhiều Follow hơn, nên chương này cần 25 like và 7 cmt để Sel đăng chương mới, mọi người chú ý nhé, vì mọi người hoàn thành càng nhanh thì càng sớm có chương mới để đọc á.

Tiết cuối buổi chiều là tiết tự học.

Nguyễn Âm Thư cứ nghĩ chuyện buổi sáng là Trình Tri nói cho vui thôi, không ngờ lớp trưởng thật sự nhớ rõ, còn chọn cậu ta nữa.

Thật không thể tin được!

Trước khi lớp tự học bắt đầu, lớp trưởng còn đi tìm Trình Tri nói chuyện, giọng không ẩn nấp vẻ kinh ngạc và hân hoan: "Là do cô chọn cậu đấy, cô nói đây là lần đầu tiên cậu tự nguyện tham gia hoạt động cho lớp, vô cùng xúc động nên đồng ý luôn... Cô đặc biệt tuyên dương cậu!"

"Đây là bút và sổ tay, nếu ai đó có biểu hiện không tốt, cậu ghi tên vào sổ này nhé. Nhưng mà tôi nghĩ chắc lớp chúng ta cũng không có ai đâu."

Nói xong còn không quên hỏi: "Tôi hỏi thật cậu nhé, chuyện này là sao hả anh hai?"

Trình Tri đáp: "Thích."

"Tôi thì cảm thấy, bà Dao sợ bà mà không chọn Trình Tri thì cậu ấy sẽ tới văn phòng xử bà thì có."- Đặng Hạo ngẩng đầu lên nói với vẻ hiểu rõ.

Trình Tri lười biếng nhìn sang anh ta: "Tôi không đánh phụ nữ."

"Ờ phải rồi, cậu có đánh phụ nữ đâu, cậu toàn đánh tôi thôi."- Đặng Hạo nói với vẻ đầy oan ức.

"Cậu là đàn bà?"- Trình Tri tuyệt nhiên không muốn đôi co: "Cả ngày toàn làm nhảm vớ vẩn."

Chuông vào lớp vang lên, Đặng Hạo muốn nói gì đó liền bị Trình Trì ngăn lại.

Anh lôi cây bút ra khỏi nắp: “Nói nữa tôi cho vào sổ đấy.”

“...”

Quản tù mới được bổ nhiệm, quả thật rất hăng hái nhỉ...

Đặng Hạo oán thăm, nhìn theo người nào đó cầm điện thoại đi lên bục giảng.

Nguyễn Âm Thư với tay lấy gôm, vừa lúc cũng thấy anh đi lên bàn giáo viên với một cuốn sổ.

Cô gôm sạch nét trong vở, đoạn lại nhìn lên lần nữa.

Bình thường người ta lên coi lớp, một là làm bài, không thì cũng đọc sách gì đó... Lúc giám thị đi kiểm tra cũng rất hài lòng.

Âm Thư phải nheo mắt mắt giây mới nhận ra, cái thứ đen đen trên tay Trình Trì quả là điện thoại di động.

Quản lý lớp tự học, lại ngang nhiên mang điện thoại lên chơi game, tự cổ chí kim, đây quả thật là lần đầu tiên cô thấy.

Quá kiêu ngạo.

Chỉ thấy mấy ngón tay thon dài của cậu ta vòng qua thành điện thoại, ngón áp út khẽ hướng ra bên ngoài, chau mày rũ mắt thật thấp, đương chơi game vô cùng nghiêm túc.

Nguyễn Âm Thư thờ dài một tiếng, đoạn lại quay về với bài tập của mình, bắt đầu suy nghĩ xem còn cách giải nào nữa không.

Hiển nhiên Lý Sơ Từ ngồi bên cạnh cũng đang làm bài tạo đó, cô nàng vừa vẽ vừa nói: “Zời ơi, còn tưởng gì, vẽ vài cái đường phụ là xong á mà... Ồ này...”

“Tiểu rồi, nhìn không được nữa.”

Nguyễn Âm Thư nhìn sang, dờ khóc dờ cười: “Cậu thử nói AF và DM xem?”

“Để mình thử.”

Lúc Lý Sơ Từ vẽ xong thì vụn gôm rơi ra đã ngập cả vở.

Cô nàng bực bội phui: “Lau xong chắc cũng hết giờ rồi.”

Nguyễn Âm Thư thấy vậy liền lục lọi trong cặp: “Chờ mình một chút, mình có cái này hay lắm.”

Mò mẫm nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được.

Là một vật nho nhỏ hình dạng như chiếc xe, vỏ ngoài trong suốt, bên trong có gắn hai cây bàn chải.

“Cái gì vậy?”

“Dụng cụ lau dọn bàn mini.”

Nguyễn Âm Thư bắt đầu làm mẫu cho bạn mình xem, đẩy nhẹ chiếc xe qua lại hai lần, đường vừa đi đã sạch bóng.

Khi đẩy chiếc xe, hai cây bàn chải sẽ tiến hành quét dọn, gom rác vào cái hộc nhỏ ở phía sau.

Lý Sơ Từ nhận lấy, lần lần vài đường đã thấy vở sạch bóng.

Cô nàng vui vẻ xoay bánh xe hỏi: “Còn chơi được nè, cậu mua ở đâu vậy?”

“Trên Internet đấy, có phải rất hữu dụng không?”

Cộng thêm thiết kế dễ thương, đặc biệt hấp dẫn nên cô mới trực tiếp đặt hàng luôn.

“Gửi link cho mình nhé, đến lúc đó mình cũng mua một cái.”

“Ừ.”

Cuộc thảo luận ngắn ngủi rất nhanh đã lắng xuống, hai người lại cặm cụi làm bài tập.

Hôm nay bài vẽ hình khá nhiều, Nguyễn Âm Thư gôm gôm xóa xóa, cuối cùng lại dùng “xe” dọn sạch, tiếp tục làm.

Việc làm đề luôn luôn mất thời gian, còn chưa làm được nhiều thì chuông tan học đã reo.

Nguyễn Âm Thư ngược lên nhìn chiếc đồng hồ trên tường lớp, cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh, lại phát hiện ra Trình Trì đã sớm không còn chú ý vào chiếc điện thoại.

Cậu ta đứng dậy vung vai xoa gáy, sau đó lại kẹp bút vào sổ tay, đi xuống khỏi bục giảng.

Sống lưng thẳng tắp, vươn lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, lúc đi qua chỗ cô còn mang theo một làn hương quá dễ chịu.

Trình Trì thuận tay ném thẳng sổ theo dõi lên bàn, những trang giấy liền mở tung ra. Anh cũng không thèm để ý mà đi thẳng ra cửa, không biết để làm gì.

Nguyễn Âm Thư thu dọn cặp sách, vừa lúc thấy mang máng một cái tên rất quen.

Cô không nhìn lầm đi... Trên sổ viết tên cô sao?

Nguyễn Âm Thư vội vã đóng cặp, sau đó đi tới chỗ Trình Trì nhìn thử.

Đúng là cô không bị hoa mắt, tên cô bị ghi trong cột “vi phạm”.

Nguyễn Âm Thư, chơi trong giờ học.

“...”

Cô đứng ngơ ra đó mấy giây, tên đầu tên đã xuất hiện.

“Đang nhìn cái gì đó, cán bộ môn học?”

Nguyễn Âm Thư quay người lại, chỉ vào dòng tên trên giấy: “Cái này là ý gì?”

Trình Trì ném tới một cái nhìn đầy thần nhiên: “Thông qua quan sát mà kết luận thôi.”

“Đừng sợ, tôi không nộp lên giáo viên đâu, chỉ có tôi biết thôi.”

“Không đưa vậy cậu ghi vào làm gì?”

“Thì tôi phải biết ai làm gì trong giờ mình chứ? Không thì tôi từ chức cho rồi.”

Âm Thư cắn môi: “Tôi chơi trong giờ học hồi nào?”

“A, không có?” – Trình Trì đưa tay chỉ về phía bàn cô: “Nhìn cậu lái xe cười khúc khích mà.”

“...”

“Cái đó là gôm dọn bàn thôi.”

Vừa nói vừa bỏ “xe” vào tay anh.

Trình Trì cúi đầu nhìn vật nhỏ trong tay, âm điệu kéo dài: “Còn định hỏi lộ tôi à?”

“Cậu...”

Lời còn chưa phát ra, bên ngoài đã có tiếng la cắt đứt: “Nguyễn Âm Thư!”

Cô quay đầu liền thấy Giang Dị.

“Sao vậy?”

Sắc mặt cậu ta vô cùng phức tạp: “Bạn theo tôi.”

Trình Trì ở phía sau nhìn theo.

Nguyễn Âm Thư đi về phía cửa, bán tín bán nghi, mà Giang Dị cũng gọi tiếp: “Phúc Hiền, Triệu Bình, hai cậu cũng vậy.”

4 người, Âm Thư bắt đầu có linh cảm xấu.

Đúng như dự đoán của cô, Giang Dị lôi điện thoại ra: “Có kết quả thi rồi.”

“Thật sao?! Tội mình...!”

Giang Dị ném điện thoại lên bàn: “Các cậu tự xem đi.”

Phúc Hiền cầm lấy, lướt lướt mười mấy giây mới nói: “Không có chúng ta...”

“A, thật hả?” – Triệu Bình không tin, cũng giật lấy điện thoại nhìn thử: “Quả thật không có chúng ta, không thể nào!”

Ban đầu, từ biểu tình của Giang Dị, cô đã đoán được rồi.

Bọn họ không có giải.

“Âm Thư, bạn nhìn thử không?”

Vốn định nói không, nhưng cuối cùng cô trả lời: “Ừ, để mình xem thử.”

Quán quân à á quân đều là giải cá nhân, còn giải ba là do một tổ đạt, Phúc Hiền đã mở sẵn rồi, nhưng không có tên của mọi người.

Tên của cô và các bạn ở vị trí thứ 4.

Nguyễn Âm Thư suy nghĩ một lát, đoạn mới lướt lên trên xem hai giải kia.

Phúc Hiền nhìn vào, bất ngờ văng tục: “Cái Fuck gì vậy? Giải nhì của Ngụy Thành?!”

Giang Dị chỉ khoanh tay đứng đó, không nói gì, rõ ràng đã sớm biết.

Bây giờ Triệu Bình mới tròn mắt: “Điên à? Có phải trùng tên không?”

Giang Dị: “Trùng thế nào được, cậu nhìn thử xem, rõ là mã số trường chúng ta.”

...

Phòng học im lặng.

“Cậu ta hoàn toàn không báo thi tổ, mà dùng nó để đạt giải!”

Phúc Hiền: “Mẹ, thằng đó muốn gì? Vậy sao không nói từ ban đầu không muốn chúng tổ đi?”

Lúc này Âm Thư mới nhớ lại, ban đầu lúc mọi người nhập tổ, cùng nhau thảo luận cũng chỉ có một mình cậu ta không tham gia. Lúc tra lại đáp án cũng không có mặt.

Đại khái lúc đó cô phải hiểu rồi đi.

Lúc trước khi nộp bài, Ngụy Thành nghe cô nói phải kiểm tra liền ngồi đó không nói gì, sau đó một đi không trở lại.

Gọi điện thoại thì lắp ba lắp bắp...

Chắc chắn việc làm của cậu ta là cố tình, có kế hoạch chứ không phải nhất thời.

“Thằng đó, ích kỷ vậy? Nó có biết đây là thành quả chung của mọi người không? Rõ ràng hoàn toàn là chúng ta làm. Nếu không bị nó cướp, chúng ta đã giành được giải nhì rồi!”

“...”

Nguyễn Âm Thư ngo ngắc, cô hoàn toàn không nghĩ tới, đến giờ phút cuối cùng còn xảy ra chuyện này... Cứ tưởng sóng gió đã qua.”

Không biết phải nói sao nữa.

Qua rất lâu, không ai nói gì, nhưng Âm Thư cũng phải đi, vì mẹ đang chờ cô.

“Hôm nay Ngụy Thành không đi học, chúng ta cũng không tìm ra cậu ta. Âm Thư, bạn về trước đi, chúng ta nghĩ biện pháp, không thể để kết quả vô lý như vậy được.”

Phúc Hiền: “Tất nhiên rồi, mồ hôi nước mắt của chúng ta, nó dựa vào cái gì mà ăn cướp?”

Nguyễn Âm Thư mím môi: “Được.”

Lúc trở về lớp, cô phát hiện ra Lý Sơ Từ còn ở đó: “Sao cậu chưa đi nữa, hôm nay không học thêm à?”

“Hôm nay mình được nghỉ.” – Lý Sơ Từ cười cười. “Cậu vừa đi đâu về vậy?”

Nguyễn Âm Thư thờ dãi, cố gắng tóm tắt lại: “Tổ giải đề của mình lẽ ra phải có giải nhì. Không ngờ một người trong đó đã ăn cắp ý tưởng rồi nộp bài trước, cuối cùng biến giải thành của cậu ta.”

“ WTF? Không biết nhục như vậy sao?” – Lý Sơ Từ tròn mắt. “Rồi giờ các cậu tính sao?”

Âm Thư chớp đôi mắt nai, đuôi mắt rũ xuống: “Mình cũng không biết sao đây nữa.”

Trước giờ cô đều sống ngoài ánh sáng, sao có thể hiểu những kẻ “tiểu nhân giả quân tử” như vậy?

Tất cả đều đã xong rồi, còn có thể làm được gì chứ?

Làm sao chứng minh ý tưởng đó là bọn cô nghĩ ra đầu tiên đây?

“Để thôi.”

Có giọng nói vang lên từ phía sau.

Nguyễn Âm Thư và Lý Sơ Từ giật mình, cùng quay đầu ra phía sau.

Trình Trì đang nheo mắt đứng đó, con ngươi màu hổ phách nhìn không rõ ưu tư.

“Thì đi chứng minh, cách giải là do các cậu nghĩ ra.”

Nguyễn Âm Thư mơ hồ: “Làm sao?”

Giọng nói khàn khàn trả lời: “Tôi dạy cậu.”

TG làm nhảm: Dám trêu (vớ) lão đại, cho mi biết lợi hại của sứ giả địa ngục này.

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Còn đang suy nghĩ (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Selene Lee

“Cậu dạy tôi sao?”

Nguyễn Âm Thư kéo kéo vành tai: “Nhưng mà bây giờ tôi phải đi rồi.”

“Vậy thì ngày mai hẵng tính.”

Điều bộ tuy là “sao cũng được”, nhưng vẫn không rõ ưu tư.

Nguyễn Âm Thư hy vọng cậu ta không đem mình ra làm trò đùa, hẹn với Trình Trì xong liền khoác tay Lý Sơ Từ đi mất.

Đêm đó lúc hoàn thành xong bài tập, cô suy nghĩ một lát, lúc này cơn giận mới bốc lên.

Nguyễn Âm Thư kéo ngăn kéo ra, lấy điện thoại lên xem lại bảng xếp hạng một lần nữa.

Quả không sai, ba vị trí đầu không có tên bọn họ, nhưng mà Ngụy Thành quả thật giành giải nhì.

Cô dụi mắt, phóng to bảng ra để xem thời gian nộp bài.

Ngụy Thành nộp lúc 3 giờ sáng được giải nhì, mà giải ba cũng cách đó không lâu, chỉ trước 6 giờ có một chút.

Tổ của cô nộp lúc 7 giờ, nếu như Giang Dị nói không sai, giải nhì kia đáng lẽ phải là của mọi người mới đúng.

Thật quá sức tương tượng!

Nguyễn Âm Thư phiền não quần tóc, ngây ngẩn một lát, vừa lúc Lý Sơ Từ gửi 1 tin nhắn qua cho cô: “Nhìn xem mình tìm được cái gì này!”

Âm Thư không quen dùng điện thoại, chưa kịp đánh chữ trả lời thì Lý Sơ Từ đã gửi qua mấy tấm ảnh: “Cậu có nhớ tối hôm đó cậu chụp ảnh gửi qua cho mình, còn kể về sự giúp sức của K mới hoàn thành không? Ảnh cậu gửi mình con lưu đây, đem ra làm chứng cứ ok hả?”

Sau đó cô nàng còn tự cảm thán: “Trời ạ, mình quả thật là thiên tài.”

Ngày kế đến lớp, lúc Âm Thư đang bận rộn thu bài tập thì Giang Dị xuất hiện ở cửa.

“Âm Thư! Triệu Bình! Phúc Hiền!”

Ba người vội vã đi ra ngoài, vì đang trong giờ học nên cả 4 cũng không thể đi quá xa, nên Giang Dị chỉ tựa người vào lan can mà nói: “Ban này thừa dịp đi nộp bài, tôi đã báo cho chủ nhiệm B3 rồi.”

Phúc Hiền kinh ngạc: “Rồi có kết quả gì không?”

“Làm gì có, tự nhiên thấy mình ngu khiếp, Ngụy Thành là học sinh của ông, ông lại chẳng quen chúng ta. Nói ra thì chắc chắn ông phải bên vực cho nó rồi, chắc Ngụy Thành cũng nghĩ thế nên nó muốn làm gì thì làm đó.”

“Ông phân công cho nos làm nhóm trưởng, kêu nó quản lý chúng ta. Hôm đó lúc Âm Thư làm ra xong, Ngụy Thành trơ trẽn đi tìm ông, nói là tự mình tính ra, một mình làm.”

“Rồi sao nữa?”

“Thầy hỏi tội mình không tham gia à, nó còn bảo tội mình không làm, chỉ có nó làm. Rồi thì nó đã thương lượng với tội mình là muốn thi riêng và tội đã đồng ý nữa.”

Giang Dị cười trào phúng: “Mẹ nó, trước giờ tôi chưa thấy ai trơ trẽn như vậy.”

“Không lẽ thầy không tra lại sao?”

“Thì học sinh của ông mà, ông yêu ông thương nó, giống như cô Kiều với chúng ta thôi.”- Triệu Bình nói.

Nguyễn Âm Thụ suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Nguy Thành đi tìm thầy khi nào?”

“Không biết nữa... Mà nó bảo nó vừa giải ra là đã đi tìm rồi, mà trước đó theo luận còn phải chứng minh chủ quyền nữa, sớm muộn thì bó tay, nhưng mà tôi nghĩ là cách thời gian nó đi khỏi phòng cũng không lâu đâu.”

“Các cậu về phòng học trước đi, lát nữa có gì tôi tới báo.”

“Cũng đừng để bụng quá, học tập quan trọng hơn.”

Mọi người đồng tình, ai về lớp nấy.

Nguyễn Âm Thụ suy tư, lúc K quăng giấy xuống cô liền chụp ngay cho Sơ Từ, mà Nguy Thành cũng vừa lúc ở đó.

Nếu vậy thì có thể dùng hình chứng minh cậu ta không phải chủ nhân của cách giải đó.

Nhưng mà vậy thì được ích lợi gì? Lỡ may Nguy Thịnh vận lại, bảo là bàn bạc với bọn cô trước đó thì sao?

Nghĩ đi nghĩ lại đều thấy không ổn, cô quyết định đi tìm Trình Trì.

Chuyện Ngô Âu cũng là cậu ta giúp cô giải quyết. Hôm qua Trình Trì còn bảo sẽ dạy cô, vì thế cô đi tìm cậu ta chắc cũng không có vấn đề gì đâu.

Trưa hôm đó, Âm Thụ kể cho Trình Trì nghe mọi chuyện, từ K thần bí đến cách giải, không bỏ lỡ chi tiết nào dù là nhỏ nhất.

Kể xong, cô quay sang hỏi anh: “Vậy phải làm sao nữa đây?”

Trình Trì hỏi: “Các cậu chuẩn bị đi tìm Nguy Thành?”

“Hẳn là vậy. Mọi người nói thế, nhưng không biết có thay đổi gì không.”

“Nếu đã nói vậy, hẳn là sẽ đi thôi.” – Trình Trì hí hóp mắt, gõ ngón tay lên mặt bàn: “Hẹn thẳng đó ra một chỗ nghiêm túc đi.”

Nguyễn Âm Thụ gật đầu như già tói: “Phải phải”

“Sân thượng trường.” – Anh đề nghị.

“Vì sao không chọn phòng học nhóm luôn?”

“Đối diện đó là phòng làm việc của ông hiệu trưởng, đánh nhau không ổn lắm.”

“...”

“Chỗ đó cũng được, rộng rãi.”

Trình Trì cười nhạt nhìn về phía cô: “Sao thế? Đã chuẩn bị tinh thần đánh lộn rồi sao?”

“Làm gì có, tôi chỉ thuận miệng nói theo thôi.”

“Đôi khi sân thượng bị khóa lại, nếu có thì các cậu chuyển sang phòng học cạnh đó, vừa rộng rãi vừa có cách âm.”

“Được.”- Âm Thụ trầm ghi tặc “Còn gì nữa không?”

“Hết rồi, trước tiên cứ đi tìm nó, thử nó nói thế nào.”

Nguyễn Âm Thụ gật đầu, hướng ánh mắt yêu kiều về phía anh: “Cảm ơn cậu.”

“Có gì mà ơn với chả nghĩa.” – Thanh âm thấp xuống: “Chính người quen rồi.”

“...”

Trưa ngày hôm đó, quả nhiên Giang Dị lại mò đến cửa B1, gửi tin cho Triệu Bình để gọi mọi người ra, may mắn là Âm Thư cũng không đi ngủ.

Đứng ở hành lang, cô bèn thuật lại lời của Trình Trì: “Tôi thấy cậu ta nói rất có lý, chúng ta lên sân thượng đi.”

Giang Dị gật đầu: “Đi thôi, Ngụy Thành đang đứng chờ ở cầu thang đấy.”

Phúc Hiền: “Đến thật à? Dễ vậy?”

“Hừ, dám không đến sao? Học chung 1 trường, trốn được mừng một cũng chưa chắc trốn được mười lăm.”

Phúc Hiền thì thầm: “Đề tôi xem thử nó biện minh thế nào.”

Lúc đi đến chân cầu thang, cả 4 nhanh chóng thấy được Ngụy Thành, sắc mặt cậu ta trắng bệch, đến môi cũng nhợt nhạt không bình thường.

Phúc Hiền lại nói: “Sao trông nó như sắp chết vậy? Bà nó, tôi lại mềm lòng rồi.”

Nguyễn Âm Thư nhỏ giọng trả lời: “Phản nèn thôi.”

“Sao cậu biết?”

“Hôm đó chính mắt tôi thấy bạn tôi thoa phấn trắng kiểu đó xong xin nghỉ bệnh. Có gì lạ đâu.” “Cậu nhìn xem, chắc là lần đầu dùng nên phấn đánh loan lỗ kia.”

“...”- Phúc Hiền chuyển từ mềm lòng sang phát nổ.

Cửa sân thượng bị khóa, cuối cùng cả đám chỉ có thể chuyển sang căn phòng cạnh đó.

Giang Dị đẩy mạnh cửa đi vào: “Cậu có gì giải thích không?”

Dường như Ngụy Thành đã có chuẩn bị trước: “Tôi thực sự xin lỗi các cậu, các cậu hiểu cho tôi được chút nào không?”

“Hiểu một chút?”- Mấy chữ này khiến Phúc Hiền giật sợi người: “Cậu còn chưa thấy lỗi sai của cậu à, còn bảo tội tôi phải hiểu? Đề là cậu giải sao? Rõ ràng là Âm Thư! Bạn ấy uống công uống sức, thức đêm thức hôm mới làm được. Còn cậu thì sao? Nói lấy là lấy? Công sức cậu bỏ ra á hả? So gì với xương máu của bọn tôi?”

Giang Dị cũng nói: “Nếu như không phải cậu lấy đi một mình, bây giờ giải thưởng hẳn đã thuộc về cả 5 người rồi.”

Triệu Bình đứng ở góc tường: “Cũng không hiểu cậu nghĩ gì, Ngụy Thành, ai ai cũng góp công sức, cậu không thể độc chiếm được.”

Mà Âm Thư thấy mọi người cũng nói hết rồi, mình không nói thì không ổn lắm: “Nếu kết quả thật sự là do cậu tính ra, cậu một mình lấy giải nhất cũng không ai nói gì cậu.”

Ngụy Thành giễu cợt: “Cậu nhìn xem, các người đều đứng cùng một chiến tuyến, tôi làm gì được?”

“Giải ba chung cuộc nhận được 20 nghìn tiền thưởng, 5 người chia đều ra cũng chỉ được 4 nghìn, nhưng một mình tôi cảm giải nhìn sẽ khác, tới 50 nghìn. Đối với các cậu cũng chẳng có gì khác biệt, nhiều lắm cũng chỉ là tiền tiêu vặt trong mấy tháng thôi, nhưng đối với tôi, số tiền đó đủ cho cả nhà tôi sống hết một năm.”

Đã đến nước này, Ngụy Thành cũng không muốn che giấu nữa.

Cậu ta ngày càng kích động:

“Các người rất bình tĩnh, còn tôi vội vàng lắm, tiền đối với tôi chính là sinh mệnh, không còn tiền sao có thể sống chứ!”- Ánh mắt Ngụy Thành đỏ hoe. “Các người ăn uống đủ đầy, dĩ nhiên cái gì cũng không gấp, cứ khăng khăng đòi kiểm tra lại. Nếu không phải không quyết đoán, có chẳng giải nhất cũng đã lấy được rồi?”

Đụng đến nỗi đau, âm điệu như ngày càng lớn hơn: “Các người vào được Nhất Cao chẳng qua cũng như trò bàn tay thôi, nhưng tiền học của tôi đều là vay mượn. Nói ra có ai tin không? Thời đại nào rồi, còn có người mượn tiền để đi học cấp hai? Các người mẹ nó có muốn sống như vậy không? Các người không phải không để ý chút tiền này hay sao? Vậy thì đề tôi lấy hết đi.”

Nguyễn Âm Thư chớp mắt, giọng từ tốn: “Nếu như mẹ cậu biết, bà ấy lao tâm khổ tứ đi mượn tiền cho cậu đi học, rồi cuộc lại để cậu làm ra chuyện này đây, liệu bà ấy sẽ thấy thế nào?”

“Thế nào là thế nào? Có tiền còn cảm thấy à?”

“Cậu nói đúng, chút tiền này đối với chúng tôi chẳng là gì, không có cũng không sao. Nhưng vì sao cậu không nói cho chúng tôi? Bây giờ lại đi lấy cái nghèo của mình ra làm lá chắn?” – Giang Dị nói. “Cậu cần tiền, cần danh dự. Vậy tôi hỏi cậu, đi trộm đồ của người khác, thủ đoạn nhỏ đến thủ đoạn lớn, vậy thì về vang lăm sao?”

Từng câu từng chữ vô cùng thuyết phục.

Nguy Thành lùi về sau hai bước, nói ngược lại: “Là các người ép tôi, nếu không phải các cậu khẳng định đòi kiểm tra, tôi sẽ không tranh thủ giải đề tôi nộp. Cái đó gọi là sai à?”

Phúc Hiền nghe xong cười khẩy: “Mẹ, trước đó mày còn nói muốn kiểm tra cùng tụi tao, muốn tụi tao gọi cho mày, chẳng phải đã sớm dự liệu trước rồi sao?”

“Nếu không phải lúc ở phòng học, Nguyễn Âm Thư quyết đoán hơn một chút, tôi sẽ phải đi đến nước này sao?”- Nguy Thành cứng cổ tranh cãi.

“Mày đừng nói xàm nữa, chẳng qua cậu ấy chỉ muốn hỏi ý kiểm mọi người thôi, ai tham gia mà không mong đạt giải?”- Phúc Hiền nói. “Lúc đầu thầy cũng đã hỏi ý kiến mỗi người về chuyện lập tổ rồi, mày đâu nhất thiết phải vào đây? Xem tụi tao là lớp xe dự phòng của mày đúng không?”

“Dù sao tôi cũng phải để lại đường lui của tôi chứ.” “Các người cái gì cũng có, nhưng tôi không dự trù thì sớm muộn gì cũng mất hết!”

“Cậu để cho cậu 1 đường rút, bằng cách chặn kín đường đi của người khác?”- Giang Dị vặn ngược lại.

Giọng nói của Âm Thư nhẹ nhàng: “Vậy sao lúc đó cậu không nói cho chúng tôi? Vì sao phải lừa gạt mọi người?”- Thanh âm nửa khiển trách, nhưng đa phần vẫn là thương xót.

Một cảm giác trong trẻo, thanh khiết, hoàn toàn trái ngược với vẻ u ám hèn hạ của Nguy Thành.

“Còn không phải vì sợ bị cười nhạo, bị thầy cô xem thường, bị đuổi học sao? Các người không hiểu cảm giác của tôi đâu.”

“Đúng vậy.”- Phúc Hiền nhún vai. “Chúng tôi dễ đạt được, cậu thật khó khăn.”

Nguy Thành cắn răng.

Nguyễn Âm Thư lại nói: “Nguy Thành, hoàn cảnh của cậu tôi hiểu. Nhưng giấy rách phải giữ lấy lề, lỗi lầm của bản thân cậu không dám thừa nhận, còn đem đổ hết lên gia đình mình, cậu không thấy hổ thẹn với lòng mình sao?”

Nhưng Nguy Thành vẫn không cảm thấy mình sai, tất cả là vì gia đình hắn, vì sự nghèo khổ, hắn chỉ tổn hại lợi ích của người khác một chút thôi, cũng đâu có gì quá đáng.

Dù biết rõ việc làm của mình là xấu, nhưng thâm tâm vẫn không thừa nhận, ngược lại còn đem tất cả lỗi lầm đổ hết vào gia đình. Áo tưởng cho rằng chiến thắng của mình là “cao thượng.”

Bị dồn vào đường cùng, cũng không còn sợ hãi nữa: “Cứ xem như tôi làm đấy, vậy thì sao nào?”

“Các người không thể chứng minh, kết quả thi cũng đã có, tôi nộp bài trước các người, điều đó chẳng thể nào thay đổi được.”

“Có bản lĩnh thì đi mà tố cáo tôi. Tôi không phạm pháp.”

Âm thanh phát ra vô cùng chói tai, dần dà bản chất thật đã lộ rõ.

Bởi vì tức giận, Nguy Thành đã lộ ló mặt nạ của mình, đắc ý thỏa chí hào hùng.

Mọi người đứng trong phòng ngẩn ngơ, không ngờ cậu ta có thể nói ra được những lời như thế.

Bọn họ đều không hề biết, bên dãy phòng học bên kia, cả trường đã hoàn toàn “nổ tung.”

Nhất Cao có phòng radio buổi trưa, đôi khi sẽ dùng để thông báo, còn thời gian khác đều là đọc thơ hoặc giới thiệu nhân vật lịch sử.

Mỗi lớp đều có đặt loa và micro được kết nối, nghe rất rõ.

Mà giờ khác này, trong loa trường, rồi trên sân trường tràn ngập tiếng người nói.

Âm thanh vang vọng từng ngõ ngách: “Vậy đó thì sao?... Có giỏi thì các người đi tố cáo đi!”

Thật ra Radio đã được bật từ rất sớm rồi, câu đầu tiên chính là: “Cậu có gì cần nói không?, khiến mọi người ai cũng nghĩ là audio ngắn như thường lệ.

Cho đến khi có tiếng người kể về về gia cảnh, rồi giải thưởng gì đó, lại nghe được tên “Nguyễn Âm Thư” và “Nguy Thành”, mọi người liền bùng tình. Trong radio trường chính là cuộc tranh chấp giữa Nguy Thành và những người khác.

Vì sao lại tranh chấp? Cậu ta tự nhận mình đạo ý tưởng của những người khác!

Đến giờ phút này, cuối cùng cũng có người chịu không nổi nữa mà đứng lên mắng: “Thật buồn nôn, Nguy Thành là người lớp nào vậy?”

Như hòn đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, chẳng mấy chốc đã có người hưởng ứng: “B3 đấy!”

“B3 có loại bại hoại như vậy à?”

“Tôi nghĩ trường nên đình chỉ đi là vừa, học sinh mà đã thù đoạn hèn hạ, sau này trưởng thành không biết sẽ còn gây nên chuyện lớn gì?”

“Ngay cả cách giải cũng đi ăn cắp, tôi không tin cậu ta học giỏi.”

Lớp học bắt đầu huyên náo, người hưởng ứng ngày càng nhiều, từ B1 đến những lớp khác, chẳng mấy chốc khu này đã bay sang khu kia.

Sự lên án ngày càng nghiêm trọng, cái tên “Nguy Thành” vang danh cả ba khối, đầu đầu cũng bị chỉ trích.

Chẳng mấy chốc thầy hiệu trưởng và thầy giám thị đã cảm thấy không đúng, bèn vội vã thông báo cho các chủ nhiệm lớp về ổn định trật tự lớp mình.

Thời Lượng và thầy giám thị chạy đến phòng phát thanh thì nhìn thấy hai học sinh phụ trách radio trường bị nhốt ở ngoài cửa.

Thời Lượng: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ban này... Ban này chúng em định phát thanh như mọi ngày thì Trình Trì xông vào, bảo là muốn tìm đồ nên kêu tụi em ra ngoài chờ. Ai ngờ tụi em vừa ra khỏi cửa thì cậu ta đã khóa trái phòng luôn, không cho tụi em vào trong.”

Thầy giám thị: “Sao các em không đến tìm thầy?”

“Bây giờ chuyện đó còn ý nghĩa gì nữa đâu?” Thời Lượng đập cửa: “Trình Trì! Mở cửa ngay cho thầy!”

Người bên trong đến một cộng tóc cũng không thấy di chuyển, thân nhiên ngồi vắt chân lên bàn phát thanh.

Động tác của người bên ngoài liền mạnh hơn: “Không được gây rối nữa, mau mở cửa cho thầy, cả trường thành cái chợ rồi em có biết không hả?! Mau mở cửa ra, Trình Trì!”

Vẫn không thèm để ý.

“Trình Trì! Em đừng tưởng có ông nội chống lưng thì muốn làm gì cũng được, em không mở là tôi phá cửa đó!”

Vẫn không ai đáp lại.

“Hiên ngang bắt khuất”

Thời Lượng giận sôi, chuẩn bị đập cửa thì thầy giám thị đã lấy chìa khóa cửa ra.

Chiếc chìa khóa nho nhỏ, còn lóe sáng, phía trên có gắn một cái móc khóa mặt cười toe toét như đang giễu cợt ông.

Thời Lượng: “...”

Hai gương mặt đối diện nhau mất giây, liền nghe thấy có tiếng động.

Trình Trì vừa mở cửa.

Thiếu niên thân nhiên tựa người vào khung cửa, giương mắt lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

Bất luận là chuyện gì, tình huống gì, thằng bé này vẫn giữ được vẻ bất cần như thế, mãi mãi đứng trên cao nhìn xuống người khác.

Thời Lượng làm hiệu trưởng cũng đã lâu, ông phải thừa nhận “vị gia gia” trước mặt này chính là “ca” khó nhất mà ông từng gặp.

“Các em đang làm loạn gì vậy? Trưa nắng phá cái trường nát bét rồi? Các em không nghe thử xem radio phát cái gì à?”

Nói xong, ông vội vào nhìn thử, lại phát hiện ra trong đó không có ai cả.

“Đã có chuyện gì? Những người khác đâu? Nguyễn Âm Thư và Nguy Thành đâu rồi?”

Ông vừa hỏi vừa quay đầu lại, chợt nhận ra Trình Trì cũng đã sớm “bốc hơi.”

...

Nguy Thành ra khỏi cửa.

Không ngờ hẳn chưa đi được vài bước đã thấy có bạn học chạy đến báo tin: “Nguy Thành, toàn bộ của nói chuyện của mày đã bị phát lên loa trường rồi, mọi người đều nghe thấy!”

Nguy Thành trợn mắt: “Cái gì?”

“Còn gì nữa? Cả trường loạn rồi, lớp cũng giận giữ, khó khăn lắm tao mới thoát ra được nên đi nói cho mày đấy.”

Sau lưng hắn là đám Giang Dị và Nguyễn Âm Thư cũng sừng sờ không kém.

Ngụy Thành nghiêng răng chỉ vào Giang Dị: “Là tội mày cố ý? Ai làm?”

Nguyễn Âm Thư run rẩy nhìn về phía cửa sân thượng khóa chặt, lại có căn phòng kia.

Thấy trong nhóm 4 người chỉ có một mình cô là con gái, Ngụy Thành liền đi đến chỉ tay vào cô: “Là mày phải không? Chính mày đã đề nghị chuyển qua cái phòng chết tiệt đó!”

Lời còn chưa dứt, một bóng người đã xuất hiện ngay hành lang.

Giây tiếp theo, Nguyễn Âm Thư bị kéo ra phía sau, còn Trình Tri đứng đối diện với Ngụy Thành, ánh mắt đầy giận giữ:

“Ngón tay mày đang để đâu đấy?”

Tác giả lâm nhâm: Vợ lão đại cũng dám chỉ trỏ, cậu chết chắc rồi!

Ngụy Thành tưởng mình ăn hiếp được quả hồng mềm, không ngờ học phải gãy thiết bảng, mọi người cùng vỗ tay chúc mừng nào!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Còn đang suy nghĩ (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Selene Lee

Ngụy Thành bắt ngờ đối diện Trình Tri, đầu óc ngưng trệ trong mấy giây, lúc này mới nhìn về phía sau lưng anh.

Thấy theo sau anh cũng không có ai, lúc này hần mới thở hắt, nhưng cơn sợ hãi rất nhanh đã quay trở lại.

Vì sao Trình Tri lại đến đây?

Ngụy Thành áp ứng: “Chuyện Radio... Là... Là cậu làm?”

Rõ ràng đang hỏi Trình Tri, nhưng hoàn toàn không dám ngẩng lên nhìn anh.

Trình Tri tiến lên phía trước, nghiêng đầu cười: “Mày đoán xem?”

Ngụy Thành nào dám đoán.

Hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn đám Giang Dị: “Hay lắm, tội mày chờ đó!”

Nói xong câu cuối cùng, hắn ta chạy trời chết xuống cầu thang, hai chân mềm nhũn.

Người bên cạnh lại nhắc: “Mày định đi đâu vậy?”

“Không về lớp thi đi đâu nữa?”- Ngụy Thành nhú mày.

“Mày đừng quên bây giờ mày là tội nhân thiên cổ của trường, không sợ về đó bị xé thành trăm mảnh à?”

“Sao có thể đến mức đó?”

“Mày nói xem, toàn bộ cuộc nói chuyện bị tung ra rồi, lúc tao đi lên tìm mày thì đã có rất nhiều người biết mày học B3... Mày không tin thì đi xem thử đi.”

Ngụy Thành bán tín bán nghi chạy về phía dãy B, phát hiện bên trong lớp nhốn nháo người, cả khối 11 loạn như bị khủng bố, đặc biệt là từng đoàn người kéo về phía B3 như đang tìm gì đó.

“Trời ơi!” – Ngụy Thành sợ hãi, mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn chảy.

Biết chuyện của mình đã bị tung ra, nhưng hắn cũng chỉ hơi lo một chút, sợ mình bị kỷ thi. Nhưng mà dấu sao hắn vẫn cho lý do của mình là “chính đáng”, chắc chắn sẽ có người hiểu cho hắn.

Nhưng bây giờ cả trường lại phần nộ kéo đến như thế này, hắn quả thật không liệu được.

Hắn làm gì sai chứ? Vì sao ai cũng phản đối hắn?

Ngụy Thành ngẩng người, bỗng nhiên có tiếng người hét to: “Nhìn kia, Ngụy Thành kia!”

Ngụy Thành ngẩng ra, vội vã lao xuống cầu thang, thẳng một mạch đến cửa trường, lại bị bảo vệ cản lại: “Trò học lớp mấy? Giấy phép đâu?!”

“B3! Ngụy Thành!”

Hắn ta cắn răng nhắm mắt chạy ra khỏi trường, càng chạy càng gấp, liền té lộn nhào trên đường cái.

Ngụy Thành nhìn vết thương trên đầu gối mình, hắn vẫn không để tâm mà thờ hồn hèn nhìn ra phía sau... Không có ai.

Hắn đứng dậy, đứng tựa vào một góc tường, chân đau nhức, tung một quyền vào gốc cây cạnh đó rồi chửi thề: “Mẹ, dám tâm thần!”

///

Nhưng mà con số “Ngụy Thành” vẫn chưa dứt.

Mọi người đều bị giọng nói hống hách và kiêu ngạo của hắn ta chọc tức, hơn nữa danh tiếng của Nguyễn Âm Thư và Triệu Bình trong trường không ai không biết, học bá đệ nhất, dĩ nhiên mọi người lựa chọn đứng về phía “chính nghĩa” rồi.

Vì thế mọi người kéo đến B3 tìm Ngụy Thành, tất nhiên cũng có rất nhiều thành phần đến hóng hót “drama.”

Bạn bè cũ của Âm Thư ở B5 cũng rất bất bình khi bạn mình bị khi dễ, liền không nhịn được muốn xuống dưới trừng trị hắn.

Nhưng chưa chạy được một nửa đã bị Thời Lượng gọi trở về: “Các em – đang loạn cái gì vậy? Về lớp ngay!”

Một vài người bị dọa sợ về lớp, những vẫn còn vài “anh hùng” muốn “thực thi công lý” đến cùng mà chạy ra cổng, kết quả là bị “đại gia bảo vệ” khóa cửa chặn lại.

Đại gia khoan tay nghênh mặt: “Tôi sẽ không mắc lừa mấy người nữa đâu. Giấy phép?”

“...”

Không có giấy thông hành, dĩ nhiên “sứ mệnh” của các “anh hùng” cũng bị chặn lại, mọi người bất đắc dĩ phải quay về lớp.

Phần lớn các thầy cô chủ nhiệm được thông báo đã quay về quản lý lớp mình, điểm danh học sinh, mà mấy người “thất lạc” cũng đã trở về.

Vì có người quản lý, cả trường cũng bắt đầu yên tĩnh trở lại.

Các thầy cô giáo đều cảm thấy đám học sinh của mình còn nhỏ, tâm lý tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng nhiều bởi mơ ước “thực thi công lý”, dù sao cũng không gây ra chuyện gì lớn, nên chẳng ai phạt ai cả.

Dĩ nhiên, trong danh sách đó, không có Trình Trì.

Trên đường về lớp, Âm Thư còn nghĩ, nếu như Trình Trì thật sự đã thay đổi nội dung phát thanh buổi trưa, không phải sẽ bị phạt nặng chứ?”

Cô quay đầu nhìn về phía người nào đó đang thong dong tự tại tại huyết sáo, muốn nói lại thôi, chỉ có thể than thầm

Trình Trì phát hiện ra điệu bộ mâu thuẫn của cô, nhíp chân cũng chậm lại: “Sao vậy cán bộ môn học?”

Nguyễn Âm Thư mở lời: “Cậu thật sự đã phát cuộc nói chuyện của chúng tôi lên loa trường sao?”

“Ồ, tôi đấy.” – Anh thản nhiên nhận tội.

Cô liếm liếm môi: “VẬY... Chính cậu là người ngăn chúng tôi lên sân thượng, đã có kết hoạch trước?”

Vì thế lúc đó cửa sân thượng mới đóng, không hề phải là sự trùng hợp.

Lần này thì Trình Trì không trả lời cô.

Đợi mãi không thấy hồi đáp, cô bèn hỏi: “Đang tìm lý do?”

“Không.” – Anh lắc đầu, trầm giọng: “Cậu có tin tôi nếu tôi nói mình vô tội không?”

“...”

Phúc Hiền lại rất kiên quyết: “Cậu... Cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, đối phó với hạng tiểu nhân như thế phải mạnh tay. Tôi thấy cách này rất hay, cũng không phải là chúng ta hãm hại cậu ta, là cậu ta tự làm tự chịu thôi.”

“Nếu như lúc đó cậu ta giả hoạt nói không phải mình, có thể cũng không bị rơi vào tình cảnh hiện tại.”

Triệu Bình cũng nói: “Chúng ta không sai, nên cơ bản chúng ta không phải sợ gì hết.”

Lúc bọn họ trở về lớp, loa trường lại bắt đầu phát: “Làm phiền giờ nghỉ trưa của các bạn, ban giám hiệu có thông báo: Về chuyện được phát trong radio giờ nghỉ trưa, ban giám hiệu sẽ tiến hành điều tra và giải quyết đến cùng, nhất định sẽ có hình thức xử phạt thích đáng. Các bạn học sinh đừng nóng, nên đi nghỉ hoặc ôn bài, không nên phân tâm nữa.”

“Hy vọng các bạn có thể tự quản lý mình, nghiêm túc chuẩn bị cho các giờ học buổi chiều.”

Lý Sơn Từ nhún vai: “Không có gì hay, mình còn tưởng Ngụy Thành bị cho lên thớt cơ.”

Nguyễn Âm Thư nhỏ giọng hỏi cô: “Cậu biết cậu ta đang ở đâu không?”

“Nghe nói là đi tị nạn quán đất rồi. Cũng phải thôi, ở trong trường không chừng sẽ bị xé xác đấy.”

“Mọi người giận đến thế à?”

“Tất nhiên, ai mà không giận được chứ? Rất nhiều người trong trường cũng đã gặp phải trường hợp tương tự rồi nên mới thấy giận như vậy, muốn thừa dịp giải tỏa ra hết. Cuộc sống mà, loại người thích ăn cắp công sức của người khác nhiều vô kể, hồi nghỉ hè mình đi làm thêm cũng gặp một ca như vậy đấy.”

Một lát sau, có người đến gọi Nguyễn Âm Thư và mọi người đi một chuyến, còn có cả Trình Tri.

Trước khi đi, Lý Sơn Từ nhét vào tay cô mấy tờ giấy.

“Gì vậy?”

Lý Sơn Từ mỉm cười: “Là bằng chứng đấy, mình đã in ra giúp cậu rồi.”

“Cậu thật chu toàn...”- Nguyễn Âm Thư cắn môi. “Vậy mình đi nhé?”

“Ừ, đi đi.”

Vì Ngụy Thành đã chạy mất, nên chỉ có 4 người và Trình Tri đến văn phòng hiệu trưởng.

Trong văn phòng nhỏ lúc nhúc người, chủ nhiệm của B1, B2 và B3 đều có mặt đông đủ, giờ phút này họ đang ngồi trên ghế sofa, biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Mọi người vừa vào cửa, Thời Lượng đã thấy đồng giấy trên tay Âm Thư, bèn hỏi: “Âm Thư, trong tay em là gì vậy?”

Nguyễn Âm Thư dừng lại vài giây, sau đó đặt nó lên bàn: “Thưa thầy, đây là tin nhắn của em và một bạn cùng lớp”

“Để làm gì?”

Cô còn chưa kịp nói, thì Phúc Hiền đã ngắt lời: “Để chứng minh cách giải của Ngụy Thành không phải là do bạn ấy tự nghĩ ra ạ.”

Thời Lượng cầm lấy xấp giấy, lật nhìn một lát rồi quay sang hỏi chủ nhiệm B3: “Ngụy Thành đến tìm anh lúc nào?”

“5 đến 6 giờ ngày XX. Em ấy nói chính mình tự giải được.”- Biểu tình của ông rất phức tạp.

Thời Lượng trầm mặc một lát, lại hỏi Âm Thư: “Các em tính ra sớm hơn 2 tiếng?”

“Dạ.”

Thời gian được in lại từ tin nhắn rất rõ ràng, mặc dù cũng có khả năng là giả, nhưng đây là tin nhắn của hai người bạn thân thiết, không có lý do gì để ngụy tạo cả.

Hơn nữa ban nãy ông cũng đã nghe nội dung của radio buổi trưa, Ngụy Thành đã tự thừa nhận rồi.

Trong lòng đã quyết.

“Được, thầy hiểu rồi, các em về lớp trước đi, chuyện này chúng ta còn phải bàn bạc lại một chút.” Thời Lượng ngắt đầu. “Sao lúc bị Ngụy Thành cướp công, các em không lập tức đến tìm thầy hướng dẫn?”

“Chúng em còn đang thương lượng cách giải quyết, không ngờ...”

Ai biết trưa hôm nay lại có loạn lớn như vậy, Ngụy Thành còn bị đuổi phải chạy ra khỏi trường nữa.

Nói tới đây, Thời Lượng dùng móng chân đoán cũng biết chắc đầu tên là Trình Tri.

Ông không nhìn được mà đập bàn một cái, nhìn về phía anh: “Em thì liên quan gì trong chuyện này? Em coi cái trường này là công viên giải trí à?”

“Giải trí?”- Trình Tri nhắc lại lời ông, nhướn mày: “Em đâu có rảnh đến mức đó?”

Thời Lượng: “Vậy em nói thử tôi nghe, rốt cuộc em muốn cái gì?”

Trình Tri lạnh nhạt đáp: “Bảo vệ trật tự trường học.”

“...”

Thời Lượng tức đến mức cạn lời:

“Trật tự? Trật tự của em là gây bạo loạn trong giờ nghỉ trưa của trường?”

Trình Tri: “Thì do bọn họ bất bình thôi, đâu liên can gì đến em?”

“Vậy thì cả câu chuyện này có liên quan gì đến em?”

“Dù sao cũng phải có 1 người lên tiếng, người ta ngoan ngoãn không dám, vậy thì em làm thôi.”

Trình Trì chớp mắt, làm như không.

“Em nên tạ trời đất vì lần này mình không gây đại họa đi! Nếu không may Ngụy Thành bị đánh gãy xương thì sao?”

Trình Trì khua tay: “Điều đó không đúng với thực tế”

Thời Lượng dù giận nhưng vẫn rất công tâm, hồi sau mới nói: “Em viết ngay một bản kiểm điểm mười nghìn chữ cho tôi, viết không xong thì đừng đến lớp nữa!”

Trình Trì muốn mở miệng nói gì đó, đã bị thiếu nữ đứng bên cạnh kéo vạt áo.

Nguyễn Âm Thư hướng anh mà lắt đầu, ý nói không nên tranh cãi nữa.

Anh nhượng mảy, lời muốn nói bị chặn ngay miệng, cũng không muốn nói nữa. Ồ, im thì im.

“Được rồi, các em về lớp học đi... Chuyện này... Thầy cô sẽ bàn bạc lại. Tình huống khá tệ, ảnh hưởng cũng lớn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nhà trường sẽ trả Ngụy Thành về nhà.”

Lần này trò ấy đã làm chuyện không thể đảo ngược kết quả, tâm huyết của mấy đứa nhỏ trôi theo dòng nước, Thời Lượng cũng chỉ có thể cảm thấy tiếc nuối.

Huống chi Ngụy Thành còn ở trong trường rất có thể sẽ bị tẩy chay, thậm chí còn lớn hơn, tốt nhất là để trò ấy chuyển trường đi.

///

Lúc mọi người đi ra khỏi văn phòng, Trình Trì theo sau thấy Nguyễn Âm Thư đang chau mày, bèn cười hỏi: “Cậu nhượng mị làm gì?”

“Lại hại cậu chịu phạt rồi.”

Lần trước cũng vậy, rõ ràng là chuyện không liên quan đến cậu ấy, cậu lại giúp cô há giận, còn cô thì tro mắt nhìn người ta chịu phạt thay mình.

“Không có gì.”

Dù sao anh cũng không thi hành.

Bỗng nhiên, Âm Thư hỏi: “Cậu còn muốn đi ăn lẩu một mình không?”

Nhận ra hàm ý trong lời nói của cô, anh hỏi lại: “Làm gì?”

“Hay là... Tôi mời cậu đi ăn lẩu nhé?”

Cô thật sự không chịu nổi trạng thái nợ nhân tình của ai đó, huống chi cũng rất cảm kích anh, vì thế mới muốn đáp lễ.

Cậu ta thích ăn lẩu một mình, vậy đề lần này cô mời đi, coi như là cảm tạ.

Anh ngạc nhiên: “Tốt vậy sao?”

Cô giương mắt nhìn anh, sóng nước yêu kiều: “Được không?”

“Được.”- Trình Trì nói. “Vừa lúc tôi rất nhớ, rất nhớ món lẩu.”

“...”

“Vậy, khi nào mấy người chúng ta đi...”

“Mấy người? Ở đâu ra mà mấy người?”

“Thì...”- Cô chỉ mọi người đang đứng xung quanh. “Chúng tôi cùng cảm ơn cậu.”

“Tôi không nhận ơn nghĩa của bọn họ.”

Nguyễn Âm Thư??

Cô còn đang định hỏi người này có ý gì, cuối cùng nhớ lại sự kiện ăn lẩu tối hôm đó với màn “khích lệ tinh thần” gây hoang mang, liền hiểu ra.

OK, không sao.

Cứ để người này quyết định đi, nên cô gật đầu: “Được, nhưng đi hai người có vui không?”

“Không biết...”- Trông mắt anh hướng đi đâu đó: “Sẽ rất vui thôi.”

Chuông vào lớp đã reo, cô không kịp nói nhiều hơn nữa mà chạy ngay về lớp.

Hôm nay không hiểu sao Thời Lượng rất gấp giữ, lượt lệ cũng gắt hơn, chỉ cần vào trễ 1 phút cũng bị ghi tên và làm bản kiểm điểm.

Chiều hôm đó lớp trưởng đi hỗ trợ làm đề thi, nên chuyện này liền giao cho Âm Thư làm.

Tan học, có vài học sinh đến nộp bản kiểm điểm cho cô, còn vài người chưa viết xong nhưng Âm Thư cũng không nói gì, vì cô còn phải đi nữa.

Có người không đủ giấy, cô còn cho họ, sau đó sức nhớ ra quay xuống chỗ Trình Trì đang chơi game: “Cậu cần không?”

Cậu ta cũng có bản kiểm điểm mười nghìn từ nà.

Mặc dù không biết cô đang cầm cái gì trên tay, nhưng anh vẫn nói: “Cần”

Cô đặt giấy lên bàn anh, còn thêm vào một cây bút.

Trình Trì đánh xong một ván, liếc mắt về phía tờ giấy và cây bút từ trên trời rơi xuống, cau mày suy tư thì Nguyễn Âm Thư quay đầu lại nhìn.

Thấy giấy của anh vẫn tròn tron, cô bèn hỏi: “Cậu đang viết sao?”

“Không biết.”

“Không biết viết như thế nào?”

Mặc dù Âm Thư chưa từng viết bản kiểm điểm, nhưng cô nghĩ cách viết so với luận văn cũng không khác nhau lắm, hơn nữa cô đã đọc qua nhiều rồi, chắc chắn có thể thử.

Vì thế cô nói: “Trước tiên cậu nói tóm tắt chuyện mình đã làm, sau đó kết quả, rồi ý thức về cái sai của mình, hứa sẽ sửa, nêu cụ thể cách sửa...”

Anh vờ xoa thái dương nhưc đầu: “Vẫn không hiểu?”

“Vẫn không hiểu á?”

Cô đi đến cạnh bàn anh, nghĩ rằng dù sao đó cũng là lỗi của mình, mình cũng nên gánh 1 phần: “Cụ thể là chỗ nào?”

“Tất cả.”

“Chuyện này rất đơn giản.”- Mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng mà cô cũng hình dung được một chút rồi.

Trình Trì cong môi: “Đại biểu Ngừ Văn rất lợi hại, chỉ bằng cậu cầm tay tôi dạy viết đi?”

Tác giả có đôi lời: Trì Trì thật khôn khéo, một công đôi việc, được nắm tay người đẹp, kéo gần khoảng cách!

Gái ngoan dạy dỗ đại ma vương, hình ảnh tượng tượng thôi cũng đủ thấy hấp dẫn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Còn đang suy nghĩ (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phản ứng của Nguyễn Âm Thư có chút trì trệ.

“Tôi, dạy cậu viết?”

“Ừ.”- Trình Trì chống cằm nhìn cô.

“Chuyện này... Phải dạy như thế nào?”

Ngừ Văn, Toán hay Lý gì đó cô còn có thể, còn chuyện bảng kiểm điểm... Mười mấy năm cuộc đời cô chưa hề biết đến.

Trình Trì cầm cây bút trên bàn lên, mở nắp ra: “Cậu đọc, tôi viết theo.”

“Tôi đọc cậu viết?”

“Không phải ban nãy cậu hăng hái lắm à?”- Anh cười. “Tôi còn tưởng cậu đã nghĩ ra rồi?”

“Thì đúng là vậy, nhưng mà...”

“Có thể là có thể.”- Anh không cho cô nửa cơ hội nào để do dự: “Nói đi.”

“...”

Nguyễn Âm Thư hỏi nhỏ: “Cậu thật sự nghiêm túc?”

“Thật như không thể thật hơn.”

Ánh mắt của cô rơi vào tờ giấy trên mặt bàn.

Trình Trì vẫn thức giục: “Không lẽ cậu nhẩn tâm nhìn ân nhân của mình, vì không biết cách viết bản kiểm điểm mà bị đuổi học sao?”

Bên cạnh có đó có người hỏi nhỏ: “Không thể nào, Trình Trì mà không viết thì bị đuổi thật à?”

“Cậu bị ngu hả, cậu ta muốn đi đâu thì đi, ai mà ngăn được?”

“...Ồ ha.”

Nguyễn Âm Thư nghe anh nói vậy thì mềm lòng, cuối cùng cũng nói: “Vây... Vây tôi nói thử một chút, cậu nghe xong nếu thấy không ổn thì sửa lại rồi mới viết vào nhé.”

Trình Trì xoay bút trong tay: “Được.”

“Trước tiên phải mô tả sự kiện chính đã.”- Âm Thư dựa theo trí nhớ của mình mà nói: “Ví dụ như ngày X tháng X năm X, giải thưởng của cuộc thi Theo Dấu Vật Lý được công bố, nhưng người có giải lại là... Bạn học của em đã nhờ em giúp đỡ, nhưng trong lòng em lại có kế hoạch khác, vì thế bảo bạn ấy hẹn Ngụy Thành... Ngay khi bọn họ thảo luận, em đã xông vào phòng phát thanh trường...”

Miêu tả xong một lần, Âm Thư lại nói: “Rồi cậu nêu nguyên nhân, tự thấy mình sai, xin được tha thứ. Tốt nhất là cậu nên thêm vào mấy câu như bắt bẻ vì bạn bè, công thêm việc thấy mọi người đều do dự không dám đứng ra tố cáo...”

Sơ sơ qua như vậy, cô cũng cảm giác là được một hai nghìn chữ gì rồi.

Trình Trì cúi đầu, bút di chuyển chậm chậm. Nguyễn Âm Thư cúi xuống nhìn thử, chớp mắt: “Không phải tôi bảo cậu đổi một chút à, sao lại viết y hệt vậy?”

“Cậu rất tốt, không cần phải đổi.”

Nguyễn Âm Thư:?

“Nhưng mà như thế thì...”

“Như thế nào?”

“Như vậy không phải y hệt chép bài tập sao? Một chút suy nghĩ cũng không có.”

Cô bắt đầu luận giảng đạo lý: “Dạy học chẳng qua là truyền giảng phương pháp và hướng đi thôi, cụ thể vẫn phải là cậu tự phân tích. Nếu không như vậy, sao có thể tiến bộ được.”

Thấy cô nghiêm túc như vậy, không ít người ngồi phía sau cũng nín cười.

Trình Trì đàn khây tai trâu: “Bản kiểm điểm cũng không phải bài tập, cậu so sánh làm gì cho một vậy?”

“...”

Âm Thư nghẹn giọng, bèn đi về chỗ ngồi: “Tôi không nói nữa, nhưng mà cậu có ý thức được là mình sai ở đâu không?”

Trình Trì vẫn bận rộn viết, giọng nói lười biếng: “Tôi không sai.”

Nguyễn Âm Thư:...”

“Cứ xem như là cậu thấy mình không sai đi, nhưng cũng phải suy nghĩ một chút chứ. Viết bản kiểm điểm cũng như văn chương vậy, muốn hay phải nghĩ.”

Trình Trì gạt đầu như được khai sáng, sau đó đọc lên những điều mình muốn viết...”Em nhận thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề, lỗi của em là ở... Em mẹ nó chẳng sai gì cả.”

Âm Thư nghe xong thì đầu muốn nổ luôn, cô vội vã chạy đến giật bút của anh: “Viết bản kiểm điểm như vậy hả? Cậu điên rồi à?”

“Vậy thì phải làm sao bây giờ?”- Trình Trì ra vẻ đáng thương: “Cậu không dạy tôi mà.”

Nguyễn Âm Thư nghẹn lời, cố gắng nhìn qua ngoài cửa sổ để hạ hỏa.

Phía bên ngoài kia, một mảng xanh tươi, những tán cây hằn vết dưới ánh mặt trời.

Cô hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại.

“Được thôi, tôi dạy cậu. Nhưng cậu phải tự viết phần tổng kết.”

Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của cô rồi: “Nếu như cậu mà viết bậy nữa là tôi bỏ mặc cậu luôn đấy.”

Trình Trì: “Đồng ý.”

Cách đó không xa, trong luồn hoa có một chú chó nhỏ ngang qua, dấu chân dẫm lên bùn hằn trên mặt đường thành những đóa hoa mai.

Trong phòng không khí ấm áp, ngoài trời tán lá bị gió thổi xào xạt, ánh sáng vàng ươm như màu hoa cải tràn vào từ cửa sổ, rơi trên sàn phòng học, cách điệu những khối đá thành những hoa văn đủ màu sắc.

Thiếu nữ ngồi ở hàng ghế thứ hai đếm ngược, quay người lại đối diện người phía sau, một tay đặt lên mặt bàn, tay kia lại chống cằm ngẫm nghĩ.

Giọng nói của cô mềm mại mà nhẹ nhàng, như hòa vào trong ánh nắng áp áp, như ru hồn người mê say.

Chỉ có tiếng gió thổi xuyên qua kẽ lá.

Giúp đỡ Trình Trì xong, Âm Thư đứng dậy, không tự chủ được mà duỗi người, động tác hết như con mèo nhỏ mới tỉnh dậy.

Lúc vươn vai, áo của thiếu nữ cũng hơi kéo lên, thân váy buộc chặt nơi cái eo nhỏ xinh đẹp.

Trình Trì ho khan mất tự nhiên, dòi mắt đi chỗ khác, thuận tay ném bút lên bàn.

“Ngày mai tôi giúp cậu đưa luận cho.”- Nguyễn Âm Thư ngẩng lên nhìn đồng hồ. “Bây giờ tôi cũng phải đi rồi.”

Nói xong, cô lại quay sang những người khác: “Trưa mai các bạn hãy nộp cho tôi nhé.”

Phía sau có tiếng gào khóc: “Viết không nổi a, một nghìn chữ phải viết thế nào đây?”

Lại có người thấy Trình Trì đứng dậy, liền hỏi: “Trì ca viết xong rồi à?”

“Còn không phải nhờ đại biểu Ngừ Văn đây lấy giúp người làm niềm vui sao?”

Người nọ lại kêu rên: “Vậy đại biểu có thể giúp tôi không?!”

Trình Trì trả lời thay: “Không.”

Nguyễn Âm Thư định quay đầu nhìn thì bị thiếu niên nắm tay, kéo đi ra khỏi phòng: “Đi, chúng ta đi ăn lẩu.”

Phía sau vẫn còn tiếng kêu gào: “Sao không thể cho tụi em đi đường tắt của anh chứ?”

Bước chân của anh nhanh hơn, chẳng mấy chốc âm thanh kia đã bị bỏ lại sau gáy.

Bị kéo ra ngoài hành lang, lúc này Nguyễn Âm Thư mới kịp nhận thức được vấn đề: “Đi ăn lẩu?”

“Đúng vậy, chúc mừng tôi viết xong bản kiểm điểm.”- Anh hạ mày nhìn cô: “Không được?”

“Có thể... Nhưng mà tôi vẫn chưa nói với mẹ, chắc là bây giờ bà ấy đang đợi ở bên ngoài. Ngày mai hay ngày mốt được chứ? Dù sao tôi cũng phải báo cho bà ấy một tiếng.”

“Cũng đúng.”- Sao anh có thể quên cô là tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn nghe lời mẹ nhỉ?

“Vậy thì mai đi.”

“Được.”- Cô cười.

Lúc đi đến sân bóng rổ, Nguyễn Âm Thư ôm chồng bản kiểm điểm tạm biệt anh: “Bây giờ tôi phải ghé qua phòng thầy, cậu mau về trước đi.”

Anh gật đầu, cũng không nói gì nhiều.

Sau khi Nguyễn Âm Thư về đến nhà, lúc ăn cơm ba cô hỏi: “Cái cuộc thi lần trước con thức khuya... Sao rồi? Ba nghe nói đã có kết quả?”

“Đạ.” “Đáng lẽ là tụi con có giải, nhưng mà một thành viên trong nhóm đã giành nộp bài trước.”

Nghe cô kể đầu đuôi câu chuyện xong, mẹ Nguyễn cũng ngạc nhiên: “Sao thằng bé lại thiếu ý thức như vậy?”

“Cho nên anh nói... Haizz”- Ba Nguyễn than thở: “Mấy đứa trẻ sống trong hoàn cảnh khó khăn, tâm sinh lý ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng.”

“Cũng không nhất định là vậy, chỉ là hơi phức tạp hơn mấy đứa trẻ bình thường thôi.”- Mẹ Nguyễn nói.

“Để xem thử trường con giải quyết như thế nào, đối với những học sinh như thế này tuyệt đối không thể nhân nhượng, để tránh ngựa quen đường cũ”

Cuộc nói chuyện trong bữa ăn kết thúc, Nguyễn Âm Thư ăn cơm xong lại vào phòng làm bài tập.

///

Như mọi ngày, Nguyễn Âm Thư đến lớp rất sớm, kiểm tra thu lại bài tập, còn Trình Trì đến tận lúc tan tiết ba mới thấy xuất hiện.

Hôm nay cậu ta mặc một cái áo thun in chữ T, so với cái áo cá mập hôm trước thì có vẻ hiền lành hơn rất nhiều.

Phong cách của người này tất tưởi hững, bình thường đều mặc áo ngắn tay, nhưng thỉnh thoảng chỉ mặc áo trong để tiện chơi bóng, lại khoác thêm áo bên ngoài.

Không biết có phải từ quần áo nhà cậu ta rất lớn không, mà cô chưa bao giờ thấy người này mặc một cái áo hai lần bao giờ.

Nguyễn Âm Thư tất nhiên luôn mặc đồng phục học sinh chỉnh tề sạch sẽ, nội quy bảo cô đi đồng, cô sẽ không đi tây.

Đôi khi vì máy điều hòa tỏa hơi khá lạnh, cô sẽ khoác thêm áo ngoài, nhưng vẫn không giống kiểu của Trình Trì.

Sống yên ổn qua một ngày, chiều hôm đó lúc tan học, bỗng có nam sinh đến tìm cô: “Chiều nay, chúng... Chúng tôi đi chơi... Cậu... Cậu có muốn đi chung không?”

Hai gò má của nam sinh khẽ ửng hồng, rõ ràng là dùng hết can đảm ra để mời cô, hiển nhiên rất mong cô có mặt.

Trình Trì đứng phía sau mở một lon coca, lúc này đang ngửa cổ uống, ánh mắt hồ hững nhìn về phía trước.

Nguyễn Âm Thư khó xử nói: “Xin lỗi bạn, hôm nay mình có hẹn rồi.”

Nam sinh có chút mất mát: “Ra là vậy... Không sao, chúc bạn đi chơi vui vẻ!”

Mặc dù Âm Thư không biết chuyện cô đi ăn lẩu với Trình Trì có tính là vui vẻ không, nhưng cô vẫn lịch sự cảm ơn.

Sau khi người đó rời đi, Trình Trì vẫn còn đang ngồi vắt chân uống nước.

Đặng Hạo nhìn anh cười, cũng mở nắp lon nước.

“Bụp” một tiếng, không khí bên trong lon thoát ra ngoài, bọt khí lúc nhúc trùng điệp.

“Sao không mau uống đi?”- Trình Trì hỏi.

“Tôi thấy cậu uống rất thoải mái, muốn xem thử một chút có phải coca lạnh thay đổi được tâm tình con người không.”

“...”

Lúc Trình Trì uống hết lon nước, cũng vừa lúc tan học, có thể đi ăn lẩu rồi.

Mặc dù Nguyễn Âm Thư đã báo với mẹ, nhưng gia đình vẫn quy định giờ cô phải về nhà, nên “tốc chiến tốc thắng” thôi.

Vì thế tiếng chuông tan trường vừa vang, cô đã vội vã dọn cặp, cùng Trình Trì đi ra ngoài.

Hai người sóng vai bước.

Mọi người trong lớp ngừng công việc thu dọn mà ngẩn ra đó, hướng ánh nhìn kỳ lạ về phía hai người bình thường vẫn ra về trễ nhất... Hôm nay lại đi cùng nhau?

Nguyễn Âm Thư không hề có thời gian để nhận lấy những ánh mắt đầy thâm ý kia, tâm tư của cô bây giờ hoàn toàn dồn hết vào món lẩu, chỉ có theo chân Trình Trì thôi.

Sau khi ra khỏi cổng, anh đưa tay gọi taxi.

Lúc lên xe rồi Âm Thư mới hỏi: “Chúng ta đi ăn ở đâu? Không phải gần trường à?”

“Không, ở chỗ khác, quán rộng hơn.”

Tất cả mọi thứ đều đã được anh sắp xếp xong xuôi, hoàn toàn không cho cô cơ hội phản bác.

Nhưng mà chỗ hai người đến cũng là một lựa chọn tốt, vì thế Âm Thư cũng không nói gì.

Hai người đi vào quán, tìm chỗ ngồi, gọi món xong liền bắt đầu chờ đợi.

Hình như hôm nay tiệm lẩu vừa ra loại nước uống mới, ở đâu cũng thấy người ta cầm dừa uống.

Nguyễn Âm Thư thấy vậy cũng muốn đi mua, Trình Trì hỏi: “Đi đâu?”

“Mua nước dừa.”- Âm Thư chỉ về phía quầy. “Về ngay thôi.”

“Để tôi đi.”- Anh đứng dậy. “Ngồi đi.”

Vừa nói vừa đi ra khỏi bàn, còn Âm Thư ngồi yên tại chỗ.

Lúc Trình Trì tới quầy, nhân viên hỏi: “Chào quý khách, xin hỏi quý khách dùng gì ạ?”

“Dừa.”

“Quý khách mua mấy trái ạ? Quán em chỉ còn lại một trái thôi.”

...

Mua xong, Trình Trì đi về chỗ.

Từ xa xa, Âm Thư đã thấy anh cầm một trái dừa, hơn nữa... Cô nheo mắt nhìn kỹ... Hai cây ống hút?

Cô trừng mắt nhìn anh: “Tôi uống một ống được rồi, sao lại lấy tới hai?”

“Chỉ còn một trái thôi.”

Biểu tình của anh tựa hồ có chút tiếc nuối: “Nhưng mà tôi cũng muốn uống, phải làm sao đây?”

Tác giả: Phải không?, mẹ không tin cậu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Còn đang suy nghĩ (5)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nguyễn Âm Thư im lặng vài giây, đoạn mới hỏi lại: “Cậu cũng muốn uống nước dừa sao?”

Ý niệm trong ánh mắt Trình Trì sâu thẳm thẳm, hư hư thực thực, anh thấp giọng nói: “Ừ.”

Biểu tình của Âm Thư cho thấy dường như chẳng có gì có thể làm khó được cô, Âm Thư cầm lấy trái dừa trong tay anh: “Vậy có gì khó đâu, để tôi lo.”

Tay Trình Trì bỗng chốc nhẹ bẫng, trái dừa bên trên đã bị đoạt mất, anh khẽ dừng lại: “Làm gì?”

Nguyễn Âm Thư bày lên bàn hai cái ly thủy tinh, nhanh nhẹn nói: “Rót nước dừa vào ly là xong rồi.”

Giọng cô gái vừa dịu dàng vừa hân hoan, tựa như đắc ý vì mình vừa làm được một chuyện rất “phi thường.”

Hai cây ống hút được lấy ra, cô chậm rãi đổ nước dừa vào hai cái ly, chẳng mấy chốc ly đã đầy.

Đặt trái dừa không sang một bên, Âm Thư vui vẻ đẩy một cái ly qua, đoạn mới giương mắt lên nhìn anh

Đôi mắt cô lấp lánh ánh sáng, màu mắt đẹp như bầu trời buổi đêm, lại sáng ngời như ánh sao chiếu rọi lòng người, toàn bộ đều như muốn nói: “Cậu mau khen tôi đi.”

“...”

Đúng là nên khen.

Nhìn theo sự nhấp nhô của dòng nước ngọt ngào trong ly, Trình Trì liếc mắt, nở một nụ cười không rõ tâm tư.

“Đại biểu Ngừ Văn của chúng ta thật thông minh.”

Âm Thư dùng điệu bộ “mỹ miều duyên dáng” nhấp một chút nước ngọt, đoạn ôm mặt nhìn nôi uyên ương đang sôi ùng ục.

Thấy nước dùng đã ổn, Trình Trì bung nguyên mâm thịt trâu lên, cầm dừa chuẩn bị đẩy hết vào.

Nguyễn Âm Thư nghiêng đầu nhìn, nháy mắt: “Cậu tự làm à?”

Anh cười nhìn cô: “Không thì sao?”

“Không phải có thể dễ phục vụ làm à?”

“Không thích.”- Anh nói.

Ồn ào, lúc ăn cũng chẳng thấy ngon nữa, cũng có người khác im lặng, nhưng mà cứ đứng mãi một bên hỏi hoài anh có muốn ăn gì nữa không- phiền phức, hơn nữa còn mất tự nhiên.

Nguyễn Âm Thư suy nghĩ một lát, có lẽ là do tính cách tự do tự tại của cậu ta nên không thích cũng là phải, cô không nói gì nữa, chỉ cười: “Vậy trước nay cậu đều đi ăn một mình như vậy sao?”

“Ừ.”- Trình Trì thờ ơ nói: “Đôi khi sẽ đi cùng đám Đặng Hạo.”

Cô lại hỏi tiếp: “Vi sao không phải là thường xuyên? Tôi nghe nói đi ăn một mình rất cô đơn, nên tôi cũng chưa thử qua bao giờ.”

“Dĩ nhiên rồi, ai như các cậu ngay cả đi vệ sinh cũng phải kéo theo cả đám.”- Trình Trì thuận miệng. “Ăn lẩu một mình thì có gì kinh khủng, tôi còn trải qua nhiều chuyện lớn hơn thế.”

“Hả?”- Cô nghe không rõ.

“Không có gì.”- Trình Trì đặt mâm không xuống. “Thịt ăn được rồi.”

“A.”

Cô gấp một miếng thịt vào chén, lúc này mới sực nhớ ra là mình còn chưa làm nước chấm, vì thế cô vội vã đứng dậy chạy đi lấy.

Trình Trì cũng đứng lên đi theo.

Lúc pha nước chấm, lại nhớ ra chuyện ban nãy vẫn chưa hỏi xong, Âm Thư bèn quay sang tiếp tục: “Vì sao không hay đi cùng mấy người Đặng Hạo?”

“Bọn họ không ăn cay được.”

“Vậy thì gọi nồi không cay.”

“Một đám đàn ông con trai mà gọi lẩu không cay? Nhục nhã.”

“...”

Âm Thư chép miệng, âm giọng mang theo sự phê bình kín đáo: “Cậu thật là bá đạo.”

Sau đó một lát, cô mới sực ngộ ra: “Tôi hiểu rồi, vì tôi là con gái, hơn nữa hôm nay còn là tôi đãi, nên cậu mới để tôi gọi lẩu không cay, có phải không?”

Bình thường ra ngoài ăn đều là Trình Trì trả nên cậu ta không nể nang gì đám bạn mình, mà mọi người thì không ăn cay nổi nên chỉ có thể xin kiếu thôi.

“Ừ.”- Trước tiên Trình Trì gật đầu, sau đó lại cau mày hỏi: “Ai nói là cậu trả tiền?”

“Thì tôi cảm ơn cậu mà?”

“Không có luật nào nói cậu phải trả.”

“Nhưng...”

Trình Trì xoay người, không có ý định đôi co thêm nữa: “Cậu mời khách, tôi trả tiền, không phải rất tốt sao?”

(Sel: Ai hiểu ẩn ý của câu này không hề:)))

“...”

Người này mà đã quan niệm cái gì, thì trời đất có tận thế cậu ta cũng không thay đổi.

Cãi lý với cậu ta đã là chuyện không tưởng, mà muốn thay đổi cậu ta càng khó hơn lên trời. – Nguyễn Âm Thư biết như thế, nên cô không nói nữa.

Sau đó lúc ăn lẩu, cũng là Trình Trì phụ trách bỏ và gấp đồ ăn.

Nguyễn Âm Thư cứ ngo ngoắt nhìn theo động tác của anh, Trình Trì cho là cô muốn gì đó, bèn hỏi: “Ăn gì nữa?”

“Không, không... Chỉ là lần đầu tiên tôi đi ăn lẩu mà thấy người ăn tự nhúng đồ ăn thôi.”

“Vậy sao?”

“Lúc nhà tôi đi ăn ngoài cũng đều là để phục vụ làm...”

Trình Trì bụng mâm tôm lên: “Vậy thì hôm nay để tôi làm thay...”

“Như vậy tôi áy náy lắm”- Nguyễn Âm Thư nhận lấy cái mâm trong tay anh: “Để tôi làm đi, cũng dễ mà.”

Anh ra dấu: “Ừ, vậy mời quý cô.”

Nguyễn Âm Thư quay đầu liếc mắt nhìn người phục vụ ở bàn phía sau, rồi bắt chước động tác của người đó, bỏ đồ ăn vào nồi.

Mà Trình Trì cũng không rảnh rồi, anh bỏ rau và cà chua vào trong.

Nguyễn Âm Thư nhìn anh: “Cậu không ăn rau à?”

“Không.”

“Sao lại không ăn? Như vậy làm sao đủ vitamine được?”- Âm Thư lại bắt đầu bật chế độ “giảng bài”. “Rau xanh rất tốt cho sức khỏe.”

“Cơ thể tôi chỗ nào cũng tốt, thể lực cũng ổn.”

Nguyễn Âm Thư trút hết tâm vào nồi, không nói nhiều nữa mà trực tiếp gấp rau bỏ vào chén anh: “Không được, nhất định phải ăn.”

Từ trước đến nay cô chưa từng gặp người nào tùy tiện như thế, một chút rau cũng không ăn.

Trình Trì nhủ mảy: “Cho tôi một cái động lực đi!”

“Người ta nói trẻ nhỏ ăn rau sẽ giảm được stress.”- Nguyễn Âm Thư giảng giải: “Không phải dạo này cậu bị áp lực hay sao? Chắc chắn là do cậu ăn không đủ rau xanh!”

“...”

Trình Trì khuấy món lẩu trong nồi: “Cậu luôn thích quán chuyện của người khác như vậy à?”

“Thật ra thì không phải.”- Âm Thư mím môi, đoạn mới ngượng ngùng nói: “Cũng là vì một mình tôi ăn không hết.”

Trình Trì gật đầu: “Được rồi, vậy ra tôi chính là cửa hàng ve chai.”

“Cậu không thể nói như vậy!”- Cô trừng mắt nhìn anh: “Mặc dù chức năng cũng tương tự đấy.”

Không biết nghĩ đến chuyện gì đó, anh bật cười: “Gan cậu lớn hơn trước rồi đó.”

Còn nhớ lần đầu tiên anh thấy cô, cô run như thỏ con sợ sói, sau đó ngày ngày tiếp xúc, bây giờ cô còn dám nói chuyện và yêu cầu anh nữa.

Đến hôm nay còn ghê hơn, dám đùa cợt anh!

Nguyễn Âm Thư cũng cười gật đầu.

Cô vốn chính là như vậy, đối với người lạ sẽ rất cẩn thận và nhút nhát, nhưng khi đã quen rồi thì cô sẽ từ từ “bung lụa”

“Trước kia tôi rất sợ cậu, cứ có cảm giác nói thêm một câu nữa là cậu sẽ đánh tôi.”- Cô nói.

“Vậy còn bây giờ?”

“Bây giờ thì khác, tôi cảm thấy...”

Âm Thư suy tư một lát, đoạn mới ngược mắt lên, nói với giọng đầy chân thành: “Cậu là người tốt.”

Trình Trì: “...”

Mẹ nó, vậy ra anh bị phát thè người tốt rồi à?

Trình Trì phiền não nhúng đũa vào nồi lướt một chút, không thấy thịt đâu, đành phải rút về.

Nguyễn Âm Thư thấy thế bèn nói: “A.”

“Sao?”

“Không phải cậu đang tìm cái này à? Tôi có, cho cậu đấy.”

Ánh mắt anh khẽ bay theo qua chỗ cô, cô gái đang cúi đầu rất chăm chú, ánh đèn như khiến cho từng mắt cô phủ một phần bóng tối, nhưng hàng mi lại lấp lánh, rực rỡ cuốn hút.

Không biết gia đình cô phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể bồi dưỡng được một cô gái như thế này, chắc cũng là vì cô quá thừa tình yêu, nên trước nay chưa bao giờ thấy cô ích kỷ hay ghen tị, cô luôn san sẻ tình yêu của mình với mọi người: Hào phóng, hiền lành mà đơn nhất.

Quan tâm của cô hoàn toàn không phải sự nịnh hót, mà là sự chân thành từ tận đáy lòng, tâm hồn làm đẹp đôi mắt cô, lúc nào cũng thấy nó trong veo thán nhiên, đen láy và ngời sáng.

Cô được nhiều người thích như thế, dường như cũng là chuyện thường tình.

///

Lúc ăn xong, Nguyễn Âm Thư vội vã bắt xe về nhà, lúc về đến nơi là hơn bảy giờ, hoàn toàn không vượt “giới nghiêm”

Mẹ hỏi cô đi đâu, cô bèn nói mình đi ăn lẩu với bạn, nên mẹ cô cũng không hỏi thêm nữa, dặn dò cô đi ngủ sớm.

Ngày hôm sau lúc giải lao, lúc mọi người đang nói chuyện thì radio trường phát thông báo.

“Về bạn học Ngụy Thành, bởi vì trong lúc thi đấu đã lấy cấp cách giải và kết quả của nhóm rồi một mình nộp bài, tội lớn vốn đã khó tha, nay lại xét đến tình huống không thể khắc phục lại. Ban Giám Hiệu quyết định đình chỉ học tập bạn học sinh này để cảnh cáo, đặt biệt phát radio cho học sinh toàn trường biết rõ, đồng thời tự rút ra kinh nghiệm cho bản thân mình, tự lấy bạn làm gương mà phấn đấu trung thực hơn trong học tập.”

Radio kết thúc, tất cả các khối đều vang vọng tiếng hoan hô.

Phúc Hiền nghe xong cũng không kìm được sự vui vẻ: “Vậy là hay rồi, cuối cùng cũng bị đá rồi.”

Nguyễn Âm Thư suy tư: “Vậy sau này cậu ta phải tính sao? Không đi học nữa à?”

“Cậu còn quan tâm nó làm gì?”- Phúc Hiền dừng dừng. “Chúng ta thoải mái là được!”

Ngược lại Triệu Bình nói: “Hình như cậu ta tìm được trường khác để học rồi.”

Phúc Hiền: “Nhảy trường nhanh thế á?”

“Dù sao thành tích cậu ta cũng không tệ, thành tích trước này cũng không tính là hàng ăn cắp.”

Phúc Hiền lại nói: “Nhưng cái trường kia có biết chuyện không?”

“Cái đó thì tôi không rõ.” “Nhưng mà chuyện này cũng khó giấu lắm, một truyền mười, mười truyền trăm mà. Coi như bây giờ họ không biết đi, thì sớm muộn gì sau này cũng lòi ra thôi.”

“Chắc lúc đó lại chuyển trường nữa hả?”- Phúc Hiền cảm thán: “Tạo nghiệp thì nhận nghiệp, nếu cậu ta không trơ trên như vậy thì bây giờ đã không phải chui rút như chuột kiêu đó rồi.”

“Lần trước cậu ta bị nạp chay quần đít rồi còn gì?”- Triệu Bình hỏi tương: “Nghe nói sau đó có quay trở lại, lén la lén lút, kết quả vẫn bị phát hiện, cả lớp không cho cậu ta vào trong, còn có người muốn tấn cậu ta một trận.”

“Thảm vậy thật à?”

“Ừ, bạn tôi nói lúc nghe xong radio cả trường ai cũng muốn đập cậu ta cả. Chát chát chát.”

Mặc dù không thể hồi giải, mọi người đều tiếc nuối như cũng không quá buồn bã. Dù sao ở ngoài kia mấy cuộc thi kiểu như vậy cũng không thiếu, không có cái này thì có cái khác thôi, hơn nữa đề thi cũng giải được rồi.

Cho nên chỉ mấy ngày sau, tâm trạng của mọi người đều trở lại bình thường.

Chỉ có Ngụy Thành, “hiềm vui ngắn chẳng tày gang”, bây giờ phải nhận kết cục thảm hại cũng âu là chuyện thích đáng.

Vài buổi cơm trưa sau đó, Âm Thư vẫn thỉnh thoảng nói với Lý Sơ Từ về chuyện này, hôm đó sau khi ăn xong, hai người trở về lớp, lúc đi ngang luống hoa mới phát hiện ra ở đó có một chú chó Pomeranian.

POMERANIAN (Chó Phốc Sóc)

Tình cảnh giác của nó rất cao, vì là chó hoang nên hai cô gái phải trấn an mãi nó mới chịu đi ra khỏi chỗ nấp.

Sau khi cho nó uống nước, hai người bèn đi mua chút gì đó cho nó ăn, lúc đi đến siêu thị mini thì đụng phải một nam sinh đi từ bên trong ra.

Trên tay nam sinh đều là khoai tây và nước ngọt, nhất thời không để ý nên đụng phải hai cô gái, đồ đạc trên tay rơi tán loạn xuống đất.

“Xin lỗi xin lỗi...”- Nam sinh không ngừng nói.

“Không sao, để tôi giúp bạn nhặt lên.”- Lý Sơ Từ cúi xuống cầm chiếc túi ở bên chân lên, đoạn mới ngẩng đầu đưa tới. “Của bạn...”

Lúc thấy được khuôn mặt của nam sinh kia, giọng nói của cô nàng bỗng khựng lại, âm tiết trong cổ họng cũng trở nên nghẹn ngào.

Giống như “hồn đã xuất thể” từ lâu, Lý Sơ Từ há hốc, đầu óc trống rỗng.

Qua mấy giây sau, nhưng tựa như cả thế kỷ, Lý Sơ Từ mới ý thức được là nam sinh kia đã đi mất.

Cô nàng quay đầu lại tìm kiếm, nhưng bóng hình người đó đã lẩn vào góc phố vắng vẻ.

Nguyễn Âm Thư cũng nhìn theo, bóng dáng người kia cong cong, trên người là một cái áo đen tím, vóc dáng cao gầy.

Cô bèn quay lại hỏi bạn mình: “Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là nhìn cậu ta giống như...”- Ánh mắt Lý Sơ Từ như chìm vào hư không. “Một người bạn cũ...”

“Chỉ là bạn cũ thôi, cậu có cần phải xuất thần đến vậy không?”- Nguyễn Âm Thư nghi hoặc: “Là kiểu bạn cũ như thế nào?”

“Là... Crush cũ của mình...”- Cuối cùng Lý Sơ Từ cũng hoàn hồn lại, cô đi lấy đồ ở kệ bên cạnh, âm giọng mơ màng mà thổn thức: “Thiếu chút nữa... Mình thật sự tưởng là cậu ấy...”

“Biết đâu thật sự là người đó thì sao?”

“Không thể nào đâu, sao cậu ấy có thể ở đây được? Cậu ấy đi học xa... mà”

“Cậu đã đi tìm chưa?” “Nếu cậu thích cậu ấy, vì sao không nói?”

Cô chưa bao giờ thấy Sơ Từ đứng ngơ ra như thế, chẳng qua chỉ là vài phản tương tự mà cậu ấy đã vậy rồi, không biết...

Hắn là rất nhớ, rất thích đi.

“Sao cậu biết mình chưa nói?”- Lý Sơ Từ cười, hít một hơi thật sâu: “Chỉ là...”

Nguyễn Âm Thư dừng động tác, dồn toàn bộ tập trung vào đó: “Chỉ là... thế nào?”

Lý Sơ Từ lắc đầu, ý tứ không muốn nhắc lại nữa: “Chúng ta đi tính tiền thôi.”

Nguyễn Âm Thư thấy cô nàng không muốn nói thì cũng không hỏi nữa, hai người chỉ cầm đồ đi tính tiền.

Hai người mua cho chú chó nhỏ kia một phần Jambon, phải đỡ mãi nó mới chịu đi ra, còn để phòng vừa ngửi vừa dùng chân lắc thử, lúc này mới ngậm lấy nhảy vào luống hoa, bắt đầu “dùng bữa.”

Nguyễn Âm Thư vẫn ở lại nhìn nó một lát, đoạn mới trở về lớp, lòng vẫn còn thấy quyến luyến.

Bên kia có tiếng người truyền đến, hẳn là Đặng Hạo và Trình Trì đang ở gần đây.

Lúc chỉ còn cách cô vài bước, Đặng Hạo bắt đầu khoe khoang chiếc đồng hồ đeo tay mới của mình: “Nhìn đẹp không? Tôi mới mua tuần trước đây.”

Không có tiếng trả lời, anh ta vẫn tiếp tục độc thoại: “Tay cậu trông trông trải quá, không mua cái gì trang trí sao?”

Trình Trì vẫn không đáp lại.

Lúc Âm Thư đứng lên gọi Sơ Từ chuẩn bị đi, bỗng nhiên có cảm giác tóc mình bị ai đó kéo.

Bởi vì tóc cô quá mềm mượt, dường như chẳng cần dùng sức, dây cột tóc đã bị người ta nhẹ nhàng kéo xuống.

Cô giật mình quay đầu lại nhìn, mái tóc dài xõa tán loạn trên bờ vai.

Trình Trì phờ ra vẻ mặt thản nhiên mà đeo dây cột tóc của cô vào cổ tay mình, đoạn lại đưa lên đưa xuống nhìn thử một lát, giống như đang uớng thử.

“Cũng tạm tạm, vậy thì lấy cái này đi.”

Nguyễn Âm Thư nào đó bỗng dưng bị người ta giật giãy cột tóc:...???

Tác giả lâm nhảm: Trình Trì: Chơi bóng xong chán quá, đi đùa vợ tí cho vui đi.

Mọi người bảo cậu ta ra sân, tôi cho ra rồi đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 28: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 29: Còn đang suy nghĩ (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tay Nguyễn Âm Thư nhẹ bằng, máy sấy tóc đã bị anh đoạt mất.

Cô vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một đôi mắt linh động nhìn cô, con ngươi đen nhánh, thuần khiết không chút tạp chất.

Trình Tri không lên tiếng, nghiêng đầu xem xét mấy nút điều khiển.

Thấy anh có vẻ không phải đùa mà thật sự muốn tự sấy, cô luống cuống nhìn xuống đất: “Sao vậy? Có chuyện gì à?”

Thanh âm nhẹ nhàng, lại mềm mại dò xét, giống như thật sự sợ hãi mình đã làm sai điều gì.

Cô đan hay tay vào nhau, vội vã nói: “Tôi sẽ không ngẩng ra nữa đâu... Chắc chắn, sẽ không làm nhầm nữa.”

Về mặt cô vô cùng chân thành, nghiêm túc như thể đang hô thề dưới cờ tổ quốc.

Một tay Trình Tri cầm máy sấy tóc, nhẹ ấn một cái, gió liền thổi về phía cô.

Trình thiếu gia cười nhạt, hơi cúi đầu, lại nhướn mày nhìn cô.

Ngón tay thiếu niên bất lấy một sợi tóc, động tác cầm vô cùng lưu loát, nhưng cả đầu tóc anh lại bị bóp đến rối bù.

“Sao?... Vì sao lại thổi cổ của tôi mà không sấy tóc?”- Anh hỏi.

Âm Thư nhướn mày, cũng không biết phải giải thích như thế nào nên cô chỉ có thể rũ mắt, nhỏ giọng nói: “Tôi... Tôi không cố ý.”

Động tác sấy tóc của Trình Tri vô cùng đơn giản, chỉ cần tới tới lui lui vài lần là xong. Anh lại tiện tay hong khô cả quần áo trên người.

Đây là lần đầu tiên Âm Thư nhìn thấy nam sinh sấy tóc, ở trong không gian nhỏ này. Trình Tri đứng ở phía bên kia, sau lưng anh còn bày rất nhiều loại đồ dùng hằng ngày, bỗng chốc cô lại cảm thấy anh trở nên vô cùng gần gũi.

Giống như một người bình thường, tóc ướt tùy tiện vò là khô ngay.

Không giống như cách cô biết về cậu ta, cuộc sống gần như giống trong manga Nhật Bản.

Cảnh tượng này khiến cô giật mình, lại chợt cảm thấy hai người như đã quen biết từ lâu...

Sấy tóc xong, Trình Trì cúp nguồn điện, cũng cắt đứt tâm tư của cô.

Nguyễn Âm Thư giúp anh cất cái máy vào chỗ cũ, đoạn mới hỏi: “Tôi còn một cây lược để trong lớp, cậu lấy không?”

“Lấy.”- Anh trầm giọng cười: “Lược của đại biểu Ngừ Văn, tôi cũng muốn dùng thử lâu rồi.”

Hai người đi vào lớp bằng cửa sau, à không, chỉ có một mình Nguyễn Âm Thư. Trình Trì vẫn nghênh ngang đi vào từ cửa trước, thần tiên như thường.

Một người là “trạch nữ” giờ học, người kia là chuyên gia cúp cua.

Trình Trì nhìn bộ dạng rụt rè của cô, nhếch môi, bước chân cũng chậm lại, không kim được mà cười: “Cảm giác ra ngoài giữa giờ thế nào?”

Hệt như một con chuột ăn trộm.

Có vài người nghe xong thì quay lại nhìn, nhưng Nguyễn Âm Thư không trả lời, tập trung về lại chỗ.

Còn Trình Trì cũng về nhanh vị trí, chống tay nhìn cô.

Nguyễn Âm Thư đưa cái gương của mình cho anh.

Nhưng mãi vẫn không thấy anh trả lại.

Chuông tan học reo, mọi người đứng dậy ra về, Âm Thư vội vã đến hỏi anh: “Lược của tôi còn chưa dùng xong sao?”

Anh cười: “Nếu như tôi nói chưa, cậu có thể...”

Mặc dù chưa nghe anh nói hết câu, nhưng Âm Thư biết chắc người này chẳng tốt lành gì, về thế cô từ chối dứt khoát: “Không thể.”

“...”

Sau khi tan học, Nguyễn Âm Thư cùng mấy nữ sinh bắt đầu tổ chức “chiến dịch tìm lại Nhất Bạch”.

Sáu – Bảy người chia ra làm hai tổ, một tổ bên trái, tổ còn lại bên phải.

Âm Thư, Lý Sơ Từ và Lý Dạng đi vào rừng cây nhỏ phía bên trái tìm thử.

Rừng cây này là một phần của khu công viên, phía trước còn có hòn non bộ và hồ nước, đường không dễ đi chút nào, không phải là một nơi tốt để đi dã ngoại.

Các cô đều là con gái, không đủ linh hoạt để chen vào con đường mòn khúc khuỷu đó.

Lá gan của Nhất Bạch rất nhỏ, lại chạy đi vì hoảng sợ, Nguyễn Âm Thư cũng không thể chắc chắn là nó đang ở đây, nhưng chân của nó không tốt, không chạy xa được.

Các cô bèn đi mua mấy cái đuôi gà thả xung quanh đó, đồng thời gọi tên Nhất Bạch.

Ngay lập tức, rừng cây bên kia có tiếng xào xạt.

Nguyễn Âm Thư vội vã chạy sang xem thử, Lý Sơ Từ cũng đi theo: “Sao sao? Phải Nhất Bạch không?”

Mặt đất trơn trơn, chỉ có một cái yoyo nằm trên đất.

“Không phải, chỉ có yoyo của ai đó làm rơi thôi.”

Cô bèn cúi xuống nhặt nó lên, định bụng sẽ tìm lại chủ nhân của nó, đoạn lại tiếp tục đi tìm.

Nhưng quả thật việc này cứ như mò kim đáy bể.

Không chịu bỏ cuộc, cô bèn chạy sang phía cửa hàng bên cạnh tìm thử, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thu được kết quả gì.

Lý Sơ Từ và Lý Dạng không có nhiều thời gian, một người phải đi học thêm, người kia lại phải về nhà.

Trước khi đi, hai người hỏi Âm Thư: “Hay là về đi? Hôm nay chắc không tìm được rồi.”

“Hai cậu về trước đi, mình ở lại tìm thêm lát nữa.”

Hai người kia đành phải rời đi, chỉ còn lại Nguyễn Âm Thư ngồi đợi, sau đó lại chạy sang một con hẻm gần đó tìm thêm lần nữa, vẫn không thấy chút manh mối gì.

Hoàng hôn đang xuống dần, đã chạng vạng tối, bóng của cô cũng bị kéo dài ra trên mặt đường.

Tìm cũng lâu rồi, cho dù bây giờ cô không cam lòng, thì lúc này cũng phải về.

Chuyện này làm tâm trạng cô đi xuống, lúc về mẹ hỏi sao vậy, Nguyễn Âm Thư bèn kể lại cho bà nghe, bà than thở: “Haizz, cũng thật là, thôi thì con cứ ráng tìm thêm vài ngày nữa đi.”

Lý Sơ Từ cũng lo cho Nhất Bạch, vì thế sáng hôm sau, vừa gặp cô liền hỏi ngay: “Đã tìm thấy chưa?”

“Vẫn chưa.”- Âm Thu rũ mắt, chống cằm, đáp đầy uể oải: “Tìm mãi cũng không thấy, chắc lát nữa mình sẽ tìm tiếp.”

Tiết thứ ba Trình Trì mới xuất hiện, lập tức nhìn thấy Nguyễn Âm Thu cúi đầu làm bài, cảm giác xung quanh rất buồn bã, ngay cả đôi mắt linh động thường ngày kia cũng lắng xuống, lúc đi thu bài tập hoàn toàn không có chút tinh thần nào.

Anh khó hiểu quan sát, lúc đi ngang qua liền nghe được cuộc thảo luận giữa cô và Lý Sơ Từ, giọng điệu thờ dãi hướng đến một trọng tâm duy nhất – Nhất Bạch.

Nhớ đến lúc sảy tóc ngày hôm qua, cô đã nhỏ giọng nói nếu như chó không bị dọa sợ, cô cũng sẽ vuốt lông nó như vậy...

Xem ra là vì không tìm thấy à.

Cuối tiết 5, thầy giáo cho tan học sớm để mọi người đi cướp đồ ăn.

Ài ai cũng vội vã đứng dậy, có người còn chạy ra ngoài phố ăn vặt.

Mặc dù Âm Thu cũng muốn ăn cơm, nhưng ngoài chuyện ăn ra, cô càng muốn thấy Nhất Bạch hơn.

Âm Thu quyết định đi mua cơm trước, sau đó thừa dịp cùng Lý Sơ Từ chạy qua rừng cây nhỏ xem thử.

Mấy cái đùi gà ngày hôm qua đã không cánh mà bay, còn một cái ăn dở ở cạnh băng ghế.

Hai mắt Âm Thu liền sáng lên, cô vẫy tay gọi Lý Sơ Từ: “Sơ Từ Sơ Từ, cậu nhìn xem, cái đùi gà này bị ăn rồi!”

Sự phát hiện này khiến hai người phấn chấn lên không ít, lúc quay về lớp bước chân cũng nhẹ hơn.

Lúc đến trước cửa rồi, hai người vẫn còn mãi miết thảo luận, Nguyễn Âm Thu đưa ra giả thuyết tốt nhất: “Nếu như cái đùi đó là Nhất Bạch ăn thì tốt quá!”

Lý Sơ Từ hơi bối rối: “Mình cũng cảm thấy vậy, mặc dù cũng có khả năng khác. Nhưng không phải Nhất Bạch rất thích ăn đùi gà sao, hơn nữa nó cũng không chạy xa được, nên khả năng này rất lớn.”

Tinh thần của Âm Thu vì thế mà phấn chấn: “Vậy đợi anh cơm xong chúng ta quay lại tìm đi.”

“Được, lát nữa lại mua thêm gà.”

“Mình chỉ sợ Nhất Bạch nấp ở chỗ khuất nào đó, chúng ta không thấy được.”- Nguyễn Âm Thu ngẩng đầu suy tư. “Ví dụ như đằng sau cái hòn non bộ kia...”

Phía sau đó toàn là bùn lầy, đừng nói là vào, ngay cả chen nửa tay vào cũng không được.

Lúc hai cô đang mãi miết bàn luận, bỗng nghe có tiếng hỏi: “Trưa nay muốn ăn gì?”

Là tiếng của Trình Trì, thanh âm rất tốt, lại mang phần lười biếng, không nặng không nhẹ tràn vào ống tai.

Bên cạnh hai người có đặt một cái gương, Âm Thu bèn liếc qua thử, lập tức thấy được ảnh phản chiếu của thiếu niên.

Một phần sống mũi thẳng tắp đẹp như mô hình lập thể tinh xảo.

Đặng Hạo vừa bắt ngờ vừa mừng rỡ: “Cậu, mời tôi?!”

“Ừ.”

“Được, đợi tôi xem thử hôm nay món nào mất nhất.”

“...”

Vừa lúc đó, có một hàng người ủa qua, Nguyễn Âm Thu vội vã tăng tốc độ bước, chẳng mấy chốc đã bỏ lại hai người phía sau.

Trưa hôm đó, cô và Sơ Từ dùng bữa rất nhanh rồi vội vã đi mua gà chạy vào rừng cây nhỏ kia.

Nhưng hai người còn chưa tới nơi thì đã nghe tiếng từ bên đó truyền lại.

“Ồ ơ ơ, sao lại chạy sang bên đó, qua đây, qua đây...”

“Ồ bên này, Trình Trì! Chó ở bên này này!”

“Quay đầu, ngồi, ngồi xuống, đứng rồi đứng rồi... Ôm nó, bắt nó lại!”

Hai người thấy lại, vội vã chạy sang, chỉ thấy Đặng Hạo đang soi đèn Flash vào trong hòn non bộ, còn thò đầu vào, hét lớn “chỉ huy”.

“Bắt được rồi!!! Hay lắm!”

Nguyễn Âm Thu nhìn sang với vẻ mờ mịt, cảm giác như trái tim mình muốn nhảy ra khỏi cổ họng... Dường như cô biết bọn họ đang làm gì... Cảm giác vừa mong đợi, lại vừa sợ sệt.

“... Đặng Hạo?”

Đặng Hạo lùi ra nghỉ ngơi, dùng mu bàn tay để lau trán, lúc này mới đi ra từ trong rừng cây: “Ai gọi đây?”

Nguyễn Âm Thư siết chặt túi thức ăn trong tay mình: “Các cậu... Các cậu đang làm gì vậy?”

“A. Nguyễn Âm Thư...”- Đặng Hạo đi đến, vẻ mặt đầy hối hận. “Còn làm gì nữa, thì đang giúp cái vị nhân sĩ lòng yêu thương rộng lớn như biển Trình Tri bắt chó chứ sao?”

“Chó gì cơ?”- Thanh âm của cô hơi run rẩy.

“Thì cái con chó trong trường mình đây, Nhất Nhất Bạch Bạch gì của các cậu...”

Đặng Hạo vẫn còn đang mê mê lả nhai: “Vậy mới nói, sao đột nhiên cậu ta lại tốt thế cơ! Còn mời tôi đi ăn, thì ra chỉ là cái cớ để bắt tôi đi làm lao động! Các cậu đừng nghĩ công việc bắt chó của cậu ta khó khăn, việc lừa chó của tôi mới là khó nhất này...”

Lời còn chưa hết, bỗng có hai tiếng chó sủa truyền đến.

Nguyễn Âm Thư vừa kinh ngạc, vừa vui mừng ngẩng đầu lên, vì cô nhận ra đó chính là tiếng của Nhất Bạch.

Ngay sau đó, Trình Tri bước ra ngoài, trên tay chính là chú chó vừa mất tích.

Âm Thư mừng rỡ, vội vã chạy đến.

Hôm nay Trình Tri mặc quần áo màu trắng, lúc này ông tay áo chỗ cùi chỏ dính đầy bùn, vạt áo cũng ngồn ngàng, căn bản đã không còn nhìn ra màu trắng nữa.

Huống chi anh còn đang ôm Nhất Bạch lăm lăm ở trong ngực.

Chú nhóc dù đã vùi vào lòng anh rồi như vẫn không chịu nường yên, cứ rên la không ngừng, tất nhiên là vì sợ hãi.

Trình Tri nhìn về phía cô, khẽ dùng ngón tay gãi cằm cho nó: “Không được kêu nữa.”

Cũng không biết lời này của anh có ma lực gì, hay phải chăng là do mùi trên người nam sinh khiến nó có cảm giác an toàn, hoặc là ngón tay anh gãi quá thoải mái. Nhất Bạch héch héch mũi nhỏ lên, nhưng không còn kêu nữa.

Trình Tri ôm Nhất Bạch đi ra, bước chậm giẫm lên lớp cành và lá khô kêu “răng rắc”.

Đặng Hạo cũng không thêm quan tâm, trên tay anh ta vẫn còn chân giò hun khói chưa ăn xong, lại chỉ vào tay Nguyễn Âm Thư: “Đùi gà này các cậu mua ở đâu vậy?”

Lúc này Âm Thư mới giật mình hoàn hồn lại, bèn đưa luôn túi đồ ăn sang cho cậu ta: “Cậu ăn đi.”

Cho đồ xong rồi, lúc này tay cô đã rãnh, bèn lấy hộp giấy hôm qua đã chuẩn bị sẵn ra, cầm sang đón lấy Nhất Bạch.

Mặc dù cô cũng chưa nói gì, nhưng Trình Tri lại như đã rõ ràng, nhìn cô một lát rồi tự giác bước đến, đặt Nhất Bạch vào bên trong.

Nguyễn Âm Thư hơi ngẩn ra, lời định nói cũng quên mất, ánh mắt của cô hạ xuống phần quần áo bị vấy bẩn của anh: “Quần áo của cậu...”

Còn không đợi cô nói xong, Trình Tri đã trở tay cời mạnh áo khoác màu trắng, một giây tiếp theo, cái áo đã bị chủ nhân ném thẳng vào sọt rác không thương tiếc.

Nguyễn Âm Thư tròn mắt...

Trước nay cô chưa từng thấy ai tự nhiên như vậy, nhà cậu ta bán dầu mỡ chắc?

Đặng Hạo đứng bên cạnh, vừa găm đùi gà vừa giải thích: “Cậu ta, bị mắc chứng sạch sẽ, không thích mặc đồ bẩn. Nên chỉ cần quần áo mà dơ là cậu ta ném luôn vậy đấy!”

Lúc hai người đang nói chuyện thì Trình Tri đi đến cái vòi nước cạnh đó, bắt đầu chăm chú rửa tay.

Nguyễn Âm Thư nhìn xuống Nhất Bạch, cảm giác như vừa tìm lại một thứ gì đó rất quan trọng, không khỏi thở ra.

.... May là nó vẫn còn ở đây.

Cô ôm cái hộp đến chỗ Trình Trì, nhìn dòng nước len lỏi qua những kẽ ngón tay anh, nhỏ giọng hỏi:

“Ý của cậu là muốn giao nó cho tôi sao?”

Hàng mi của thiếu niên khẽ run: “Ừ.”

Âm Thư thật sự không biết phải nói gì nữa, chỉ có thể cắn môi, cảm giác mình thật sự đã nợ anh quá nhiều.

Vì thế lúc nói cảm ơn cũng rất dỗi dằn: “Thật sự cảm ơn cậu nhiều lắm, tôi tìm mãi mà không thấy. Không nhờ cậu, tôi thật sự không biết hôm nay có tìm thấy không nữa...”

“Không có gì, thuận tay thôi.”- Trình Trì tắt vòi nước: “Bây giờ cậu tính thế nào?”

“Chắc là không thể trực tiếp đưa nó về lớp rồi, để ở bên ngoài tôi cũng không yên tâm. Tôi định đưa nó đến bệnh viện thú cưng, sẵn tiện tắm rửa cho nó luôn, nhưng mà không biết có kịp giờ không nữa...”

Giọng cô đầy khó khăn: “Vội lại Nhất Bạch bây giờ không sạch sẽ lắm, sợ là xe taxi sẽ không đồng ý chở nó...”

“Không sao.”- Trình Trì nhếch môi. “Tôi có xe.”

“Xe gì? Cậu đã đủ 18 chưa?”- Cô vội vã lo lắng: “Không được, tuổi vị thành niên không thể lái xe phân khối lớn, cậu không được mạo hiểm như thế.”

Lúc này còn không quên giảng luật, thật là làm người khác bật cười.

“Yên tâm đi, có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm”

Thiếu niên xoay người bước đi: “Theo tôi.”

Vài phút sau, nhìn người nào đó “kiêm tốn” lái xe máy đến, Nguyễn Âm Thư cạn lời.

Trình Trì cài dây mũ vào, lại xoay người đưa cho cô một cái mũ khác: “Đội lên đi.”- Nói xong lại nghiêng đầu cười: “Không phải đại biểu giờ học nói phải an toàn sao?”

Cái gì đến sẽ đến, trước mắt cũng không còn biện pháp nào tốt hơn, vì thế cô chỉ có thể tuân lệnh.

Nguyễn Âm Thư đội mũ xong, bèn hỏi: “Cậu lái nhanh lắm phải không?”

“Ừ.”

“Vậy nếu lát nữa mà nhanh quá, tôi có thể vịn vào lưng áo cậu không?”- Cô “lễ phép” hỏi.

Trình Trì ngừng lại mấy giây.

Bỗng, anh lắc đầu, liếm môi: “Không được.”

Nguyễn Âm Thư:?

Anh quay người lại đối diện với cô, ưu tư trong đáy mắt sâu như biển: “Vì lý do an toàn, đại biểu Ngữ Văn phải ôm chặt lấy eo tôi mới được.”

Tác giả phát biểu: A? Lái xe máy có quy định này hơ? Sao Lộc mỗ tôi lại không biết vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Còn đang suy nghĩ (10)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nghe cậu ta nói như vậy, Nguyễn Âm Thư hơi dờ người ra vài giây, cũng không còn cách nào khác mà...

Cô dùng tay điều chỉnh lại dây mũ, vuốt tóc rồi đội lên, đoạn mới hỏi lại:

“Ôm, cậu?”

“Ừ.”- Thanh âm bất cần đời.

Trình Trì đưa mắt nhìn, vừa lúc có 1 chiếc xe phóng vụt ngang bọn họ, phía trên hẳn là một đôi tình nhân. Nữ sinh ôm eo nam sinh, đầu còn tựa lên lưng anh ta.

Cũng không biết vì sao, lúc này tâm tính thích trêu chọc của anh lại vùng dậy.

Trình Trì hạ mắt: “Cứ như vậy đi, an toàn là trên hết.”

Nguyễn Âm Thư suy nghĩ một lát, cũng thấy không có gì bèn gật đầu nói: “Hiểu rồi.”

Giọng nói mềm mại, không chút từ chối.

Trình Trì để nửa chân chống xuống mặt đường, tư thế này khoe ra được đôi chân dài chùng thướt tám của anh.

Nguyễn Âm Thư nhìn mà hâm mộ, sau đó vội vã cúi đầu nhìn đôi chân của mình đang được ẩn dưới lớp váy, yên lặng không nói.

Cô đeo cặp, một bên lại ôm cái hộp chứa Nhất Bạch.

Trình Trì cảm giác được sau lưng có cái gì đó cộm cộm, bèn quay đầu lại nhìn.

Anh nhú mày: “Cậu chần cái hộp ở giữa làm gì? Sợ tôi chiếm tiện nghi của cậu?”

Mắt nai yêu kiều của cô khẽ chớp, thoát trông vô cùng vô tội: “Không có mà.”

Trình Trì lại gật đầu: “Ừ thì cậu muốn khiến tôi bị cộm chứ gì.”

Âm Thư cúi đầu, lúc này mới vội vã chỉnh lại cái hộp: “Nhưng không để đây thì để đâu chứ? Ôm sao?”

“Tốc độ xe nhanh như vậy, cậu ôm ôm cái gì?” - Trình Trì cười: “Để ở trước này.”

“Còn nữa, cách xa như vậy, cậu dễ té lắm.”

Bởi vì là lần đầu tiên ngồi xe máy, cái gì cô cũng không biết, nên chỉ có thể gật đầu ngoan ngoãn làm theo, anh nói cái gì thì chính là cái đó.

Lúc lên xe, lòng cô còn vô cùng cảm động, Trình Trì giúp cô quá nhiều điều, quan hệ cũng không còn căng thẳng như trước.

Bây giờ có thể cùng ngồi trên xe... Hẳn cũng đã là bạn bè đi? (Sel: Friendzone mẹ rồi)

Âm Thư lặng lẽ suy nghĩ, tiềm thức vô cùng tự nhiên mà định nghĩa lại mối quan hệ một lần nữa.

Loay hoay mãi cũng lo liệu đầu vào đó cho Nhất Bạch, Trình Trì quay đầu lại xác nhận thêm lần nữa, cuối cùng mới vặn chìa khóa xe, phóng đi.

Thời tiết vốn đang yên lặng không một cơn gió, bỗng nhiên nhận vào một trận cuồng phong. Nguyễn Âm Thư cảm giác như tim mình muốn lao ra luôn rồi.

Trước giờ cô chưa từng ngồi trên chiếc xe nào có tốc độ nhanh như vậy, liền vội vã nắm vạt áo của Trình Trì mà run rẩy: “Sao... Sao phải đi nhanh dữ vậy?”

Thanh âm của thiếu niên rất tự nhiên, dễ nghe mà chân thực: “Không phải cậu không còn nhiều thời gian sao? Thử trải nghiệm cảm giác “bay như gió” đi.”

Anh bật cười.

Nguyễn Âm Thư thực sự cảm thấy cảnh vật chung quanh cũng bay theo luôn rồi, không thấy được gì nữa, nhà lầu cây cối mây mưa gì đó đều bị kéo thành những dải màu sắc dày đặc, trùng điệp chồng lên nhau.

Tất nhiên là cô rất sợ, âm giọng cũng cao lên, nhưng lại mềm nhũn: “Đừng đừng đừng! Đừng có tăng tốc nữa!”

Giọng cô gái nhỏ tràn đầy trách móc, lại mang theo cảm giác nũng nịu khó nói thành lời, cầu anh đi chậm một chút.

Mẹ nó, hôm nay ai đổ rượu vào gió à?, sao anh thấy say thế này?

Vì vậy anh lại càng tăng tốc, ý đồ khiến chính mình bị ù tai.

Nguyễn Âm Thư cảm thấy mình càng nói, thì câu ta lại càng tệ hại hơn.

Cuối cùng cái sợ đã chiến thắng, cô vội vã ôm chặt eo anh, đầu cũng rút vào lưng anh.

Trình Trì cúi đầu, liền bắt gặp ngay những ngón tay mềm mại vòng quanh thắt lưng mình, móng tay hồng nhạt, ngón tay thon nhỏ đáng yêu, bởi vì dùng sức mà hơi run rẩy.

Vạt áo anh hiện ra mấy vết nhăn, Trình Trì cảm thấy vô cùng vừa mắt.

Xưa nay trên quần áo Trình thiếu gia chưa từng có hình ảnh này.

Sau đó, bỗng nghe thấy giọng nói đầy nghiêm túc của Âm Thư truyền đến, mang theo cảm giác “bà cụ non”

“Trình Trì, đang lái xe không nên phân tâm, ngừng đầu lên nhìn đường đi.”

“...”

///

Vất vả lắm mới chạy được đến bệnh viện thú cưng chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi, Âm Thư lại cảm giác mình vừa ngồi trên tàu lượn siêu tốc.

Lúc hai chân chạm được xuống đất, cô thật sự cảm thấy muốn khóc.

Nhưng mà, sợ thì đúng là có thật, nhưng cảm động cũng là thật.

Nguyễn Âm Thư được bác sĩ khuyên nên đưa Nhất Bạch sang salon thú cưng ở phía đối diện để tắm rửa trước, bởi vì hiện tại bệnh viện quá đông khách, tạm thời không tiện tắm rửa cho nó.

Âm Thư liền mang cái hộp giấy sang salon thú cưng, ban đầu còn sợ bọn họ không nhận, nhưng cô chủ lại tiếp đãi cô rất ân cần: “Chị cần tắm cho bạn cún này ạ?”

“Dạ.”- Nguyễn Âm Thư cúi đầu: “Chân trái của nó hơi thọt, cũng hơi nhát người, không biết có khó khăn lắm không ạ?”

“Không có gì hết, em ra ghế ngồi đợi nhé.” – Chị chủ cười thân thiện: “Lần đầu tiên nuôi chó?”

Nguyễn Âm Thư lắc đầu: “Đây là chó hoang trong trường, em mang về nhà nuôi.”

“A, ra là một cô gái nhỏ tốt bụng.”- Chị ấy cười, ẵm Nhất Bạch vào bồn tắm.

Có thể là do ở đây có rất nhiều chó mèo, Nguyễn Âm Thư vẫn còn đứng bên cạnh, mà chị chủ tiệm cũng rất dịu dàng nên Nhất Bạch hoàn toàn không phản kháng, ngược lại còn rất ngoan ngoãn chờ tắm.

Tắm xong, quả nhiên như cô nghĩ, lông của nó vô cùng mềm mại, lại còn trắng như tuyết, vô cùng xinh đẹp.

Chị chủ tiệm vừa aáy lông cho nó vừa nói: “Em nhớ phải chích ngừa cho bạn này nhé, chị thấy chân của bạn vẫn còn khá tốt đấy. Nhà của các em có lồng chưa? Nếu chưa cần, bên chị có bán sẵn lồng đấy...”

Nguyễn Âm Thư nhìn theo hướng chị ấy chỉ, liền thấy ngay chỗ trưng bày lồng thú.

Đúng là Nhất Bạch cần có một cái lồng.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng cô cảm thấy rất vừa ý một cái màu hồng và một cái màu đen, do dự một lát rồi quay sang nhìn Trình Trì: “Cậu thấy cái nào ổn hơn?”

Thiếu niên nheo mắt nhìn một lát, đoạn quay sang hỏi cô chủ: “Đồng giá hay sao chị?”

“À không em, còn tùy vào màu sắc và hoa văn nữa.”

Thấy Trình Trì có vẻ đang nghiên cứu rất kỹ, chị chủ bèn bước đến cười thật tươi: “Thì ra hai em đi cùng nhau à? Chị còn đang tự hỏi cậu chàng đẹp trai này từ đâu xuất hiện, từ lúc bước vào cửa đến giờ cũng không thấy nói nửa lời, mấy bạn thú cưng trong tiệm chị cũng đang nhìn em chăm chú kìa.”

Nguyễn Âm Thư nghe vậy, lại nhớ đến chuyện Nhất Bạch cũng rất ngoan ngoãn khi được anh bế, liền suy nghĩ một chút... Chẳng lẽ quan niệm sắc đẹp của con người đã lan vào tâm trí thú cưng luôn rồi à?

Chị chủ salon vừa cười vừa nói, giọng cũng ngày càng mập mờ: “Bạn trai của em phải không?”

Nguyễn Âm Thư giật mình, giọng nói ấp úng: “A...”

Mặc dù cô đã đưa anh vào “vòng bạn bè”, nhưng khái niệm này vẫn còn khác biệt với khái niệm “bạn trai” lắm.

Nguyễn Âm Thư vội vã muốn đính chính: “A...”

Nhưng chữ “không” còn chưa ra khỏi miệng thì Trình Trì đã ngắt lời: “Lấy cái màu đen.”

Cô nhìn sang, không biết anh vừa nói gì: “Hả?”

“Tôi nói cái lồng ấy, chọn màu đen đi.”

“Ừ, vậy thì màu đen.”

Sau khi bỏ Nhất Bạch vào lồng xong, hình như nó cũng rất thích, toàn bộ quá trình đều không thấy phản kháng, vô cùng ngoan ngoãn.

Lúc đi ra khỏi salon, Nguyễn Âm Thư vẫn cảm thấy có cái gì đó sai sai, nhưng cô nghĩ mãi không ra được vấn đề, vì thế dứt khoát bỏ qua luôn, chạy qua bên bệnh viện thú cưng.

Sau khi kiểm tra sơ bộ cho Nhất Bạch, bác sĩ đã kê toa thuốc cho nó, còn dặn dò Âm Thư phải chú ý bồi bổ, mấy ngày nữa mới có thể chích ngừa cho nó.

Âm Thư hỏi: “Bệnh tình của nó... Có thể lành không ạ?”

“Cháu yên tâm đi, không nghiêm trọng, nghỉ ngơi tốt là ổn thôi.”- Vị bác sĩ cúi người, vừa viết vào hồ sơ vừa nói.

Câu này của ông đã giúp cô đẩy được tảng đá lớn đang đè nặng trên ngực xuống, Nguyễn Âm Thư thở dài một hơi, cô ôm Nhất Bạch đứng dậy, lại nói: “Dạ, cảm ơn bác sĩ ạ.”

“Không có gì đâu cháu.”- Vị bác sĩ kia cũng nhìn cô mà cười.

Nguyễn Âm Thư lại quay trở lại salon ban nãy, cô muốn thương lượng với chị chủ tiệm: “Em có thể gửi chó của em ở chỗ chị không ạ? Bây giờ em phải về trường, trường em lại không cho mang thú cưng vào lớp, bây giờ em nhờ chị trông tạm, lát tan học em qua đón nó, có được không ạ?”

Chị chủ tiệm cười: “Dĩ nhiên là được, em và bạn trai cứ đi đi, chị sẽ trông nó giúp cho.”

Mấy chữ “Em và bạn trai” này cuối cùng cũng khiến cô chợt nhớ ra điều mình chưa nói xong.

Âm Thư vội vã lắc đầu, tìm cách giải thích: “Cái đó, không phải...”

Trình Trì cúi đầu nhìn đồng hồ, lên tiếng: “Bốn mươi tám rồi.”

Nguyễn Âm Thư giật mình hỏi lại: “Cái gì?”

“Chúng ta sắp trễ.”- Giọng nói của anh vẫn rất bình thản, như có như không.

Cô cuống lên ngay lập tức: “Sao cậu không nói sớm?” – Cô vội vã quay đi: “Nhanh lên, vào trễ thì không hay đâu.”

Loại chuyện này đối với cô chính là trời sắp đổ! Âm Thư vừa nghĩ vừa chạy ra ngoài.

Chị chủ tiệm hí hóp mắt nhìn Trình Trì mỉm cười, anh cũng không nói gì nhiều mà quay đầu đi về phía đỗ xe.

Chìa khóa trong tay anh kêu leng keng, Trình Trì chậm rãi nhấc chân bước, vốn muốn thông thả một chút, không ngờ cô lại rất bận: “Cậu đừng có đi chậm như vậy nữa!”

“Được được được, tới ngay đây.”- Trình Trì nhướn mày, đi tới trước xe.

Nguyễn Âm Thư đã sớm đội mũ vào, bộ dáng “sẵn sàng hy sinh.”

“Cậu thấy ngồi xe tôi có an toàn không?”

“Rất an toàn.”- Đôi mi của cô khẽ chớp, Âm Thư nhỏ giọng: “Ít ra sẽ không trễ giờ.”

Trình Trì lái xe như bay:...

“Thành kiến của cậu với khả năng lái xe của tôi có vẻ lớn.”- Anh vừa nói vừa ngồi lên xe. “Trước giờ tôi chưa gặp hành khách nào như cậu đâu.”

Ngón tay trắng nõn của cô men theo dây mũ: “Trước giờ cậu đều đi như bay vậy sao? Những cô gái khác không bị dọa à?”

Cô không tin mình là người đầu tiên hoảng sợ.

Xe phóng vút đi, lúc này mới có âm thanh phát ra ngoài, yểu hần anh lại lẩn lộn, như vẫn buông lời băng quơ: “Chưa từng chở con gái, không biết.”

Tiếng gió thổi quá lớn, cô không nghe rõ.

Hai người phi nhanh như chớp, chẳng mấy chốc đã đến cửa trường học, vừa vặn 12 giờ 59 phút.

Tiết đầu buổi chiều là giờ Sinh của “Lão Hà Đầu Trọc”, bình thường ông đều đến trễ vài phút, vì thế Âm Thư tin chắc mình sẽ không trễ tiết.

Vừa xuống xe xong, cô đã vội vã cởi mũ, nhìn về phía Trình Trì: “Đi thôi đi thôi, chúng ta còn kịp.”

Anh vẫn chưa cởi mũ: “Cậu đi trước đi, tôi đi đổ...”

“Còn đồ cái gì nữa, nhanh đi, không thì trễ đó!”

Cô vội vã giờ đồng hồ lên cho anh xem, đoạn bèn lôi tay áo anh: “Cậu cứ cất tạm ở đâu đi, lát nữa hằng tính tiếp, đi mau đi mau —— “

Vì vội quá nên cô cũng bị lú lẩn theo, quên mất người này căn bản không cần đứng giờ.

Vậy nên lúc hai người về đến lớp, Trình Tri ngồi ở góc tường kinh ngạc hỏi: “Mẹ, lại còn về kịp trước khi vào tiết?”

Chờ Nguyễn Âm Thư về chỗ xong, lúc này Đặng Hạo mới cười cười nhích vào hỏi Trình Tri: “Sao sao, hai người lái xe hay đi xe buýt?”

“Tự đi mới có tốc độ này, cậu đang mơ à?”

“W... What? “- Đặng Hạo gãi đầu gãi tai: “Tôi chỉ thấy hai người cùng đi ra, cứ tưởng cậu chỉ đường cho cô nàng thôi. Kết quả đợi mãi không thấy cậu, tụi này chờ mãi, chờ mãi, chờ đến mức ngấm trời ngấm đất, ngấm đến đui cả mắt, chờ...”

Trình Tri không nhịn được nữa liền cắt ngang: “Sao không đợi chết luôn đi?”

Đặng Hạo nói đầy oan ức: “... Tất nhiên là tôi phải đợi được các cậu quay lại rồi, sau đó hỏi cậu, hai người đã đi bằng cái gì qua đó chứ!”

Nguyễn Âm Thư nhìn hai người bọn họ náo loạn đến nửa ngày, cuối cùng dứt khoát quay đầu trả lời: “Chúng tôi đi xe máy.”

Đặng Hạo gật gù: “Ra là xe máy nha, xe máy.”

Cô vừa nói xong thì lão Hà bước vào lớp, đặc biệt kiêu ngạo nói về đề bài hôm trước: “Câu này có rất nhiều bạn làm sai, một phần là vì câu trả lời quá dài dòng. Tôi có một phương pháp rất đơn giản, chắc chắn các em sẽ ngạc nhiên đấy.”

“Các em nhìn đây —— “

Lão Hà là một vị thầy giáo trung niên khoải mặc áo sơ mi rộng thùng thình, sơ vin kéo tới nách, dây nịt siết bụng. Tóc thầy rất ít ỏi, nhưng lại thích vuốt keo sáng loáng.

Lúc ông quay đi, có rất nhiều người cười trộm.

Đặng Hạo nãy giờ ngồi lướt Weibo cứ cảm thấy sai sai, mãi đến khi anh ta gặp phải một bức ảnh quảng cáo xe máy.

Lão Hà: “Các em nhìn thử xem, cách giải này có phải rất hay không, hay ở chỗ là —— “

Bỗng nhiên Đặng Hạo đứng bật dậy, hét lớn: “Mẹ nó, cái rắm!”

...

Cả phòng im lặng.

Tất cả mọi người quay xuống trở mắt nhìn anh ta, mà lão Hà cũng chỉnh lại kính mắt:

“Đặng Hạo, em nói thử xem chữ nào trên bảng là cái rắm?”

Đặng Hạo than thở: “Xin lỗi thầy, em cần phải ổn định tâm lý một chút.”

Anh ta vừa nói vừa chạy biến ra ngoài.

Lão Hà lại nhìn vào giáo án của mình, hôm nay thẳng nhóc Đặng Hạo kia sao lại quan tâm đến bài giảng thế nhỉ?

Nhìn đi nhìn lại một lần, ông điều chỉnh lại tâm tình, tiếp tục nói: “Được rồi các em, tập trung nào, phương pháp này hay ở...”

Đặng Hạo đứng bên ngoài không biết đã thấy gì, bỗng nhiên lại gào to: “A a a a a a a a —— “

Lão Hà: “...”

Tuổi trẻ bây giờ, quả là khí thịnh.

Cuối tiết học, Đặng Hạo cũng vào lớp, mọi người nhìn anh cười lẫn cười bò: “Sao rồi Đặng Hạo? Uống thuốc chưa?”

Đặng Hạo mỉm cười, tự nói trong lòng: “Hạo Hạo rất tốt, Hạo Hạo không có gì là không tốt.”, “Cố lên Đặng Hạo, mày có thể gượng được mà.”

“Gượng cái gì? Cậu uống nhầm thuốc?”

“Người uống nhầm thuốc mới không phải tôi đấy!” – Đặng Hạo than thở đầy thành khẩn.

Nguyễn Âm Thư thấy cậu ta về tới, cũng quan tâm mà hỏi: “Cậu sao rồi?”

Đặng Hạo xằng tay áo: “Bây giờ tôi mới phát hiện, thật đó, đại biểu Ngừ Văn à, chắc chắn là cậu sẽ rất kinh ngạc đấy. Còn cả Lý Sơ Từ nữa, cậu cũng nghe cho kỹ, nghe xong chắc chắn các cậu sẽ còn kinh ngạc hơn cả tôi...”

Trình Tri vẫn còn đang ngồi chơi điện thoại ở bên cạnh.

Âm Thư và Sơ Từ cũng tin thật, nín thở chờ Đặng Hạo bật mí.

Mười giây sau, cậu ta mới thì thầm: “Hôm nay là lần đầu tiên Trình Tri cho gái ngồi lên cái xe bảo bối của mình nha.”

“...”

Cứ tưởng là mây đen sấm chớp gì đó...

Nguyễn Âm Thư hỏi lại: “Chỉ vậy thôi?”

Đặng Hạo đập bàn: “Cái gì mà chỉ vậy thôi?! Xin lỗi cậu đó, cậu ta còn chưa cho bọn tôi đụng vànữa kia, lần trước tôi chỉ chụp có tấm hình thôi mà bị cậu ta bắt lau nhà bằng mặt cả tuần đó!”

Trình Tri chen vào: “Mẹ nó, cậu chụp xong còn đăng Weibo, giàu rồi mà còn hám trend.”

Đặng Hạo ho khan: “Tôi mượn lấy le với gái tí mà cậu cũng không cho...”

“Tôi đã tốt bụng giúp cậu yêu việc nhà đấy còn gì.”- Trình Tri vẫn mãi lướt điện thoại: “Còn chưa đủ tốt với cậu?”

Đặng Hạo nhận ra mình đuối lý, vội vã nói: “Chúng ta không phải đang bàn chuyện đó nha. Mà là... Cái gì... Sao hôm nay cậu lại cho gái lên xe hả?”

Nguyễn Âm Thư mím môi, đôi mắt nai thanh khiết, cô vội vã thay anh trả lời: “Thì tình huống khẩn cấp, giúp đỡ bạn bè là chuyện bình thường mà, sao cậu lại kinh ngạc như vậy?”

Trình Tri gật đầu, kéo nhẹ khóa môi, dường như tâm tình rất tốt, trả lời với vẻ đầy “chính khí.”

“Trong lòng cậu có thể nghĩ đến những điều xấu xa khác, nhưng xin lỗi, tôi chỉ muốn giúp đỡ bạn bè thôi.”

Đặng Hạo: “...”

Mẹ nó, sao tôi không biết cậu là kiểu người thích “lấy giúp đỡ người khác làm niềm vui” vậy????

Ngày hôm đó, Đặng Hạo giận đến mức đi mua mấy chữ cái lớn, chuẩn bị làm một cái bảng “bạn tốt” treo trước cửa vào căn cứ.

Mà trong khi đó, Âm Thư cứ nghĩ mãi đến Nhất Bạch.

Lý Sơ Từ lải nhải ngay bên cạnh: “Cậu có rãnh thì nhớ đưa Nhất Bạch đến chơi nhé, để tui mình còn nhìn nó chứ, dù sao mình cũng xem như là...”

Suy nghĩ một lát, cuối cùng cô nàng nói: “Mẹ nuôi của nó mà.”

Nguyễn Âm Thư cười: “Sao lại nói thế?”

“Vì sao lại không? Cậu là người nhận nuôi nó, tính ra chính là mẹ nó rồi. Còn mình là bạn của cậu, trong suốt cả quá trình đều ủng hộ cậu, giúp đỡ cậu. Nên mình tất nhiên phải là mẹ nuôi của Nhất Bạch chứ sao!”- Lý Sơ Từ nghiêm túc vỗ ngực nói, hồi lâu sau lại tự cảm thán: “Nhất Bạch à Nhất Bạch, mẹ nuôi rất yêu cung.”

“...”

Nói xong, cô nàng còn không quên dặn: “Nhớ mang Nhất Bạch đến đoàn tụ với mẹ nuôi à.”

Nguyễn Âm Thư bật cười: “Biết rồi.”

Đặng Hạo đã sớm đi mua chữ, trong phòng học chỉ còn lại mình cô và Trình Tri.

“Có thể lúc đó tôi sẽ mang Nhất Bạch đến trường, cậu nhớ qua nhé!”- Nghĩ nghĩ một lát, cuối cùng cô vẫn quyết định nói với anh: “Dù sao cậu cũng không hay có ở trường, nên tôi sợ cậu sẽ bỏ lỡ.”

Trình Tri nghiêng đầu cười: “Tốt như vậy sao?”

“Dĩ nhiên rồi, dù sao cậu cũng là...”- Âm Thư chẳng qua chỉ thuận miệng nói một chút, cuối cùng lại không biết phải tiếp tục như thế nào.

Trình Tri nhìn cô im lặng, lòng bỗng dừng lại dậy sóng, tâm tư hỗn tạp, bỗng chốc đã ngưng đọng lại thành một đáp án duy nhất.

Anh chóng cảm nhìn cô, khẽ cười: “Ba của nó?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Tiếp tục suy nghĩ (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thanh âm không nặng không nhẹ của thiếu niên quần quýt bên tai cô, mang theo một chút lười biếng.

Vẫn là cảm giác bất cần đời đó.

Rất hợp với động tác nhún mảy của anh, tất nhiên là Âm Thư biết cậu ta đang nói đùa, cũng chỉ nói:

“Cậu đừng có chọc tôi.”

Trình Trì cười cười, vừa định nói gì đó thì thấy Đặng Hạo ôm một bịch Chocopie siêu lớn đi vào.

Nguyễn Âm Thư thấy lạ bèn hỏi: “Cậu mua nhiều như vậy để làm gì?”

Đặng Hạo vỗ ngực, mở hộp ra đưa cho cô và Trình Trì mỗi người một cái, còn nói: “Bạn tốt là phải ăn cái này, mau ăn đi.”

(Sel: Chocopie, phát âm là 好丽友派 – hảo lý hữu pài. Bông hữu tốt, phát âm là “hảo péng hữu”. Chơi chữ thường gặp ở Trung Quốc. Anh Hạo đang cố tình mỉa anh Trì dính Friendzone đấy.)

“...”

Trình Trì nhìn thứ trong tay một lát, khuôn mặt vẫn “sóng yên biển lặng”: “Ngày mai cậu có muốn dùng cái này rửa mặt không?”

Đặng Hạo vội vã giật lại bánh, chạy bay biến.

“Không, không, Hạo Hạo không muốn.”

Đương lúc Đặng Hạo bị chính vở kịch của mình bẻ lại, Âm Thư cũng không nhân rồi, dọn dẹp xong sách vở cô liền chuẩn bị đi đó Nhất Bạch.

Trình Trì ra khỏi phòng trước, cô theo ngay phía sau, tắt đèn, khóa cửa lớp học.

Lúc khóa cửa xong, quay đầu liền thấy anh vẫn còn đứng đó, cô hơi ngẩn ra.

Hành lang bị che khuất bởi một phần cây cối, khiến nửa thân hình anh mờ mờ ảo ảo, nhìn từ xa giống như ảnh bia tạp chí.

Cô ngẩng đầu: “Sáng nay dự báo thời tiết nói trời sẽ mưa.” “Cậu có mang dù không?”

Trình Trì chưa kịp nói, cô đã sớm thấy trên người anh trống trơn, ngay cả balo cũng không có chứ nói chi là dù.

Quả nhiên, 1 giây sau, anh nói: “Không có.”

“Vậy nếu trời mưa phải làm thế nào?”

“Còn làm sao nữa?”- Anh cười khế. “Cứ như vậy mà làm thôi.”

“Dầm mưa về nhà? Cậu không sợ bị cảm sao?”

“Cảm thì cảm” – Anh nói bằng quơ.

“Không uống thuốc?”

“Không ăn là được.”- Dù sao anh cũng chẳng biết phải ăn cái gì.

Từ trước đến nay cô chưa từng thấy người nào sống vô tư như vậy, căn bản chẳng thèm để ý gì đến sức khỏe cả.

Một lát sau, anh lại nói: “Sốt cao cũng sẽ tự hết, chút bệnh vặt thôi, không chết được.”

Trước giờ ở nhà, Âm Thư vẫn luôn là bảo bối của cha mẹ, đừng nói chi là dầm mưa, ngay cả thức khuya cô cũng rất hạn chế. Mỗi lần thấy cô hắt hơi nhiều là mẹ cô lại cuống cả lên, vội vã chạy đi nấu chè đường nâu tào tào và cháo gà bắt cô ăn thật nhiều.

Dẫn đến việc Âm Thư cảm thấy yêu quý sức khỏe cũng rất bình thường, không hiểu sao Trình Trì lại tùy tiện như thế, không phải là do ba mẹ cậu ta chứ?

Bình thường cô rất ít khi sốt, trong trí nhớ cũng chỉ đếm được vài lần, nhưng đều rất khó chịu.

Lúc bị bệnh cũng vậy, vô cùng chật vật.

Nghĩ đến đây, cô liền hỏi nhỏ, giọng nói đầy cảm xúc: “Sốt cao có phải rất khó chịu không?”

Bước chân của Trình Trì hơi chậm lại, hai bàn tay nhét vào túi quần cũng được lấy ra.

Hình như cũng lâu rồi không có ai hỏi anh loại chuyện này, hỏi xem anh có khó chịu không, có chật vật không...

Không có ai ở cạnh săn sóc, tất nhiên anh cũng mặc nhiên ầu ả.

Giống như mỗi lần gãy gỗ xong, anh cũng mặc cho vết thương chảy máu thành sẹo.

Cũng không có kết cục nào quá xấu, đối với anh lại xem như một sự giải thoát, không có gì là không tốt cả.

Âm Thư lại xem sự im lặng của anh là ngầm thừa nhận: “Sao cậu không chịu đi khám chứ? Bệnh nặng sao có thể chờ tự nó hết? Nếu không may nguy hiểm đến tính mạng thì sao?”

“Sức khỏe cần được yêu thương, không phải hờn dỗi, sức khỏe tốt mới có tinh thần tốt.”

Âm Thư lại nhai đầy “gà mẹ”, còn lấy ra một cây dù dự bị trong túi đi mưa, đưa cho anh: “Cậu phải tự học cách chăm sóc bản thân, đừng bỏ mặc sức khỏe như vậy nữa.”

“Trước tiên cầm dù của tôi dùng tạm đi.”

“Lúc còn trẻ đừng lãng phí sinh lực, nếu không sau này về già sẽ hối hận, bản thân còn chưa kịp hưởng thụ thành quả của chính mình.”

Trình Trì nhận lấy cây dù đi mưa, bỗng nhiên cảm thấy đôi tay nặng trĩu.

Con người màu hổ phách như đắm chìm trong dòng cảm xúc cuộn trào, cuối cùng cũng không thể thốt lên nửa lời.

Tất nhiên Âm Thư cũng chỉ thuận miệng mà thôi, cô xem điều đó chính là trạng thái cuộc sống hiển nhiên mà ai cũng nên có.

Nhưng đối với anh mà nói...

Nhà?

Anh quá lười nghĩ đến, căn bản cũng chưa từng có ai tin loại người như anh mà cũng có khái niệm này.

Cuộc sống chính là sự qua loa, đầy đủ thế nào cũng không quan trọng.

Cuộc sống như vậy, dường như khiến anh sinh ra cảm giác chính không nên tồn tại trên cõi đời này.

“Đừng có ngăn ra đó!”- Âm Thư bất mãn nói: “Tôi nói cậu có nghe không vậy?”

“Dạ.”- Anh mím môi, ánh mắt cong cong đầy phối hợp, bật cười lớn: “Đã nghe rồi ạ.”

“Nhớ che dù, tôi đi trước đây.”- Cô xoay người vẫy tay với anh: “Tạm biệt.”

Anh gạt đầu, nhìn cô đi xa rồi, lúc này mới cúi đầu nhìn xuống tay của mình.

Trong tay anh là một cây dù đi mưa rất nhỏ họa tiết đen trắng, cũng rất nhẹ, chỉ cần một tay là có thể cầm hết.

Thật ra thì nhà của anh cách trường không xa, nếu như có dầm mưa thì cũng chẳng là bao, hướng chỉ trời mưa cũng có thể không lớn.

Nhưng cô lại cứ cố chấp như vậy, khẳng khái bắt anh phải cầm theo dù, bởi vì lo cho sức khỏe.

Nhìn theo bóng dáng gầy nhỏ của thiếu nữ, anh nghĩ ngợi một lát. Trước kia cô chỉ biết hỏi anh có đủ hay không, quan tâm khá tượng trưng, còn bây giờ đã trở thành không nói không rằng mà nhét ngay dù vào tay anh.

Có thể nhận thấy, cô đã thật sự xem mình là bạn.

Toàn bộ tinh thần, toàn tâm lo nghĩ cho anh, giọng nói tràn ngập ân cần săn sóc.

Loại cảm giác này đã bao lâu rồi anh chưa cảm nhận được?

Nghĩ mãi cũng không nhớ được.

Hình như... Cũng rất lâu rồi.

Thiếu niên bước xuống bậc thang, đi vào giữa màu mây đen âm đạm vron lại chút nắng chiều le lói.

///

Lúc Âm Thư ra đến cửa, đã thấy mẹ mình đậu xe chờ sẵn ở đó.

Cô bèn mở cửa xe, cười vui vẻ: “Mẹ, con đã tìm thấy chú chó kia rồi!”

“Thật à?”- Mẹ Nguyễn xoay tay lái: “Ồ đâu hả con?”

Nguyễn Âm Thư cất cặp trước, đoạn mới nói địa chỉ của tiệm salon kia ra: “Chúng con đưa nó đi tắm.”

Mẹ Nguyễn gật đầu, tra trước địa chỉ trên mạng rồi mới chạy qua: “Con tìm được nó lúc nào?”

“Dạ, trưa nay mẹ ạ.”- Nguyễn Âm Thư nói: “Xong là con đưa nó đi khám ngay.”

“Vậy con không đi học sao?”

“Dạ có chứ! Chúng con về vừa kịp lúc.”

Mẹ Nguyễn nhíu mày: “Là bạn học đưa con đi sao? Đi bằng cái gì đến đó?”

Mẹ cô hỏi rất đúng vấn đề, không khỏi khiến Âm Thư sững sốt, lúc này đành nhỏ giọng đáp: “Là... Xe máy ạ.”

“Xe máy?”- Mẹ Nguyễn bắt đầu cảnh giác: “Sao lại...?”

Nguyễn Âm Thư vội vã phân trần: “Vi lúc đó là tình huống khẩn cấp, con không biết phải để nó ở đâu nên mới đem qua bệnh viện. Bạn học đó cũng vì muốn giúp con thôi, nếu không con đã trễ rồi.”

Lúc này mẹ Nguyễn mới thả lỏng một chút: “Vậy là không có trễ học?”

“Dạ không ạ.”

“Mẹ cũng không phải là cấm con nuôi chó, nhưng bây giờ con cần tập trung vào việc học, chẳng mấy chốc sẽ lên 12 rồi, lúc đó cơ bản không đủ thời gian chăm sóc. Nếu quả thật có thể chọn, mẹ hy vọng con nên để đến lúc lên đại học rồi hẵng hay.”

“Con biết. Nhưng mà mẹ cứ tin con, con biết điều gì là quan trọng nhất ngay lúc này, thành tích của con sẽ không đi xuống đâu mẹ.”

Nghe thấy mấy lời đó của con mình, lại thêm tính tình ngoan ngoãn vâng lời của cô từ tấm bé, mẹ Nguyễn cũng không mấy lo lắng nữa, chỉ gật đầu: “Mẹ tin con là một cô bé hiểu chuyện.”

Nhưng hồi lâu sau, bà lại hỏi: “Chuyện lái xe máy khá nguy hiểm. ... Là bạn học nào chở con qua?”

Nguyễn Âm Thư mím môi: “Dạ... Là bạn... Cùng lớp.”

Mẹ Nguyễn lại nói: “Nhất Cao cũng có rất nhiều phần tử xấu, mẹ thấy mấy đứa cứ động chút là lái moto vèo vèo trên đường, con nên tránh giao du với mấy bạn như vậy.”

“Mẹ, cũng không thể lấy học tập định nghĩa một người đâu mà.”- Cô chớp mắt.

“Mẹ chỉ sợ...”

“Con biết.”- Âm Thư nhìn ra bên ngoài cửa sổ, khẽ thở dài: “Đến nơi rồi mẹ, chúng ta xuống xe đi.”

Hai chữ “Trình Trì” vẫn còn quanh quẩn bên khóe miệng cô, không ít lần đã xém thốt ra thành lời. Âm Thư thật sự rất muốn giải thích cho mẹ mình biết, Trình Trì và những thiếu gia ăn chơi khác hoàn toàn không giống nhau. Cậu ấy đã giúp cô rất nhiều lần, cho đến bây giờ cũng chưa từng làm gì gây ảnh hưởng đến cô.

Mặc dù đôi khi cậu ta cũng rất ngang ngược, nhưng lại vô cùng nghĩa khí, biết đúng biết sai, khiến cho người khác phải tâm phục khẩu phục.

Nhưng vấn đề là ở chỗ chỉ sợ lúc cô nói ra, mẹ cô sẽ cho là cô bị mê muội đầu óc, sau đó sẽ nổi giận lôi đình.

Âm Thư không muốn chuyện trở nên phiền toái như vậy, cũng không muốn bàn về đề tài này nữa.

Lúc xuống xe, chỉ có một mình cô đi đón Nhất Bạch, còn mẹ cô ở ngoài chờ.

Chị chủ tiệm nhìn cô cười: “Chiều nay em không đi cùng bạn trai à?”

Nguyễn Âm Thư cười cười, không biết phải nói gì, chỉ có thể nhỏ giọng chào rồi đi mất.

Chị chủ quán gửi đến cô một nụ cười mập mờ.

Sau khi mang Nhất Bạch lên xe rồi, mẹ Nguyễn tất nhiên bị phân tán tâm tư, không còn hỏi cô về đề tài trên xe ban nãy nữa.

Âm Thư tranh thủ chạy đi mua thức ăn và những vật dụng cần thiết khác, xong xuôi liền dồn hết vào cốp xe.

Mẹ Nguyễn lại hỏi một lần: “Xong rồi đúng không con? Không có quên gì chứ?”

Nguyễn Âm Thư phui phui tay: “Dạ không mẹ, xong hết rồi ạ.”

“Được, con cài dây an toàn vào đi.”

Nguyễn Âm Thư vâng lời mẹ, lúc bà bận lái xe, cô lại tranh thủ chơi với Nhất Bạch.

Địa điểm bị thay đổi không ngừng, ban đầu cậu nhóc còn hơi cảnh giác, nhưng chẳng mấy chốc đã buông lỏng phòng bị.

Giống như biết rõ cô sẽ không làm nó bị thương, mà là đang đối xử tốt với nó.

Cuối cùng ba người cũng về đến nhà, Âm Thư xách lồng đi vào cửa thì gặp ngay ba Nguyễn đang ngồi ở trên ghế salon, ông đẩy kính mắt: “Chó đã mang về rồi đấy à?”

“Dạ.”- Âm Thư vừa nói vừa cười, lại đứng bên cạnh ông mờ lờng ra, tỏ ý Nhất Bạch có thể chạy tự do trong nhà một chút.

Tiểu tử trung to đôi mắt tròn, hơi lộ móng vuốt dò xét, bộ lông vừa được tắm sạch cũng hơi xù lên.

Âm Thư liền xoa đầu nó: “Từ nay đây sẽ là nhà mới của em.”

Chị sẽ không bỏ rơi em – Cô tự nhủ trong lòng.

Nhất Bạch bước đến trước vài bước, bắt đầu hít hít mũi để quen mùi.

Âm Thư nhanh chóng chuẩn bị xong thức ăn, nước uống, rồi dọn cho nó một cái ổ nhỏ.

Hồi lâu sau, cuối cùng cô cũng đứng lên.

Có tiếng mẹ Nguyễn từ trong bếp vọng ra: “Âm Thư, xong rồi thì vào làm bài tập đi con!”

“Dạ, con biết rồi mẹ, con đi ngay đây.”

Âm Thư đứng dậy, nhìn Nhất Bạch một lát rồi quay về phòng.

Chỉ là không ngờ nó cũng đi theo cô.

Lúc Âm Thư làm bài tập, nó sẽ nằm quán lấy chân của cô, không kêu cũng không nháo, rất yên lặng, tựa như đã ngủ.

Lúc cô làm xong bài Tiếng Anh, cúi đầu liền thấy nó nhìn cô bằng đôi mắt to tròn.

Đôi mắt tròn ngáp mong đợi, sáng lấp lánh.

Hắn là nó biết nơi này sẽ là nhà mới.

Hắn là nó đã sẵn sàng...

Nguyễn Âm Thư cúi xuống vò đầu Nhất Bạch, nghe nó khẽ kêu một tiếng, cô bèn chuyển sang gãi cằm cho nó, Nhất Bạch liếm lòng bàn tay của cô.

Âm Thư bật cười thật khẽ.

Chắc chắn là tiểu tử này rất thích nơi ở mới, cô chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt này hiện lên trên khuôn mặt nó, rực rỡ tươi sáng, tràn đầy ướm mơ.

///

Âm Thư định sẽ chờ cho Nhất Bạch quen nhà rồi mới đem nó quay lại trường học.

Mấy ngày kế tiếp đều bình an vô sự, giờ từ học hôm đó, cô giáo lại phát bài thi thử.

“Đây là đề thi học sinh giỏi Vật Lý năm ngoái, dạng bài lạ, có thể sẽ rất thách thức. Hôm qua cô soạn lại mới nhớ ra vẫn chưa phát cho các em. Em nào muốn thử thách mình hơn thì giải thử nhé, cũng có thể cùng thảo luận với các bạn khác.”

Kiều Dao vừa nói vừa phát bài thi.

Bài tập ngày hôm đó không nhiều, Âm Thư đã sớm làm sạch sẽ, cảm thấy hiện tại cũng khác nhân rồi nên quyết định đi lên lấy một đề xuống.

Lúc này, Kiều Dao lại nói tiếp: “Lớp 11B4 có hai bạn nam sinh muốn xin vào trải nghiệm thử không khí của lớp chúng ta. Cô cảm thấy lời đề nghị này rất tốt, nên hai tiết cuối cô sẽ xếp tạm hai bạn ấy vào chỗ trống sau lưng bạn Âm Thư nhé, các em biểu hiện tốt một chút, ít nhất cũng có thể truyền đạt không khí của lớp ta đến hai bạn học sinh nhiệt tình này.”

Cả lớp vỗ tay, hai học sinh nam liền đi vào ngồi phía sau Âm Thư.

Lớp học quay trở lại với không khí yên tĩnh vốn có, vô tình khiến cho cuộc nói chuyện của hai nam sinh mới vào lớp trở nên rõ ràng hơn.

“Này, nghe nói đó là học thần B1 đấy!”

“Thấy rồi, đẹp thật, eo còn nhỏ như thế, ngon!”

“Tao với mày kể ra cũng ăn may quá nhỉ? Còn có thể ngồi vào đây.”

“Ha ha, tiếc là không được nhìn chính diện nhỉ”

“Tao đã sớm thấy rồi, đáng đáp đảm bảo ngon lành, chắc chắn dưới lớp đồng phục kia là cực phẩm. Mày nhìn đi, đôi chân dài thế kia, chơi không chán nổi đâu.”

Mặc dù tiếng nói chuyện của hai người rất nhỏ, nhưng Âm Thư vẫn có thể nghe được.

Mấy lời này lọt vào tai cô liền trở nên khó nghe đến cực điểm, khiến cho cô cảm giác bị xúc phạm khủng khiếp.

Cô cố gắng bịt tai mình lại, nhưng âm thanh vẫn cứ tiếp diễn ——

“Mày có biết tại sao thích chơi trò gì nhất không. Mùa hè thế này này, trời nắng, áo sơ mi của tụi nữ sinh lại màu trắng nữa, ngồi sau tụi nó có thể đoán một chút, kiểu áo ngực của tụi nó... Mày đoán thử xem, Nguyễn...”

Âm Thư đập mạnh bút của mình lên bàn, bụng cô vừa co rút.

Cô vừa chuẩn bị đứng dậy ra khỏi lớp, thì đã có người hành động còn nhanh hơn cô.

Trình Trì bước đến chỗ ngồi của hai người kia: “B4 phải không? Ra ngoài một lát.”

Mặc dù không rõ mình đã đắc tội gì với vị hung thần này, nhưng cả hai nào dám trái lệnh.

Âm Thư vừa mặc xong áo khoác thì nghe bên ngoài có tiếng kêu la oai oái, tiếp theo đó là tiếng ngã xuống mặt đất.

“Đừng đánh... Đừng...”

Lại có tiếng cầu xin tha thứ.

Có đánh nhau sao?

Bên ngoài cửa sổ có mấy bóng người, trong đó chính là hai người vừa ngồi sau lưng cô. Cả hai đều đang bị Trình Trì đập toi bời, một người bị đâm thẳng vào mặt, người kia lại bị đập vào bụng, ngã cái “rầm” xuống mặt đất.

Động tĩnh không nhỏ.

“Có chuyện gì vậy?”

Lớp trưởng vội vã chạy ra nhìn, mà bạn bè trong lớp cũng ủa ra khuyên nhủ.

Hai người bị đánh kia tất nhiên không tài nào đánh trả được, nhưng vẫn cố gắng nói: “Mẹ nó, tụi tao đã làm gì mà mày mà đánh? Mày đừng nghĩ ở đây là địa bàn của mày rồi mày muốn làm gì cũng được đấy!”

Người đến xem ngày càng nhiều, nhưng Trình Trì cũng không có biểu hiện gì lớn, chỉ nhúu mày nói:

“Tao cũng đâu muốn bắt tay.”

Vừa nói xong, anh lại cười, hai bàn tay lỏng vào nhau, bẻ khớp răng rắc:

“Chỉ là tao không thể để cho đại biểu Ngũ Văn chịu uất ức.”

Tác giả nói: Hôm nay con nên đổi tên là Trình ngẫu cmn lời Trì (“ ∇ ”)

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tiếp tục suy nghĩ (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lời này vừa nói xong thì mọi người cũng bắt đầu xôn xao.

“Không thể để cô ấy chịu uất ức.” - Mấy chữ này tuy thanh âm không nặng không nhẹ, nhưng đến kẻ ngốc nhất cũng có thể hiểu được.

Mọi người đã hiểu cái gì? Tất nhiên là thế này: “Nguyễn Âm Thư chính là người của tao, đụng đến cô ấy tức là đụng đến tao.”

Cậu ta nổi tiếng là người trọng tình nghĩa, nhất ngôn cửu đỉnh, vì thế chắc chắn cậu ta không nói ngoa.

Hắn là hai thằng ngu kia đã đụng gì đến Nguyễn Âm Thư rồi, nên mới chọc cậu ta giận đến vậy.

Đương lúc mọi người lo sợ nôm nóm, thì Trình Trì bỗng bật cười.

Anh hạ nhẹ hai tay xuống, hơi cúi người, lại hỏi: “Có nghe rõ chưa?”

Hai người kia bị dọa đến không dám lên tiếng.

Thật ra hai người họ cũng muốn đánh lại lắm, nhưng sợ là chẳng thể thắng nổi, đa phần là đi tìm chết, có ngu mới chống cự.

“Nghe... Nghe rõ rồi.”

Trình Trì chậm rãi đứng dậy: “Nghe được thì tốt, dọn sạch sẽ đồ của tụi mày, kể cả não và cái mồm tụi mày nữa. Sau này tao mà còn nghe bất kỳ lời nào tương tự như thế...”

Anh lại nói: “... Tao hy vọng sẽ không có chuyện sau này đó.”

Mấy cú ban nãy Trình Trì tung ra, thoạt nhìn thì trông có vẻ rất nặng, nhưng thật ra chỉ gây đau ngay lúc đó chứ không làm thương tổn gì.

Cái trường này, đám người có ý đồ với cô ấy quá nhiều. Không cần biết ngoài sáng hay trong tối, kẻ nào cũng muốn xuất thủ để thỏa mãn cái ý nghĩ ảo tưởng đó.

Chuyện ngày hôm nay cũng thật vừa lúc, vừa lúc giúp anh đạt được mục đích của mình. Ghét gà dọa khỉ, tai vách mạch rừng, cũng là rắn đe bọn kia chớ có động tâm tư.

Bất cứ sự quấy rầy nào đến cô ấy...

Chỉ cần có anh ở đó, một thằng anh cũng không thừa.

Dù sao anh cũng chả phải người tốt.

Trình Trì phúi phúi tai, trừng mắt: “Còn chưa chịu biến?”

Hai người kia vội vã bỏ chạy.

Bầu không khí ngưng đọng hồi lâu.

Lớp trưởng vội vã giảng hòa: “Được rồi, được rồi, mọi người quay về lớp làm bài đi thôi, cô cũng sắp đến rồi.”

Lúc này mọi người chung quanh mới hoàn hồn lại được, giống như vừa trải qua một giấc mộng dài. Như vừa nhớ lại chuyện gì đó, mọi người đều quay sang nhìn Âm Thư.

Cô thì ngược lại, đã mau chóng lấy lại được tinh thần, trong lòng cũng rất cảm kích Trình Tri.

Sau lưng cô vẫn còn tiếng người nghị luận, nhưng vừa vào lớp, thấy ai cũng chăm chỉ thì vội vã quay trở lại với công việc của mình.

Lớp học trở về với trạng thái ban đầu.

Lúc về lại chỗ ngồi, Âm Thư phát hiện ra là tờ đề cô vừa giải được một nửa đã không cánh mà bay.

Lý Sơ Từ cắt ngang cảm xúc của cô: “Này, mình bảo này... Cậu có thấy... Hình như Trình Tri đối với cậu... Rất đặc biệt hay không?”

Cô nàng thích nhất là chuyện bắt quái lại nói: “Từ Ngô Âu, sang Ngụy Thành, bây giờ lại đến hai người kia, mỗi lần cậu gặp chuyện phiền phức, không phải đều là cậu ta đứng ra giải quyết sao?”

Hai mắt cô nàng sáng lóa như đèn pha.

Tâm tư của Âm Thư vẫn còn ở trong phần đề, nên cô chỉ có thể trả lời qua loa, cũng khiến cho Lý Sơ Từ sụ mặt: “Này, cậu có đang nghe mình nói không đó?”

“Oan quá, mình đang nghĩ về cái đề. Đúng rồi, cậu ấy thường hay giúp mình, thế thì có sao?”

“Cậu không cảm thấy có gì đó bất ổn à?”- Lý Sơ Từ đẩy mắt kính: “Chính là...”

Nhưng cô nàng mãi không lên tiếng, Âm Thư thấy lạ bèn hỏi: “Sao? Cậu muốn nói cái gì? Có gì không bình thường à?”

“Cũng không phải vậy, chỉ là mình cảm thấy Trình Tri sẽ không đối xử như thế với người khác, chỉ dành cho mỗi mình cậu thôi. Cậu ta khẳng khái bảo vệ cậu như vậy, không đặc biệt chỗ nào chứ? Cậu... Thật sự không cảm thấy gì sao?”

“Mình? Mình thì có ý kiến gì?” “Mình cũng đối xử với cậu rất đặc biệt mà? Vì cậu là bạn của mình?”

Chẳng qua là vì thân phận của Trình Tri nên mọi người mới cảm thấy lạ như vậy.

“Bạn? Cậu thấy Trình Tri có cô bạn khác giới nào khác ý Sơ Từ nhủ này.

“Đúng mà, có thể cũng vì lý do không có bạn là nữ, nên cậu ta mới đối xử đặc biệt với tôi đi?”- Nguyễn Âm Thư lấy bút ra, tiếp tục diễn toán: “Giống như trước giờ mình đâu có nuôi thú cưng, Nhất Bạch là lần đầu tiên nên mình mới đối xử đặc biệt với nó?”

Lý Sơ Từ bắt đầu “bối rối.”

Ngay lúc cô nàng đang chưa tiêu hóa kịp, thì Âm Thư ngồi bên cạnh đã lên tiếng với vẻ đầy ngạc nhiên: “Đáp án của mình và cậu không giống nhau này!”

Lý Sơ Từ xì một tiếng: “Chán cậu quá, lần nào tớ muốn nói chuyện nghiêm túc là cậu lại đánh sanh chuyện giải đề này nọ...”

Tuy nói thế nhưng cô nàng cũng nhìn xuống thử, rồi giật búng mình: “What? Sao lại khác nhau một trời một vực vậy?”

“Đúng đấy, để mình xem lại thử.”

“A, là lỗi của mình đấy, sai ngu ghê.”- Lý Sơ Từ đã tìm thấy lỗi sai, vội vàng cầm bút lên sửa: “Mình phát hiện ra là đạo gần đây mình mắc lỗi này hơi bị nhiều luôn.”

Xem xong rồi, Lý Sơ Từ lại đẩy vở sang: “Mình giải lại rồi, cậu xem thử coi có còn khác nhau nữa không?”

“A, bây giờ mới trùng này.”

“Ok.”

Giải đề xong, Lý Sơ Từ giải sang đề khác vô cùng tự nhiên, cũng quên sạch sẽ mấy suy nghĩ ban nãy.

Khó khăn lắm mới hé lộ chút manh mối gì đó, nhưng bây giờ thành công cóc rồi!

...

Tan tiết, lúc đi lấy nước, Âm Thư phát hiện ra bên cạnh thùng nước đang tập hợp rất nhiều cô nàng thích drama trong trường.

Trời xanh gió mát làm phong nền, tiếng cười nói vang vọng khắp các con ngõ, một bầu không khí náo nhiệt đặt trưng của thuở thanh xuân.

Nguyễn Âm Thư có cảm tưởng như mình vừa đi giữa hành lang của tuổi trẻ, tưởng là rất dài, nhưng cuối cùng cũng chỉ cách vài bước chân...

Vốn là cả đám đang bàn tán về chuyện Trình Tri ban trưa, thấy Âm Thư xuất hiện thì không ai bảo ai liền im bặt, ai dám chọc đến Trình Tri chứ?, vì thế bọn họ bèn chuyển sang một đề tài khác.

Vì thế, lúc Âm Thư đến được chỗ lấy nước, chủ đề “drama” đã biến thành:

“Cậu không biết đâu, hôm qua La Hân Hà lại thu tiền đề cương ôn tập. Mình nhớ là bà đã thu của tụi mình hơn năm lần rồi đấy.”

Nguyễn Âm Thư hơi ngó ra, quay lại nói với về không thể tưởng tượng nổi: “Một quyển đề cương mà thu tiền đến năm lần sao?”

Phần phụ thu này đáng lẽ đã được kê khai ra hết trong học phí rồi, sao lại có chuyện thu tiền một quyển đề cương đến 5 lần chứ?

“Đúng á, lạ khiếp.”- Cô bạn kia than thở: “Một lần thu tới ba mươi lăm, lớp tụi này có tận 50 mạng, một lần thu ngót ngét hai nghìn... Trời ạ.”

Lý Sơ Từ cũng tham gia: “Sao các bạn không ý kiến?”

“Phản ánh nổi gì? Tuy là tụi này bất mãn, nhưng ai mà dám lớn tiếng? Dẫu sao bà cũng là chủ nhiệm lớp, ai dám đi đối nghịch với bà?”

Thời gian La Hân Hà ở trường cũng đã lâu rồi, học sinh chẳng ai dám nghịch lại lời bà. Thật ra mấy chục đồng đó cũng không đáng là bao, vì thế mọi người đều bảo nhau nhịn xuống.

Lý Sơ Từ: “Vậy các cậu lên nói thẳng với thầy hiệu trưởng đi?”

“Quan hệ của bà với thầy khá tốt, tụi này không có đủ gan đâu.”- Nữ sinh kia vừa nói vừa lè lưỡi. “Cứ cho là cái đó không nói đi, nhưng còn nữa, trưa nào phát bài thi là bà lại thu thêm tiền. Hai tệ một đề, mình thật sự không hiểu nổi luôn mà.”

“Sao? Mình tưởng đề thi là trường phát miễn phí?”

“Mình cũng không biết, nhưng lớp mình cứ hễ cái là đụn đến tiền thôi, tiền cũng không biết đã về phương nào nữa.”

Vừa nói đến vị chủ nhiệm không bình thường kia là có ngay kẻ tiếp lời: “La Hân Hà còn mở lớp dạy thêm nữa, mất như quý, một tuần chỉ có một ngày, hơn sáu trăm là ít.”

Nguyễn Âm Thư vặn chặt nắp bình nước trong tay, mắt nai khê chớp: “Không phải là không bắt buộc sao?”

“Làm theo kiểu của bà thì không cũng như có thôi. Bởi vì lúc lên lớp bà chẳng nói được cái gì ra hồn thật sự, cứ sàng qua sàng lại đến hết tiết. Biết sao được đây, tụi này đành phải đăng ký đi học thôi, thành tích của mình thì mình giữ chứ còn cách nào khác đâu.”

“Trời ạ, như vậy cũng qua đáng sợ đi...”

“Phải rồi, hình như bà muốn tiền đến mức bị điên luôn rồi hay sao ấy.”- Nữ sinh kia nhún vai. “Cuối cùng thì cũng chẳng có ai trong chúng tôi dám hó hê nữa lời.”

Âm Thư thắc mắc: “Không phải chính phủ đã ban lệnh cấm triệt các hoạt động dạy thêm của giáo viên nhà nước rồi sao?”

Cô nhớ lúc đó còn bắt toàn bộ thầy cô phải kí đơn cam kết nữa kia.

Nữ sinh kia than thở: “Thì lên mở thôi. Mà cũng trắng trợn lắm, có khi còn dạy thêm ngay trong lớp luôn...”

Lý Sơ Từ lại nhớ đến chuyện của Nhất Bạch: “Loại người này cũng có thể là cô giáo sao? Quá ích kỷ!”

“Hy vọng bà nhanh chóng bị đuổi đi, làm phước cho đám học sinh chúng tôi.”- Nữ sinh vừa nhấp trà vừa cảm khái.

Thời gian nghỉ tiết rất ngắn ngủi, mọi người còn chưa nói được mấy câu thì chuông vào tiết đã reo.

Kết thúc câu chuyện đề tài La Hân Hà, mọi người lập thành nhóm đi chung về lớp.

Không ngờ tiết kể cuối trường học lại bị cúp điện, các dãy phòng học tối om

Lớp trưởng chạy vào lớp với 1 tin tức cực kỳ nóng hổi: “Vi cúp điện nên chúng ta được về sớm”

“Wow! Yeah!”

“Hay quá.”

“Ngon, mình về ngủ một giấc.”

“Đi thôi.”

Ai ai cũng rất phấn khởi, mặc dù bây giờ cũng không phải là về quá sớm.

Dù sao cũng có rất nhiều người đạp xe về nhà, đi nhanh một chút sẽ tránh được kẹt xe.

Mọi người dọn dẹp rất nhanh, chẳng mấy chốc đã chuẩn bị ra khỏi lớp.

Thấy đám người đã thưa dần, Âm Thư và Sơ Từ cũng vội vã đứng dậy, tạm biệt nhau ở trước cửa.

Nguyễn Âm Thư nhìn nhìn cô bạn thường xuyên đi chuyển bằng tàu điện ngầm của mình.

Vóc dáng của Sơ Từ nhỏ nhắn, bình thường cũng là kiểu người lạc quan hay cười, lại chăm tham gia văn nghệ. Nhưng cô không hiểu vì sao lúc nào cậu ấy cũng cúi đầu không dám ngẩng mặt, vì sao lại hình thành thói quen không tốt đó chứ?

Cô nhìn theo bím tóc của cô nàng một lát, bỗng dưng phía sau có ai đó hét lên: “Có điện rồi!”

“Mẹ, chạy, chạy đi! Không là bị bắt ở lại học bây giờ!”

“Chu cha, chạy! Điện đóm gì chán thế!”

Mấy lời này phát ra y hệt tiếng chuông báo cháy, ngay lập tức, Âm Thư cảm nhận được một cơn sóng người ập đến đầy hoảng loạn, ai cũng ba chân bốn cẳng muốn về sớm.

Mọi người chạy như bay dưới trời chiều, Âm Thư bị tốc độ của bọn họ đẩy qua đẩy lại, nhất thời không thể di chuyển.

Đúng là hôm nay cô phải bắt xe về nhà, nhưng bây giờ đã có điện rồi, hẳn là phải quay lại học tiếp chứ?

Nhưng mà ai cũng chạy sạch cả rồi, một mình cô đi về lớp để làm gì?

Thật sự lúc này Âm Thư cảm thấy rối rắm, một mặt vừa không muốn chạy, một mặt là căn bản chẳng biết phải đi đâu.

Ngay lúc bối rối đó, bỗng có người đẩy “dòng nước ồ ạt” ra, kéo cổ tay của cô chạy về phía ngược lại.

“Qua đây.”

Âm Thư còn chưa kịp hiểu chuyện gì, chỉ mới chớp mắt đã thấy mình bị kéo ra khỏi đám người, lúc này cô mới nhận ra được danh tính của người kia.

Là Trình Trì!

Một cái nháy mắt đã thấy bùng tình, nắng chiều ngã xuống bờ vai anh.

Ánh sáng qua khe lá loang lổ, màn mây như bị chia cắt thành những đám kẹo bông nhỏ ngọt ngào. Cô bị anh kéo chạy đi, lòng cũng giống như sắp nhảy ra ngoài mắt.

Không biết hai người đã chạy mất bao lâu, bỗng nhiên Trình Trì dừng lại.

Đôi tay của cô gái mềm mại ảm áp, giống như một khối ngọc thượng hạng, đầu ngón tay nhỏ nhắn như chứa đựng nguồn sinh lực.

Bỗng dưng anh có cảm giác ngứa ngáy.

Trình Trì quay đầu nhìn cô, cười khê: “Ban nãy vì sao cứ đứng mãi thế? Đang đợi tôi đấy à?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Ôm Em Về Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

